POVEȘTILE NEOBIȘNUITE
ALE UNOR OAMENI OBISNUITI
9

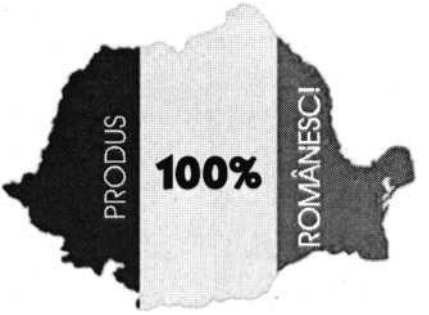

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

FANTASY# HORROR#SCIENCE-FICTION # HEROIC-FANTASY

Colecția Science-Fiction

83

Dan Ninoiu
POVEȘTILE NEOBIȘNUITE ALE UNOR OAMENI OBIȘNUIȚI Povestiri

© 2020, Editura PAVCON
© 2020, Dan Ninoiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NINOIU, DAN
Poveștile neobișnuite ale unor oameni obișnuiți: povestiri / Dan Ninoiu. - București: Pavcon, 2020
ISBN 978-606-9057-51-3

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.colectiasf.ro
www.pavcon.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Coperta: **Viorel Pârligras**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9057-51-3

DAN NINOIU

Povestile neobișnuite ale unor oameni obisnuiti

Povestiri

Editura **PAVCON**
București, România, 2020

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

 # 1 Extra-Terestrul
 # 2 Secretul emisferei
 # 3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța
 # 4 Scornituri spăimântătoare
 # 5 Rangkook
 # 6 Vendetta lui Ucigă-1 Toaca
 # 7 în anul 4000 sau O călătorie la Venus
 # 8 Erezia egumenului Glicherie
 # 9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1
 # 10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
 # 110 tragedie cerească
 # 12Cetiți-le noaptea
 # 13 Marginea curcubeului
 # 14 Incredibila aventură a cuviosului Achim #15Praf
 # 16 Manuscrisul episcopului Petronius
 # 17 Steaua fulgurantă - IVA 2 #18Un român in Lună
 # 19Oameni pe care i-am cunoscut #20 Sawtooth
 # 21 Rău de spațiu Omul fără nume #22Prograd ia
 # 23 A doua Lună a Pământului
 # 24 Dialogul păsărilor
 # 25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei
 # 26 Știință, Filosofie și Religie în Avatar #27Therra
 # 281944 Ein Freak
 # 29 Oamen i pe care i-am cunoscut 2
 # 38 RSA - Auro Luck
 # 39 Războiul Celestinei
 # 40-49 Aripile Albastre
 # 50 Sânge, Metal și Speranță
 # 51 Decadența sufletelor noastre
 # 52 Povestiri spăimântătoare
 # 53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
 # 54 Războiul Eleninei
 # 55 Casa din altă viață
 # 54 Războiul Eleninei
 # 55 Casa din altă viață
 # 56 Dinosauria
 # 57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
 # 58 învățătorul
 # 59 Noaptea orașului ilustrat
 # 60 Praf 3
 # 61 Saurianul de metan - IVA 3
 # 62 Artefactul
 # 63 Casa fără cărți #64Apophis
 # 65 Parlamentul
 # 66 RSA - Hora hoiturilor
 # 67 Dragonul fără aripi
 # 68 RSA - Judecata de Apoi
 # 69 Avatarii faraonului Tlâ
 # 70 RSA - România sub Asediu
 # 71 Efectul Metamorphis
 # 72 Dicționar de Enigme și Mistere
 # 73 Elogiu muncii de partid
 # 74 Insula pescărușilor
 # 75 Aurul beznei
 # 76 București, 2058
 # 77 încăpățânarea Timpului
 # 78 Deocamdată... enigme
 # 79 Tunelul de la

Povestea lui Maximillien

Motto:

„Iubirea? Cu cât îmi cunoști tu numele, cu atât nu mai știu eu cum mă cheamă.”

Victor Martin

Castelul Montellimer se înălța semeț pe culmea dealului, cale de o oră de la ieșirea din satul care-i purta numele; atâta doar că un funcționar de la administrația din Brest, de care si tinea micuțul cătun, fie din necunoaștere a zonei » » » ' »
pe care o avea trecută în hârțoage, ceea ce însemna că nu era deloc breton, fie că era distrat și fără prea mare chef de muncă, adăugase, fără să vrea, micuțului cătun și terminația *„sur-la-mer*". Asta deși așezarea se afla undeva la peste patru mile depărtare de mare, pescarii fiind nevoiți să străbată chiar mai mult de atât până să ajungă din satul lor în golfulețul natural unde-și țineau andocate ambarcațiunile.

[1] Drumul ce ducea spre castelul menționat era rustic, din pământ întărit, însă doar până pe la

jumătatea distanței, adică până când limba de pământ atingea liziera pă-

durii; de-acolo și pană sus, la

fortificație, pom'ea un drumeag de multă vreme neîngrijit, cu unduiri sinuoase și coturi dese, de pe care, în verile secetoase, se ridica praful în colburi în urma fiecărui rătăcit care se-ntâmpla să ajungă pe-acolo. Toamna însă, și mai ales în perioada în care vântul mării aducea peste așezările bretone acele ploi mărunte și reci care țineau zile în șir, drumeagul devenea nămolos și impracticabil. Niciun vizitiu nu s-ar fi considerat îndeajuns de temerar încât să încerce să-l străbată în acea perioadă; risca oricând ca roțile să-i rămână înfundate în glod până dincolo de jumătate, aproape de scăriță, iar ca să scoți caleașca de-acolo era de-a dreptul imposibil. Până și săteanul de rând pregeta să aleagă drumeagul, iar dacă nevoia îl împingea, totuși, la asta, trebuia să dea dovadă de o mare atentie: drumul ascundea ochilor

I

gropi adânci, locuri în care, dacă picai, ți-ai fi lăsat cizmele până-n primăvară.

Nici măcar carele acelea grele, normande, niște atelaje impunătoare trase de câte doi boi uriași și puternici, deprinși încă din tinerețe cu jugul, n-aveau curajul s-o apuce pe drumul acela. *„Și, la urma urmelor,* își spuneau cu indiferență sătenii, *pentru ce să meargă cineva până acolo sus? Poate ca să-și sature ochii cu priveliștea fermecătoare a satului, a pădurii de la poalele dealului, sau să admire din înalturi zbaterea*

frenetică a valurilor de malul stâncos de sub castel... altfel, la ce bună atâta trudă, să urci până acolo și să găsești, pur și simplu, nimic?"
Poveștile neobișnuite ale unor oameni obișnuiți
Dan Ninoiu

îndoielile si dezinteresul sătenilor veneau de la realita- tea de netăgăduit că, în întregimea sa, castelul fusese lăsat de izbeliște timp de mai bine de treizeci de ani - *nu chiar o viață de om,* am gândit atunci, *dar suficient de mult ca să uiți de unde ai plecat* - de către ultimul descendent al castelanilor. La un moment dat se pomeniseră cu castelul închis, părăsit; dintre toți slujitorii ducelui de Montellimer nu mai era niciunul de găsit, drumul pustiu, fermele la fel, iar vitele și toate animalele care aparțineau nobilului, dispărute fără urmă. Unde anume plecase acest ultim castelan, această din urmă rudă a lor, prin ce ținuturi ajunsese ori unde-și ducea traiul, le era imposibil să-mi spună, fiindcă habar n-aveau. Poate că o mai fi având și alte domenii prin Lorraine ori prin Burgogne, că Montellimerii proveneau din nobili de viță veche, cu proprietăți în toată Franța, însă niciunul dintre sătenii de față nu și-ar fi putut pune onoarea drept chezășie că ar putea trăi într-una din ele. Ba chiar unul dintre ei lansase o supoziție, pe care din start am bănuit-o că este lipsită de orice urmă de credibilitate, afirmând că nobilul lor plecase în Africa, să exploreze pădurile și noile

pământuri de dincolo de delta Nigerului; doar că, la un moment dat, acesta fusese răpit de triburile de canibali africani care vieţuiau în junglă şi apoi devorat ca orice pradă de război. Şi o ţineau tot aşa, până îşi terminau întreaga tolbă cu poveşti care de care mai fanteziste, până când sosea momentul să plece fiecare la casa lui. Abia atunci, la final, cu jumătate de gură, recu-

noşteau că nimic din ceea ce spuseseră mai devreme nu era adevărat, că tot ce povestiseră nu erau decât plăsmuiri ale imaginaţiei lor, foarte probabil provocate de rachiul tare şi bun al cârciumarului; mai adăugau că nici nu îi interesa prea mult pe unde-şi făcea nobilul Montellimer veacul, atâta timp cât nici pe el nu-l interesa ce făceau ei.

Până la urmă, de ce ar fi trebuit ca pentru locuitorii Montellimerului să conteze faptul că un nobil alesese să îşi trăiască viaţa în alte locuri? Indiferent dacă ar fi fost I » locuit sau nu castelul de pe deal, aceştia erau ferm convinşi că viaţa lor s-ar fi desfăşurat în cadrul aceloraşi coor- 1 « » t donate: ei erau cei care trebuiau să muncească din greu pentru ca seara să poată pune copiilor o bucată de pâine pe masă, nobilul, oriunde ar fi fost el, n-ar fi avut această grijă. Şi-apoi, cel mai probabil că ultimul castelan mai mult ca sigur că-şi luase gândul să revină prea curând prin

regiunile sărăcăcioase ale Bretaniei, în aceste locuri uitate de lume. Față de momentul plecării sale, astăzi era cu peste treizeci de ani mai bătrân; așadar, dacă ar mai fi trăit, era foarte probabil ca vârsta să fie cea care l-ar fi împiedicat să-și viziteze domeniile pentru cea din urmă dată.

— Și nu a încercat nimeni să arunce o privire înăuntru? i-am întrebat eu, iar sătenii din birt au făcut ochii mari, de parcă cine știe ce necuviință grozavă apucasem să rostesc.

— Normal că au fost unii nebuni care au ajuns până la castel, tinere student, dar nici acum nu înțelegem ce-a fost în capul lor

să bată atâta drum ca să vadă niscaiva ziduri, l-am povățuit să nu se ducă, dar ei, nu și nu... până la urmă i-am lăsat în plata Domnului, le-am arătat drumul pe care trebuiau să meargă și duși au fost", mi-a răspuns unul dintre ei, un individ trupeș, cu o mustață groasă ca pe oală și cu o voce barito- nală. Mai târziu am aflat că pe om îl chema Gilbert, că i se spunea Pere, și că era gata să mă găzduiască în schimbul modicei sume de doi franci pe săptămână.

— Domnișorule Maximillien, să știi dumneata că au fost destui flăcăi, de-aici de pe la noi din sat ori veniți din alte colțuri ale Bretagniei, poate

și mai de departe, care au avut curajul sau nebunia, spune-i cum vrei, să încerce să se cațere pe curtină ori pe vreunul dintre cele trei turnuri ale castelului. Asta fiindcă poarta nici într-un caz nu poate fi deschisă; este zăvorâtă cu un lacăt mare cât capul unui vițel. Atâta doar că tuturor celor care au încercat să escaladeze zidurile, folosindu-se de tot felul și soiul de frânghii, parâme marinărești, lanțuri și toate cele, s-au pomenit că dintr-odată li se rup toate alea ca niște fire de ață din cele ce le folosesc femeile noastre la cusut, de au căzut oamenii atât de rău că pe unii dintre ei a trebuit să-i adunăm de pe jos. Altora li s-au aprins frânghiile și i-au ars la palme, doar Necuratul poate ști cum și de unde a apărut focul, că nu aveau cum să se aprindă de la sine. Poate că sunt ceva duhuri rele care sălășluiesc între ziduri și le păzesc, ori poate că sunt vrăji aruncate asupra castelului. Sau nu e nimic din toate astea; însă ceea ce contează e faptul că, în ciuda tuturor încercărilor oamenilor de-a afla secretul fortăreței, nimeni n-a reușit să pătrundă înăuntru...

io

Poveștile neobișnuite ale unor oameni obișnuiți
Dan Ninoiu

Ceilalți meseni îi întăreau spusele, dând cu convingere din cap, în semn de aprobare: ei

bine, da, da, așa fusese, ba încă și mai rău, însă probabil că Gilbert se ferea să-mi spună toate amănuntele, de teamă să nu mă înspăimânte prea tare. „E *drept, însă, că toate astea s-au întâmplat cu multă vreme în urmă, pe când eram copilandru",* mai rosti el, fie încercând să se pună la adăpost de orice întrebare care-i putea cere noi detalii, fie să-l scutească de a povesti despre altceva. Dădu pe gât ceea ce mai rămăsese din romul marinăresc pe care i-1 luasem pentru a-i grăbi dezlegarea limbii, și-1 strigă scurt pe Gregoire după un altul. Acesta era proprietarul și, în același timp, și ospătarul micuței locante a satului, botezate „Marinarul neînfricat", adică locul unde mai toți sătenii, de aici sau dimprejur, se adunau să-și împărtășească bucuriile și necazurile, să comenteze noutățile și, cel mai important, să-și spuie unul altuia poveștile marinărești pe care le trăiseră ori le auziseră prin alte părți.

Casa lui Gilbert „Pere" Sauvigny nu era una din cele mai arătoase din satul micuț de pescari, însă era decentă, curată în interior. într-una din desele sale ieșiri matinale cu barca pe mare, când abia se crăpa de ziuă, obișnuia să povestească lucruri din trecutul său, pe care și-1 dorea a fi fost tumultuos. Așa am aflat că-și construise singur casa, e drept că după modelul casei mai vechi lăsate moștenire de bătrânul său tată, care, la rândul său, o ridicase atunci când

simțise că oasele îi erau prea obosite și prea bătrâne

11 *Poveștile neobișnuite ale unor oameni obișnuiți* Dan Ninoiu pentru a mai înfrunta cu aceeași voinicie vânturile înghețate din largul golfului Saint Malo.

Bătrânul fusese un navigator destoinic, dar și un constructor de ambarcațiuni pe măsură, mi se confesase Gilbert într-una din serile reci de toamnă, tinându-si bărbia • » »
sprijinită pe buza unei ulcele de pământ pline cu vin. Era un ins care cunoștea ca nimeni altul marea cu talazurile 1
ei adânci și înspăimântătoare, precum și vânturile de coastă, știa aproape pe de rost recifurile marine din jurul țărmului, iar călătoria cu vreo ambarcațiune manevrată de el era mai sigură decât mersul pe jos prin sat. Poate că și din cauza asta barca pe care și-o construise aproape de unul singur, în tinerețe, se ținuse foarte bine pe mare, bătrânul Sauvigny prinzând multe furtuni în larg la bordul ei.

In urmă cu mulți ani, circula prin sat și o legendă despre care Pere Gilbert nu ar fi băgat mâna în foc că n-ar fi fost adevărată, cum că tatăl său petrecuse cam o săptămână pe mare, după ce luptase zile la rând cu valurile frământate de duhurile furtunilor; în timp ce își ținuse barca în larg, de teamă ca vânturile ori valurile să nu-1 izbească de țărm, se hrănise doar cu pește crud, pe care-1 pescuise singur, în momentele în care marea nu era prea agitată. In tot acest răstimp, văzând că bătrânul nu apare

nici după ce furtuna se potolise, cei de-acasă îl crezuseră mort, înecat, jertfa sa fiind considerată un tribut adus duhurilor mării, făpturi hâde care nu puteau accepta vreodată ca

12

Poveștile neobișnuite ale unor oameni obișnuiți Dan Ninoiu un om să le cunoască tainele. Dus de curenți, bătrânul Sauvigny ajunsese în cele din urmă la cele Șapte Insule, un loc ferit de vânturi, în promontoriile cărora căutase să se pună la adăpost de natura dezlănțuită, conducându-și barca printre ochiurile de apă liniștite dintre stânci. Și cum cunoștea marea și cerul precum Cristophe pădurarul pădurea - acesta dibuia fără osteneală cele mai întunecoase și ascunse cărări, îndeosebi pe cele călcate de vulpi ori de urși - nu-i fusese deloc greu să găsească în verdele uniform al valurilor curentii cuminți care-1 însoțiseră I * »
molcom, la o săptămână după dispariție, până la promontoriul satului său, Montellimer-sur-la-Mer. *„Chiar așa",* avea să mi se plângă ulterior Gilbert, *„nu se poate face nimic cu numele satului acesta al nostru, că este mai lung decât întreaga uliță; dacă începi să-i spui numele de la băcănia lui Joseph, nu-l termini până dai de fântâna lui Petain, de la ieșirea din sat".* Localnicii o numiseră fântâna lui Petain, în cinstea celui care săpase, în pământul ars de

soare, într-o vară secetoasă, până când dăduse de apă dulce, apoi o zidise și o sfințise, pe cheltuiala lui, lăsând-o liberă întru folosința comună și perpetuă a tuturor sătenilor.

Gilbert obișnuia să ajungă acasă înainte de prânz, pe la orele douăsprezece, cu sacii de pânză uzi, dar îmbel- șugați, plini de pește. Recolta din acea dimineață și-o deșertă în curte, în hârdăul pe care Jeanette, nevastă-sa, se apucase să-l pregătească din vreme, de cum plecase omul pe mare. Sălășluiau acolo tot felul de arătări ale adâncuri-

13

Poveștile neobișnuite ale unor oameni obișnuiți

Dan Ninoiu lor, cu tot felul de denumiri, una mai ciudată ca alta; însă, sub îndrumarea atentă a gazdei, am ajuns să învăț și să disting destul de repede tipurile de pește care trăiau în largul coastelor bretone și care, fără voia lor, ajungeau din sacii de pânză ai lui Gilbert, în hârdău, și apoi în oală: *guvid, stridii, gambuzie, porcușor, cordea, fuser* ori *drac-de-mare,* rarități venite precum un fel de recompensă din partea mării acordată pescarului, toate alături de consacrații *bar- buni, luferi* și *cozi,* ori pe lângă *scrumbiile* care în mod obișnuit umpleau bagajul oricărui pescar. Și nu trebuie să spun că ciorba din peștii care nu ajungeau la saramură, și pe care cu destulă emfază Gilbert și Jeanette o botezaseră

bouillabasse, depășea cu mult ca gust pe cele pe care apucasem să le consum în timpul vieții mele de student la Paris, prin cârciumi sordide și ieftine, însă potrivite buzunarului meu - loc prin care de multe ori sufla vântul, așa cum îi stătea bine oricărui student parizian de la începutul secolului XX.

Gazda îmi propusese ca, în cazul în care timpul pe care îl afectasem studiului și vizitelor mele pe teren, printre ruinele vechilor așezări din zonă - motivul real care mă adusese în satul lor - îmi permitea, să ieșim la o plimbare în larg, cu ambarcațiunea de pescuit, să-mi arate cât de frumoasă este marea de dimineață și de ce nu ar părăsi acest loc pentru nimic în lume. îmi dăduse chiar și un flanel de-al său, destul de murdar și jerpelit, ce-i drept, însă foarte gros; purtându-l, nici nu m-am sinchisit de vântul

14

Poveștile neobișnuite ale unor oameni obișnuiți

Dan Ninoiu tăios care mătura aproape în fiecare seară coasta bretonă, în niciun caz, pe mare nu s-ar fi pus problema îmbrăcării redingotei, accesoriul vestimentar de care mă slujisem cu încredere în ultimii cinci ani, cel mai apropiat prieten din acea perioadă, singurul care mă apărase de frigurile pariziene ori îmi încălzise somnul atunci când în sobă nu mai ardea niciun vreasc. Asa încât n-am avut de ales: dacă *

voiam cu tot dinadinsul să gust o părticică din viața zilnică a unui pescar breton, trebuia să mă și îmbrac ca unul.

Așa se face că am pornit într-o dimineață, foarte devreme, pe când noaptea încă mai zăbovea peste locuri și nu dădea semne că s-ar fi dat dusă prea curând. Odată ajunși pe plaja scăldată de valurile aruncate spre uscat de briza care bătea dinspre larg, cu surprindere am remarcat că nu eram singurii care luaseră drumul mării cu noaptea în cap. Și alți pescari din sat se străduiau din răsputeri, ca și noi, să împingă barca spre larg, intrând în apă până la brâu, urcând apoi pe punte și vâslind zdravăn spre locurile doar de ei cunoscute, unde îi așteptau bancurile de pești. Sunt convins că nu știți cum arată marea la sfârșitul lunii octombrie, dar încercați să vă imaginați tabloul, destul de neobișnuit pentru mine, în care mă aflam: bătut de vântul de noapte, tăios și înghețat, cu stropii reci de apă care ne săreau în față, toate aceste elemente mă făceau să regret căldura patului la care renunțasem de bună voie, însă nu mai era chip să dau înapoi, până la urmă eu eram cel care îmi dorisem să simt mai de-aproape viața pe mare.

Călătoria pe ape, lupta împotriva valurilor și a curen- ților, a durat mai bine de două ceasuri, după aprecierea mea, dar cu siguranță că în realitate se scursese mult mai puțin. In cele din urmă, ușor-ușor, cerul începu să se lumineze.

— Să prindeți un răsărit de soare pe mare, domnule Maximillien, e-he-he!, abia atunci vă veți putea da seama ce mare noroc a dat peste dumneavoastră, îmi strigase Gilbert, ca să acopere vuietul talazurilor. Un moment dintr-ăsta face cât doi ani din viața pe care ați dus-o la oraș, credeți-mă ce vă spun!

— In condițiile date, Pere Gilbert, nu știu cum i-aș putea admira măreția, i-am răspuns, ținându-mă cu mare greutate de o parâmă, întrucât troliul mării nu-mi pria absolut deloc.

Replica mea a fost însoțită de un hohot gros, atât din partea amfitrionului meu, cât mai ales din partea lui Georges, cel de-al doilea pescar, care-și conducea barca alături de a noastră și care începuse deja să-și pregătească năvodul. Nu știu dacă faptul că mi-era atât de teamă ori felul meu ușor ceremonios și afectat de a vorbi fusese cauza, cert este că râsul devenise molipsitor și, în câteva clipe, și gazda mea începuse să mustăcească.

— Domnu' Maximillien, ascultați-mă cu atenție și credeți-mă pe cuvânt, că vremea asta e foarte bună și marea e calmă, în comparație cu cea pe care-o vom găsi câteva mile mai în larg, acolo

unde sunt talazuri mai mari decât

16

Poveștile neobișnuite ale unor oameni obișnuiți

Dan Ninoiu casa în care stați și care ne vor arunca de colo-colo, ca pe niște coji de ou. Să fim serioși, vânticelul ăsta e o glumă, mai mult ne mângâie decât să ni se opună; ce s-o mai lungim, e cea mai bună vreme pentru pescuit, pentru plimbare și pentru toate cele! își încheie Pere Gilbert tirada.

Cu toate astea, vorbele lui nu m-au liniștit prea mult. Din contră, pe întreaga durată a călătoriei către larg am continuat să stau încordat, bine ancorat de o parâmă sau de imitația de catarg de pe ambarcațiunea lui Gilbert, iar fiecare clătinătură mai serioasă care aducea bordul bărcii noastre aproape de nivelul apei, mi se părea catastrofală și îmi dădea fiori reci pe spinare, părându-mi că suntem din ce în ce mai aproape de a ne răsturna.

Gilbert și Georges își legaseră ambarcațiunile una de cealaltă, de-a lungul prorei, apoi aruncaseră năvoadele în mare și trecuseră pe rând la cârmă, manevrând cu mare grijă ambarcațiunile reunite, impunându-le un ritm de deplasare cât se poate de lent. *„Nu trebuie să mergi prea repede, că se sperie peștele și fuge de undiță",* încercau ei să-mi explice câteva din

secretele mării, coroborate cu tehnica pescuitului.

Aici doresc să fac un scurt intermezzo si să laud înde- mânarea cârmacilor mei: cât timp am mers împreună în largul mării, am constatat o perfectă sincronizare a celor două ambarcațiuni. O persoană din afară ar fi putut spune că ambele bărci erau totuna, ori că una dintre ele era copia fidelă a celeilalte și că la trei pași de ea se afla o oglindă

Dan Ninoiu uriașă, care reflecta barca celuilalt navigator. Era ca și cum ți-ai fi studiat mișcările și înfățișarea înainte de a pleca la o serată caritabilă, loc unde singurul interes era să arăți impecabil și să încerci să te comporți ca atare. Bine, recunosc aici faptul că am făcut o comparație puțin forțată, iar dacă am comis cumva vreo greșeală, ei bine, aceasta îmi aparține și înțeleg să mi-o asum *a priori;* în apărarea mea pot argumenta însă că m-am lăsat influențat și de sincronicitatea perfectă cu care se mișcau cele două ambarcațiuni. Involuntar, aceste mișcări line m-au dus cu gândul la felul cum se plimbau pe Champs Elysee acei parizieni plini de ei, filfizonii nelipsiți ai trotuarelor, care populează Champs Elysee-ul de la un capăt la altul, și care, în lipsă de altceva mai bun, își

copiază unul altuia mișcările, îmbrăcămintea, ba deseori și bastonul, melonul sau monoclul. Cu toții însă aveau agățată de braț câte o doamnă care pășea extrem de înțepată și de importantă alături de consortul lor, ascunse strategic sub o umbreluță de soare țipător decorată. Bineînțeles că din repertoriul de prezentare al distinselor doamne nu lipseau acel nas ascuțit și buzele subțiri, strânse parcă într-o expresie studiată de superioritate față de cei din jur. „Ez *bine*", păreau ele a-mi transmite, *„Elizeul nu e de tine, băiete, uită-te cum arăți, ești slab, jigărit, ai făcut genunchi la pantaloni și redingota este lucioasă în coate, presupun că locuiești într-o mansardă friguroasă și... dar mai bine nu mă gândesc cum poate arăta camera ta, e un dezastru ce-i acolo, nu-i asa? Iar în bu-*

zunare ai bani doar pentru un corn și o cană de smântână, este adevărat?" Iar eu, studentul eminent de la istorie, le petreceam până departe cu privirea, retrăgându-mă treptat în chichineata mea întunecată, în tumul meu de fildeș - loc pe care-1 consideram refugiul perfect, de unde mă puteam întoarce mai puternic. Până la urmă, domnișoarele Parisului aveau dreptate atunci când aleseseră să mă privească distant, rece și

cu superioritate, precum îl privește dulăul fioros, proaspăt proprietar al unui os imens, pe câinele vagabond hămesit care-i dă târcoale, amușinând prada de departe și stârnind colbul cu bâțâitul intermitent al cozii: eu eram cel care mă situam la marginea societății mondene, așteptând în zadar să prind un os gras la care să rod cât mai mult timp.

„De cele mai multe ori, natura și educația sunt asemănătoare. Educația îl transformă pe om și, prin această transformare, se creează natura. Astfel, putem spune că educația are un scop înalt: acela de a schimba însăși firea omului supus acțiunii ei, în concordanță cu cele mai avântate idealuri omenești. Ceea ce nu se poate spune despre cuplurile ce populau Elizeul în anii de grație ai începutului de secol XX." - este un fragment al unui articol pe care-1 scrisesem și care îmi apăruse în presa vremii, fiindcă, pe lângă calitatea mea de tânăr student al facultății de istorie, mai obisnuiam ca, pentru câțiva gologani, să mai semnez și câteva articole sociale într-o gazetă locală, prea puțin vizibilă și, în consecință, cu încasări destul de mici.

19

Poveștile neobișnuite ale unor oameni obișnuiți
Dan Ninoiu

Firește, toate aceste amintiri și păcate ale

tinereții, care îmi umplu tolba, sunt de domeniul trecutului. A rămas însă nostalgia acelor zile prea puțin plăcute, e-adevărat, dar care aveau acel parfum inconfundabil al tinereții amestecate cu sfânta naivitate - profilul oricărui provincial aterizat pe nepusă-masă în capitala lumii, închipu- indu-și că doar prin prezența sa va reuși să mute munții din loc. Acel provincial care credea că reflectoarele scenelor de viață pariziene sunt aprinse doar deasupra lui. Dar nu cumva Parisul era centrul lumii la începutul secolului XX? Ei bine, de ce i-ar fi fost interzis oare să spere că și pentru el se va găsi, la un moment dat, un covor roșu?

Ei bine, la doar câțiva ani distantă de acele vremuri, eu, eminentul absolvent al cursurilor facultății de istorie al prestigioasei universități pariziene, umilul dumneavoastră Henri Maximillien de Crallain, iată-mă ajuns, spre finalul unei toamne calde și roditoare, la capătul lumii civilizate, într-un sătuc uitat: Montellimer-sur-la-Mer. Loc pe care singur mi l-am ales pentru a studia și a-mi completa cunoștințele cu altele noi, care trebuiau cuprinse cât mai concis într-o lucrare de licență pe care urma să o ex-pun, și care să poarte un titlu extrem de prețios, ce obliga la mai mult: *„Sisteme de fortificații din golful Saint Malo, în secolul XVIII".*

Vara absolvirii trecuse, căutările prin biblioteca națională se încheiaseră, si iată-mă,

așadar, nevoit să fac acest

drum pentru a-mi desăvârși documentarea, tocmai la finalul lunii octombrie. Nu pot spune că mi-am ales prea bine perioada, întrucât am prins exact vremea când vântul care mătura coastele începea să devină tot mai rece, înserările tot mai grăbite, iar nopțile tot mai friguroase. Căldura împrăștiată de focul din vatră era motivul cel mai bun pentru a-mi reaminti cu nostalgie de recitalurile de poezie pe care le susțineam, în nopțile calde de vară, la adăpostul protector al arbuștilor înmiresmați care înconjurau locuința grațioasei domnișoare Helene. Aceasta, cu vocea-i catifelată și caldă, muzicală aproape, se alătura în șoaptă versurilor mele și bătăilor inimii mele, îngânân- du-mi cuvintele... Evident că, furat de vraja acelor nopți și sedus de frumusețea locatarei, nu mai dădusem importanță nesemnificativelor și inerentelor momente mai puțin reușite; si cine ar fi dat? *Pentru că în tot ceea ce iubim cu mare poftă, cu mare lesnire ne încredem.* Nu știu dacă prea stimata fiică a domnului de Tombilles era pe aceleași latitudini sentimentale cu mine, cert era că răspundea avântatelor mele stări și simțiri cel puțin cu aceeași afecțiune, lucru care mă

făcea să plutesc undeva, deasupra norilor, la rând cu îngerii și foarte aproape de stele. însă vara trecuse - și, Doamne, ce frumoasă a fost! - cu toate dulcile ei amintiri, iar acum treburile mă somaseră să fiu prezent acolo unde era nevoie de mine, fiindcă începusem să realizez că dragostea nu-mi umplea buzunarele, ba din contră, și că grațioasa domnișoară Helene se putea orienta

 oricând spre un alt bărbat, cu o situație mult mai stabilă și o perspectivă promițătoare.

în urmă cu o lună, severul profesor Emillien îmi transmisese că studiile mele efectuate cu privire la poziționarea geografică și strategică a castelului Montellimer trebuiau aprofundate, odată cu contextul istoric al necesității apariției unei astfel de construcții, ca fortăreață suplimentară lanțului de apărare breton început cu castelul Mont Michel, așa încât dumnealui îmi recomandase călduros o plimbare pentru documentare la fața locului, de- clamându-mi totodată retoric că *nimic nu este mai interesant, mai măreț, mai vrednic de luarea noastră aminte decât Istoria.* Cuvinte mărețe, cu impact imediat, întrucât de la bun început îmi mărturisise că se

aștepta la lucruri deosebite din partea mea; iar eu, la rându-mi, în imensa mea naivitate, nu-mi doream să-l dezamăgesc sub niciun chip.

Așa se face că, în mai puțin de două săptămâni, îmi aranjasem toate treburile prin Paris, mai ales că nu erau prea multe; doar cât să fiu împăcat că nu avea să mi se simtă lipsa în cele zece zile pe care aveam să le petrec în micuțul sătuc pescăresc din preajma castelului cu pricina, în adâncul sufletului meu, speram că acele zece zile de absență pe care mi le preconizasem aveau să se transforme în opt sau chiar mai puține; așa că, de îndată ce m-am văzut instalat în cea mai curată cameră din casa lui Pere Gilbert, m-am și apucat de treabă, înșirându-mi cărțile și caietele cu însemnări.

22

Poveștile neobișnuite ale unor oameni obisnuiti
Dan Ninoiu

Marele regret al primei zile de contact cu sătenii, dar și cu micuța așezare Montellimer-sur-la-Mer, împreună cu împrejurimile castelului, a fost să constat că era de-a dreptul imposibil să vizitez fortificația pe dinăuntru; și asta pentru motivele pe care le-am amintit mai devreme. Asa se face că mai întâi am căutat si am încercat toate mo-
dalitățile de a ajunge acolo, întrebând ici și colo cum aș putea urca măcar dealul. Apoi am mers inclusiv pe ideea de a găsi un sătean dispus să-

mi arate drumeagul prin pădure, atât cât să ajung la baza construcției și să cercetez structura zidurilor, modul în care acestea au fost construite și finisate, terenul înconjurător al fortificației, platoul pe care se construise și poziția strategică a amplasării castelului. Ei bine, toate aceste încercări ale mele au eșuat deplorabil, întrucât niciuna dintre persoanele cărora mă adresasem, solicitându-le ajutorul, nu a dorit să mă însoțească, nici măcar până la marginea pădurii.

Poate că și percepția mea asupra vizitei făcute unui obiectiv istoric era destul de simplistă uneori, adesea înțelegând că trebuie să intru pe poartă, și nu în alt mod, iar din această cauză escaladarea unor ziduri destul de înalte - de peste opt metri, din cele ce mi s-a spus - mi s-a părut a fi o activitate periculoasă și neadecvată. Plus de asta, în acest domeniu eram de-a dreptul novice, mai ales că nici nu dispuneam de mijloacele necesare escaladării; din acest motiv a trebuit să mă mulțumesc cu refuzul categoric al sătenilor, nerenunțând însă la ideea de a pă-

Dan Ninoiu trunde cumva în interiorul castelului și prin alte mijloace decât cele pe care le trecusem deja în revistă. Nu eram atât de naiv încât să cred că înăuntrul castelului aș fi putut

găsi lucruri care să îmi transforme lucrarea de diplomă într-un studiu excepțional, de o asemenea importanță încât să revoluționeze cercetarea științifică și să transforme în totalitate istoria zonei. Eram modest, așa că m-aș fi mulțumit cu simplul acces și, în subsidiar, mi-aș fi dorit suplimentar să pot cerceta inclusiv structura interioară a crenelurilor, a turnurilor și curtinei, poate și a camerelor nobiliare, întrucât acestea erau elementele de care urma să mă ancorez în lucrarea mea de diplomă și de la care să-mi încep dizertația.

Dar ce să mă fi făcut cu viziunea debordantă pe care-o aveam - și care-mi întreținea, de altfel, speranța - din moment ce în fața ochilor mei se derulau imagini glorioase ale castelului deschis, cucerit de vizitatori, de cercetători, explorat până în cele mai adânci tainițe ale lui? Ei bine, toate astea îmi stârneau o curiozitate care nu-mi dădea pace și care îmi transmitea o senzație de frustrare, mă făcea să mă simt un nedreptățit al timpurilor pe care le trăiam. Așa se face că am recurs la ultima armă care-mi mai rămăsese în dotare, si anume resemnarea: ocazie cu care l-am blestemat ori de câte ori am avut prilejul, pe castelanul insensibil care închisese și sigilase castelul, lă- sându-1 zeci de ani pradă uitării, și lipsindu-mă astfel de obiectul studiului meu.

E de la sine înțeles, însă, că în zilele de când sosisem în sătuc nu stătusem chiar cu mâinile în sân si nici nu mă 1 apucasem să mă lamentez cuiva despre neajunsurile mele. Deși plecasem din start cu o doză ridicată de frustrare, îmi completasem lucrarea așa cum crezusem de cuviință, inserând informațiile la care avusesem acces, fără a încerca să intru în detalii amănunțite despre castel. Adău- gasem și descrierea geografică a punctului întărit, amintind că fortificația situată pe dealul Montellimer supraveghea deopotrivă satul, împreună cu platoul continental, cât și marea, fiind așezat într-o poziție ideală strategică pentru apărare și făcându-1, practic, inexpugnabil.

Nu plecasem urechea la superstițiile localnicilor și, în consecință, nu inserasem în lucrare nicio legătură cu legendele ori basmele care circulau prin sat, cum că în castel ar putea exista o comoară, evident că una imensă, un adevărat tezaur; că doar din cauza asta era așa de greu să intri acolo. Toate aceste zvonuri le lăsasem deoparte, întrucât mi se păreau lipsite de orice fundament rațional ori științific, și nu-și puteau găsi locul într-o lucrare serioasă. Așa cum am evitat, pe cât m-am priceput, să menționez în cuprinsul însemnărilor mele vreun cuvânt despre o superstiție locală, care spune că

în fiecare castel părăsit sălășluiește un spirit, o fantomă, un duh care-i apără integritatea, cu atâta strășnicie încât niciun picior de om nu a reușit să pășească pe nisipul din curtea sa, după ce stăpânii i-au zăvorât porțile mari. Sărisem peste partea cu

25

Poveștile neobișnuite ale unor oameni obișnuiți Dan Ninoiu concluzia la care reușiseră să ajungă localnicii, amețiți probabil de romul cârciumarului, în care susțineau cu convingere că între ziduri era ascunsă o comoară, mai ales că unii dintre ei susțineau sus și tare că avuseseră privilegiul de a Vedea de câteva ori flăcări pe deasupra zidurilor. *Ori,* spuneau ei atunci când li se dezlega limba, *dacă ies flăcări dintr-un loc părăsit, necălcat de multă vreme de picior de om, atunci cu siguranță că acele flăcări sunt de la comorile care se cer descoperite și pe care focul le păzește. Și, de fapt, acele flăcări nu sunt decât sufletele chinuite ale tuturor căutătorilor de comori care și-au dat viața încercând să găsească tezaurul,* precum și multe alte prostii de felul ăsta.

— *Altfel cum credeți dumneavoastră, domnule Maximillien,* m-au întrebat, ca si când ar fi avut vreo nedumerire, să- tenii cu care disecam ciudățeniile pe care le-aș fi putut găsi în castel,

asta în situația iluzorie în care aș fi reușit să pătrund între zidurile acestuia, *că ar fi fost posibil să se aprindă toate alea așa, de la sine, toate frânghiile aruncate pe ziduri de către bărbații satului, de au căzut bieții de ei așa de rău încât nu le-a mai trebuit câte zile or mai fi avut o nouă căță- rare?".*

Altora le plăcea să povestească - acesta fiind cel mai la îndemână și banal lucru cu putință pe care-1 puteau face în serile reci de toamnă - că de bună-seamă fantomele erau prezente și în castelul de pe deal; și de aici au început să apară, în repertoriul sătenilor, istoriile acelea pline de fantomele castelului, fiindcă, gândeau ei, fanto-

melor nu le trebuia prea mult timp să apară acolo unde un castel ajungea în părăsire. Prevăzător, Gilbert mă pusese totodată în temă și cu fascinația pe care castelul o exercita nu doar asupra lui, ci și a celorlalți săteni de aceeași vârstă cu el; iar fascinația asta îi prinsese încă de când erau copilandri și ascultau cu ochii măriți de uimire și curiozitate toate poveștile și intrigile care se țeseau în jurul construcției. Cu toții trăiau cu convingerea că acel om care va reuși, în cele din urmă, să ajungă fără acordul fantomelor înăuntrul

fortificației, nu ar mai avea în niciun fel cale de întors, decât numai dacă ar găsi pe undeva cheile porților celor mari. Asta pentru că întregul edificiu fusese realizat într-un asemenea mod încât nicio vietate, odată ajunsă acolo, să nu poată părăsi curtea, mod care ar fi stârnit cu siguranță curiozitatea și interesul oricărui inginer pasionat de construcții vechi. Asta pentru că la realizarea întregului edificiu, inginerii și muncitorii aplicaseră tehnici de construcție remarcabile pentru acele vremuri, rămase necunoscute până în zilele noastre; însă, cu siguranță că pentru perioada în care a fost construit - estimasem că fusese finalizat pe la începutul secolului IX, undeva spre finalul domniei lui Charles-le-magne -, tehnica folosită fusese una vizionară, dorindu-și să anticipeze provocările secolelor următoare.

în serile în care luna se ascundea după norii reci, când stăteam mai mult la palavre, după ce apucasem să mă instalez în camera mea, Gilbert își aducea aminte că, pe

când era el copil, atât pe el cât și pe ceilalți copilandri ahtiați după povestiri cu animale fantastice, bătrânii satului obișnuiau să-i sperie cu o istorisire cu accente de groază, spunându-le

că odată ce o persoană face greșeala să intre în castel, pe dată omul acela e luat ostatic de măgăoaia aceea, întocmai precum o mamă care și-a pierdut copiii l-ar acapara pe primul copil orfan întâlnit în cale. De asemenea, mai spuneau și că zidurile stătuseră atât de mult singure încât, până la urmă, prinseseră viață; și că ar avea și ele suflet, ca orice ființă vie. Castelul însuși, ziceau ei, ar avea o inimă, dar era bine ascunsă în străfundurile sale, dincolo de beciuri; e drept că așa ceva ei doar credeau că ar putea exista, iar dacă i-ai fi luat la întrebări, nimeni nu ar fi putut să îți spună unde se găsește, de fapt, acea inimă a sa, unde anume s-ar fi putut ascunde, în care dintre obiectele pitite prin cuferele pline de giuvaeruri, de aur și de pietre prețioase?

Desigur, acestea erau doar câteva dintre legendele și basmele despre castel care cutreierau în voie mințile oamenilor din liniștitul sătuc de pescari Montellimer-sur- la-Mer, istorisiri pe care n-aveam de gând să le introduc în lucrarea de diplomă. îmi doream să realizez un studiu serios, știind că urmează să fie citit (și nu răsfoit) de către somitățile Academiei de Istorie din Paris, persoane sobre, prea puțin dispuse a-și pleca privirea asupra folclorului breton, plin de tot felul de povești fantastice. Nu aveam intenția de a mă face de râs și de a-mi anula, astfel, pârghiile prin care aș fi reușit să ocup, ulterior, un locșor bine

plătit și călduț în cadrul facultății. Poate că exagerez cu prudența, dar știu că noi, oamenii, avem tendința să vedem în tot ceea ce ni se întâmplă rău mai mult intenția decât efectul; asa se face că o cărămidă care alunecă de pe acoperiș este posibil să ne rănească grav, dar ne mâhnește mai puțin decât o piatră azvârlită cu intenție de o mână răuvoitoare. Și asta pentru că de multe ori lovitura nu-și atinge ținta de fiecare dată, câteodată avem timp să ne ferim din calea pietrei, dar intenția nu greșește niciodată. Iar mie nici prin gând nu-mi trecea să las măcar o vagă bănuială că m-aș fi folosit de folclorul local, cu excepția situației puțin probabilă când, pornind de la un fapt relatat în vreo legendă, aș fi ajuns cu adevărat la niște descoperiri interesante.

Cam acestea ar fi fost dilemele care-i măcinau liniștea interioară prea umilului dumneavoastră povestitor, nimeni altul decât absolventul Facultății de Istorie și Arheologie din Paris, Henri Maximillien de Crallain, însoțitorul conjunctural al celor doi vajnici pescari, pre numele lor Pere Gilbert și Georges, porniți încă de dimineață cu bărcile în largul golfului Saint-Jacques, un fel de nepoțel al bunicului numit Saint Malo.

Tot tăifăsuind despre una-alta, ba cu o glumă,

ba cu sfaturi pentru cel care se afla pentru prima dată pe mare, am constatat că ambarcațiunile se îndepărtaseră destul de mult de coastă, fiindcă aceasta nici măcar nu se mai vedea în spatele nostru, deși se luminase de ziuă.

29

Poveștile neobișnuite ale unor oameni obișnuiți
Dan Ninoiu

— De obicei, domnule Maximillien, noi mergem mult mai departe decât unde suntem acum, îmi strigă Gilbert de la timonă, însă abia-1 aud, căci glasul îi e acoperit de vuietul mării. Astăzi nu vrem să riscăm și am decis să nu ne aventurăm prea mult, marea e cam agitată și mai sunteți și dumneavoastră cu noi.

Precizarea lui nu avu darul de a mă liniști, căci, sub ochii mei, marea devenea tot mai agitată. Simțeam cum vântul se întețea treptat, devenind tot mai rece, șfichiuind talazurile și împrăștiind peste tot picături reci ca niște ace de gheață. La un moment dat, o pală de vânt năpraznic ne-a lovit, dimpreună cu un val uriaș, răsărit parcă de niciunde, care mai că ne-a răsturnat - și cu siguranță că ar fi făcut-o, dacă Gilbert și Georges n-ar fi avut inspirația să lege bărcile una de alta, ținându-le atât de apropiate încât, când valul a lovit, cele două ambarcațiuni s-au susținut reciproc.

— Hai la țărm! strigă îngrijorat Georges. Vine furtuna!

— în larg, furtunile pot începe din senin, strigă și Gilbert, făcând eforturi să-l aud, întrucât vacarmul pricinuit de talazurile care se spărgeau în jur împiedica orice formă de comunicare civilizată. Ce ati văzut acum a fost doar »
avertismentul, doar mesagerul furtunii. Să ne grăbim, altfel ajungem cu toții hrană pentru pești.

Se repezi la catarg și coborî pânza, după care, pe deplin sincronizat cu Georges, prinse a manevra ambarcațiunea, îndreptând-o spre țărm. Aș fi vrut ca barca să se trans-

30

Poveștile neobișnuite ale unor oameni obișnuiți Dan Ninoiu forme într-un vehicul care să ne poarte la mal cu viteza gândului, însă aveam impresia că alunecam pe ape doar puțin mai iute decât la venire. Marea agitată părea răscolită până în adâncuri și adesea ne urca pe creasta unui val, pentru ca mai apoi să ne arunce în hăul negru ce se deschidea între două talazuri, ca pe urmă să ne ridice iarăși la suprafață. îmi crea impresia că ori ne ține pe loc ori ne împinge prea iute, iscând un du-te-vino continuu, la care stomacul meu, prea puțin obișnuit, n-a rezistat mult si a cedat. »

— Asta este, domnule Maximillien - strigă Gilbert de la cârmă - abia de-acum putem spune

că ați primit botezul mării!

în pofida așteptărilor mele, ne apropiasem de țărm, îl vedeam de-acum destul de clar în fața noastră. Mai aveam aproape o sută de metri până la mal, când furtuna ne ajunse din urmă, parcă înciudată că-i scăpasem dintre gheare, în larg. Valurile-i înalte ne zguduiră cu furie, însoțite de rafale de vânt sălbatic. *

— Acolo! am strigat. In față!

Și i-am arătat lui Gilbert un soi de grotă care se căsca printre stâncile înalte. Părea o intrare generoasă ivită între pietrele colțuroase ale coastei, o cavitate care se deschidea promițătoare, lăsându-ne să credem că era locul perfect în care bărcuța noastră putea să se strecoare.

Intenția mea a fost înțeleasă pe dată de Gilbert, care strigă ceva în direcția lui Georges, gesticulând convingă-

tor spre stâncile pe care i le arătasem. Vântul își intensificase puterea și rafalele acopereau orice strigăt. Cu eforturi uriașe, am reușit să ținem piept naturii dezlănțuite, vântului care bătea teribil și valurilor care se spărgeau haotic, păstrând direcția spre grotă. Pe măsură ce ne apropiam, devenea tot mai limpede că orice greșeală de manevrare a bărcii ar fi însemnat să

ne izbim de colțurile ascuțite ale stâncilor; practic, asta ar fi însemnat condamnarea noastră sigură la moarte.

Cu inima cât un purice, am izbutit să ne strecurăm, duși de valurile potrivite, cu o viteză formidabilă, printre colonadele stâncoase care străjuiau intrarea, punându-ne la adăpost sub o boltă de granit.

După spaima și efortul prin care trecusem, un bob de odihnă era acum tot ce-mi trebuia. In timp ce inima mi se potolea în piept, mă și imaginam așezat la o masă, într-o cafenea de pe strada Invalizilor, povestindu-le prietenilor mei aventurile prin care tocmai trecusem. Puteam să fac prinsoare că ar fi exclamat: *„La Paris nu ți s-ar fi putut întâmpla niciodată așa ceva!..."* și ar fi râs îndelung, nereușind să înțeleagă cât de insignifiant este omul în fața naturii dezlănțuite.

Deodată, un trosnet înfiorător acoperi vacarmul furtunii. Am privit spre Gilbert, cu ochii măriți de groază. Și din expresia de pe chipul lui am înțeles nenorocirea: ne- maiputând să facă față formidabilei dezlănțuiri a stihiilor, Georges forțase intrarea în peșteră. însă, cum se apro-

32

Poveștile neobișnuite ale unor oameni obișnuiți

Dan Ninoiu piase, valurile îi prinseseră bărcuța

în jocul lor dezordonat si i-o izbiseră de stânci, sfărâmând-o în bucăți.

» ' »

Georges nu mai avea nicio șansă. Să încercăm să-l ajutăm, ar fi însemnat să ne expunem iarăși stihiilor dezlănțuite, știind din capul locului că puteam împărtăși aceeași soartă cu el.

Gilbert oftă adânc, din tot sufletul, cu capul căzut în piept; mi s-a părut că buzele sale murmură niște cuvinte, însă n-am făcut efortul de a afla ce spune. Din contră, am privit spre marea agitată de dincolo de stânci, încercând să-l caut din ochi pe Georges, cu degetele încă încleștate de marginea bărcii.

Gilbert trase aer puternic în piept și mi se adresă:

— Asta e viata, domnu' Maximillien, doar o târfă care alege întotdeauna pe unii cu care să meargă mai departe, lăsându-i pe alții în ghearele Morții. Astăzi, pare-mi-se, a renunțat la Georges ca să ne-aleagă pe noi... Și nu pot să mă opresc să nu mă întreb ce s-a întâmplat cu ceilalți pescari care au ieșit în larg, împreună cu noi?...

Și o lacrimă i se prelinse pe obraz, amestecându-se cu apa sărată a mării.

— Domnule Gilbert, l-am întrebat, schimbând subiectul, pentru a-i îndepărta atenția de la tragedia pierderii prietenilor dragi, dumneata ai mai ajuns vreodată pe-aici, prin grotele astea?

— Niciodată, domnule Maximillien, a răspuns, șter- gându-și fața cu mâneca. De când mă știu și de când ies

33

Poveștile neobișnuite ale unor oameni obișnuiți

Dan Ninoiu pe mare, nu am văzut niciodată stâncile astea; habar nu aveam că există, cu atât mai puțin că ar fi o intrare printre ele. Mie, unul, îmi pare a fi un fel de port, special făcut de Dumnezeu să adăpostească bărcile în caz de furtună. Privi în jur, cu luare-aminte, și continuă: Iar după cum e lucrată stânca, n-aș băga mâna în foc că apa mării a făcut toate astea de una singură...

— Vrei să spui că e posibil ca grota aceasta să fi fost creată de o mână omenească? l-am chestionat, plimbân- du-mi privirea de-a lungul pereților scăldați de apa sărată a mării, apoi spre tavanul rotunjit atent, fără niciun colț ieșit în afară.

— De creat, nu prea cred, că nu prea ar fi avut cum, dar de aranjat, cu siguranță că da, asta s-a făcut; iată, se vede că aici e mâna unor meșteri zidari.

»

Intr-adevăr, pe măsură ce înaintam, grota se mărea și pe pereții ei începeau să se distingă, tot mai clar, urmele lăsate de daltele care săpaseră adânc în piatră, pentru a lărgi încăperea; tavanul

devenea tot mai înalt, depășind douăzeci de pași în înălțime și în fața noastră se iviră niște stânci special amenajate, ce semănau a cheu, unde ambarcațiunea noastră putea andoca liniștită. Deasupra cheiului, printr-o pâlnie din tavan, lumina zilei cobora spre noi ca venind dintr-o altă lume, semn că grota avea o ieșire la suprafață pe undeva, iar aceasta nu era departe.

Gilbert apropie ambarcațiunea de cheu și îmi arătă, triumfător, doi stâlpi metalici înfipți adânc în piatră, desti-

nați ancorării bărcilor de pescari care aveau nevoie de adăpost și știau de existența portului ascuns.

— Cred că dovada asta e una semnificativă, domnule Maximillien... așa cum spuneam, de-acum avem siguranța că grota a fost amenajată de mâna omului. Și se pare că bătrânii noștri știau mai bine decât noi pe unde trebuiau să intre și să se adăpostească de vremea rea și de marea înfuriată. Mă întreb dacă nu cumva si bătrânul meu tată o fi călcat pe-aici; mă mir că nu și-a amintit nimic din toate astea. Totuși, nu îmi explic cum de nimeni din sat nu știe ceva despre peștera asta secretă...

— Mă apasă senzația, i-am mărturisit, că

întreaga construcție e una foarte veche. Stilul în care sunt făcute ame- >
najările, intrările, pereții, conglomeratul acesta arhitectonic îmi amintește de secolul XIV sau XV. Undeva, printre ele. Cred că acești pereți au fost zidiți în urmă cu cel puțin cinci sute de ani... dacă nu cumva chiar mai mult de atât.

— Credeți asta, domnule Maximillien? întrebă el.

— Da. Bine, e posibil să mă înșel cu niște ani, dar intervalul de timp căreia îi aparține construcția e bine determinat și depinde de perioada când aceste influențe au ajuns în Bretania. Stilul ăsta de aranjare a cărămizilor în pereți s-a păstrat multă vreme de la apariția curentului în construcția fortificațiilor, și doar studiind atent grosimea și compoziția mortarului aș putea fi sigur de perioadă. Oricum, Gilbert, destoinicul meu cârmaci, aș dori

35

Poveștile neobișnuite ale unor oameni obișnuiți
Dan Ninoiu

să urc puțin pe cheu, ca să verific cele spuse. Crede-mă că în acest moment sunt încercat de emoții puternice, cum n-am avut niciodată; poate cineva să realizeze ce lovitură spectaculoasă ar constitui pentru lumea întreagă cercetarea asta a mea, când va apărea în dizertație?

Barca se apropiase suficient de malul stâncos în care erau înfipți stâlpii metalici. Cu un

scrâșnet deloc plăcut urechii, se poticni în piatra pe care erau amplasați, după care Gilbert s-a grăbit să efectueze manevrele necesare, aliniind barca pe întreaga lungime a promontoriului.

Iute și agil ca o pisică, sări din barcă pe cheu, ținând odgonul în mână. Se dezechilibră un pic, însă își reveni pe dată.

— E cam lunecos pe-aici, bombăni el, legând frânghia de un stâlp și fixând astfel barca la țărm. Gata, suntem ancorați acum, puteți coborî în siguranță!

Am pășit peste marginea bărcii cu prudență, având grijă să calc cât mai ferit pe podeaua alunecoasă, încercând să ocolesc porțiunile care nu-mi inspirau încredere. Algele aduse de ape și mușchiul verde adunat de-a lungul anilor pe stânci, transformaseră suprafața într-una extrem de nesigură și periculoasă.

Zidurile degajau un aer ciudat, necunoscut, impreg- nându-mi în minte o senzație de neliniște și încordare; îmi făcea impresia că mă deplasez pe lângă niște construcții apărute dintr-o altă lume în calea mea, o lume ireală, stinsă de multă vreme, dar al cărei mister mă fas-

cina și mă atrăgea irezistibil spre ascunzișurile sale, invi- tându-mă să i le descopăr.

Părea că zilele mai multor secole se grupaseră în această grotă, ai cărei pereți emanau o irizație

specială la contactul cu orice fascicul de lumină, ca o identitate proprie. Asistam, spectator norocos, la întâlnirea și îmbinarea în folosul ochiului privitorului privilegiat, a unor segmente de istorie situate la mare depărtare unul de altul. Mi-am dat seama că hrubele acestea nu mai fuseseră vizitate de nimeni de foarte mult timp. Era evident că trecuseră zeci de ani de când ultimii oameni călcaseră pe aici, parfumul de vechi și necunoscut emanat de construcție fiind prezent peste tot.

Geana de lumină care se strecura prin tavan continua să mă intrige și să mă cheme spre ea. Parcă era mult mai bine să simt pământ tare sub tălpi, decât podeaua vreunei bărci ori lespezile alunecoase de pe cheu. în consecință, m-am grăbit cât am putut spre acea zonă, căutând să ating peretele de granit unde pica lumina, aidoma unui clopot de liniște interioară aflat înlăuntrul vacarmului și al întunericului.

— Ia uitati-vă aici! m-a atenționat Gilbert, arătându-mi pironii de fier zidiți temeinic în pereții stâncilor, închipuind o scară ce ducea spre sursa de lumină.

— întrebarea e: rămânem aici sau urcăm?

Marinarul a dat din umeri, semn că oricum n-aveam nimic de pierdut.

— Urcăm, domnule Maximillien, că poate ieșim undeva aproape de sat și putem ajunge acasă, să ne zvântăm și să ne schimbăm hainele. Iar după ce se potolește pârdal- nica asta de furtună, revenim, să scoatem barca.

Și a început să urce. L-am urmat de îndată. Pironii cărora le încredințam integritatea trupului și chiar viața, pentru că o cădere de la înălțimea ultimei trepte ne-ar fi fost fatală, erau solid înfipți în stâncă. Luați pe de-a-ntre- gul, formau o scară în spirală care urca printr-un fel de puț cu rotunjimi neregulate, având diametrul de cel mult un metru și jumătate, spre locul prin care puteam zări cerul plumburiu. Ei bine, limanul acela reprezenta pentru mine ieșirea din mijlocul unei aventuri pe care nu mi-o imaginasem vreodată și în care văzusem moartea cu ochii de mai multe ori.

Urcând treaptă după treaptă, am aruncat priviri pline de admirație întregii țesături care părea menită să ne scoată la lumină. Privind de jos în sus, toată arhitectonica scării îmi părea că seamănă cu o pânză de păianjen, o copie fidelă a unei plase care te urca spre vârf, acolo unde, hâdă și înfometată, aștepta arahnida. Iar prada, cuminte, urca spre fălcile sale fără să știe în ce capcană intră.

Deasupra mea, Gilbert făcea față destul de bine ascensiunii, deși era mult mai în vârstă decât mine și, în mod normal, ar fi trebuit să se

oprească să mai răsufle.

— Mă surprinde vigoarea domniei voastre, Gilbert! i-am zis admirativ, ținându-mă în spatele lui.

38

Poveștile neobișnuite ale unor oameni obișnuiți
Dan Ninoiu

— Eu toată viața mi-am petrecut-o printre greutăți de tot felul, răspunse. Și-apoi, nu sunt într-atât de bătrân încât să n-am forță în mine și să nu pot ieși la pescuit. La noi, bătrânețea începe când nu te mai țin mâinile și picioarele să ieși cu barca în larg.

Auzind ce vârstă are, cum că plecase pe cincizeci și doi de ani când m-a luat la el în gazdă, am crezut mai întâi că glumește; după umila mea părere, Gilbert arăta cum ar fi trebuit să arate un bărbat de patruzeci de ani, poate cu doi-trei în plus, dar nu mai mult. Mai ales că ridurile care apăreau în mod natural pe fața unei persoane trecute de cincizeci de ani nu le descoperisem pe chipul lui, cât stătusem de vorbă. Mai apoi am constatat că Gilbert avea în brațe mai multă putere decât puteam găsi la un tânăr de douăzeci și cinci de ani, ca mine; așa că am început să îl privesc cu și mai multă admirație. Și dacă spun că cel din urmă copil al său avea ingrata vârstă de cinci anișori, bătuți pe

muchie, vă puteți da seama că buna mea gazdă nu-și pierduse nimic din vigoarea tinereții.

— Un frate de-al meu, care nu stă cu noi în sat, ci la vreo zece mile de-aici, îmi mărturisi Gilbert, este cu aproape douăzeci de ani mai tânăr decât mine... Are treizeci și trei, iar când s-a născut el, tata împlinise cincizeci de ani. De fapt, pe la noi se obișnuiește să ai copii la o vârstă înaintată; se spune că pruncii se nasc mai deștepți atunci când îi faci mai spre bătrânețe. Adică... ori e mai deștept decât ăilalți născuți înaintea lui, ori va da în gropi de prost. Să

Dan Ninoiu știți, domnule Maximillien, că eu mi-aș dori tare mult ca Patrick al meu să ajungă așa, ca dumneavoastră... nu știu cum, dar aș face rost de bani ca să-1 dau la școală, la oraș. Bănuiesc că trebuie multi bani pentru atâta învățătură, dar asta chiar nu e treaba lui, că eu vreau să mi-1 văd domn, ori cel puțin să știu că e pe cale să ajungă așa.

Brusc, un strigăt de surpriză și durere izbucni deasupra mea. Gilbert se clătina, ținându-se cu greu de piroane, cu haina însângerată; capătul unui pumnal lung i se înfipsese printre coaste, în timp ce vârful îi ieșea prin spate. Am priceput pe dată că urcușul ascundea primejdioase capcane,

pe care pescarul le trezise din amorțire după atâția ani, și că undeva, între stâncile hâde și întunecate ca noaptea, se ascundea, rânjind, Neființa, cu unghii ascuțite de lănci și pumnale medievale.

— E Castelul, gemu Gilbert. Castelul m-a omorât...

Apoi, strânsoarea brațelor îi cedă și corpul său inert se prăbuși în adâncurile grotei, lovindu-se, în cădere, de pereții puțului pe care-l escaladasem.

Strângând în palme treptele de fier, mi-am revizuit șansele. înapoi nu mai puteam da; de jos încă răzbătea îngrozitorul șuierat al vijeliei și mi-am dat seama că pe-acolo mi-ar fi fost imposibil să-mi găsesc scăpare. Rămas de unul singur, nu m-aș fi descurcat pe marea înfuriată. De frică sau de frig, pielea mi se zbârcise toată pe sub hainele ude; horcăitul lui Gilbert, care ajungea la mine, stins, din fundul puțului, șuieratul înfiorător al vântului și mai ales

40

Poveștile neobișnuite ale unor oameni obișnuiți

Dan Ninoiu singurătatea, îmi făceau sângele să-mi înghețe în vine și simțeam cum groaza mă cuprinde din ce în ce mai tare. Am strâns din dinți si am continuat să urc mecanic, treaptă după treaptă. De data aceasta, infinit mai precaut: înainte de a mă prinde de el, am decis

să încerc soliditatea fiecărui piron prins în stâncă și m-am săltat pe el doar după ce am pipăit amănunțit fiecare porțiune a peretelui rece.

După îndelungi chinuri, am reușit, într-un final, să ajung la suprafață. Locul prin care am ieșit la lumină era, așa cum mă și gândisem în timpul ascensiunii, o fântână.

Privind în jur, am constatat că Gilbert avusese dreptate: mă aflam în locul în care jinduisem să ajung, în spațiul magic unde flăcăii satului Montellimer-sur-la-Mer își puneau toată priceperea și îndemânarea ca să pătrundă, fără sorți de izbândă însă. Da, ajunsesem în curtea castelului pe care îl admirasem de departe, din sat ori din împrejurimile acestuia. L-am recunoscut după cele două turnuri, după forma ferestrelor, după griul inconfundabil al zidurilor; aproape fiecare amănunt exterior era așa cum îmi închipuisem că ar trebui să fie. Și nu neg faptul că pe dată mi-a venit pofta de a-l cerceta, de a-l studia, de a încerca să adun cât mai multe informații despre el, de a-l colinda și de a vedea cu ochii mei fiecare încăpere, de a afla cât mai multe despre cei care-l locuiseră.

Iar dacă totul era așa cum îmi imaginasem, însemna că lucrarea mea de diplomă avea să fie un succes amețitor,

Poveștile neobișnuite ale unor oameni obișnuiți Dan Ninoiu care avea să deschidă un filon uriaș de informatii istorice, imposibil de evaluat în acel moment, mai ales în starea de surescitare în care mă aflam.

Am încercat să mă orientez. Am luat ca prim reper cele două turnuri și, într-adevăr, principala intrare, ușile prin care se pătrundea în castel din curtea interioară, erau situate în partea nordică, cea cu deschidere spre sătucul de pescari. Confortabil, aș fi zis la o primă privire, fiindcă în acea vreme nobilul avea nevoie să-și vadă posesiunile ori de câte ori pășea afară din castel. Da, intrarea se afla exact unde îmi închipuisem că trebuie să fie. Am pășit înăuntru cu teamă. Aveam impresia că ajunsesem la intrarea într-o catedrală, după măreția și migala cu care erau lucrate ușile de la intrare; și care, surprinzător, nu erau închise. Și am nutrit speranța ca nici în restul castelului să nu existe prea multe încăperi zăvorâte. Asta mi-ar fi ușurat foarte mult munca de cercetare.

„Îți vine să crezi, Henri Maximillien, unde te afli?!", mi-am spus în gând, cuprins de emoție, pășind în imensa sufragerie, pe pereții căreia tronau, în rame aurite, tablourile reprezentând pe stăpânitorii castelului, o mulțime de generații ce coborau din linia primului conte de Montelli-mer-sur-la-Mer, personaj pierdut în legendă și în

timp. Privind cu atenție, realizez că cel dintâi conte fusese contemporan cu Charles I. Urmau numeroși conți de Mon- tellimer-sur-la-Mer: Alphonse, Germain, Guix, cred că Ludovici erau vreo patru, precum și Charles, și asta până

în 1830, în luna iulie, când - din cauza răscoalei țăranilor, am presupus - ultimul conte, Olivier Renard, a părăsit edificiul, luând drumul spre Morlaix, Saint-Brienc, Rennes și apoi pe cel al exilului; nimic de mirare, fiindcă acea perioadă era cunoscută în istorie drept una dintre cele mai triste ale sistemului si tradiției nobilimii franceze.

Am admirat zeci[1] de[*] minute minunatele tablouri înfățișând istoria conților Montellimer-sur-la-Mer, în încăperea aceea care cred că servea drept sală de prezentare a întregii istorii a acelor locuri. După ce am ieșit, am ajuns într-o altă sală, imensă, cu ferestre mari, draperii grele, prăfuite de trecerea anilor, cu mobila specifică perioadei napoleoniene - și m-am întrebat dacă nu cumva vreunul dintre ultimii conți Montellimer fusese un admirator al »
lui Bonaparte. în mijlocul încăperii trona o masă lungă, din lemn negru, masiv, cu douăzeci de scaune așezate în jur. în capul mesei zăcea o carte groasă, legată în piele. Mă atrăgea ca un

magnet. Am grăbit pasul spre ea și am ridicat-o, cu degete tremurând de emoție. I-am șters praful gros de un deget așternut pe ea, am deschis-o cu sfială și am început să citesc.

Am crezut că înnebunesc de fericire! Niciodată nu-mi închipuisem că voi putea avea un asemenea noroc în viață! Nu eu, un fost student sărac, un pârlit cu buzunarele veșnic goale, dar cu visuri fantasmagorice de mărire și grandoare. Pentru că aproape întreaga carte, în afara ultimelor douăzeci-treizeci de pagini, era scrisă de mână, cu aceeași

43

Poveștile neobișnuite ale unor oameni obișnuiți Dan Ninoiu caligrafie. Un incunabul care cuprindea toate poveștile, toate faptele de arme, toate informațiile administrative, toate evenimentele din viețile foștilor conți care-și petrecuseră viata înăuntrul castelului, nobili a căror activitate fusese inseparabil legată de acest sat, de împrejurimi, de regiunea bretonă. începând cu primul conte, cel care edificase construcția în care mă aflu, pe numele său Francois Villiers de Montellimer-sur-la-Mer, continuând cu cei din timpul războiului de o sută de ani, cu evenimentele Jac- queriei, apoi cu cei din războiul de treizeci de ani, luptele cu spaniolii, din secolul al XVII-lea, Revoluția de la 1789, Directoratul, Consulatul și Imperiul, toate

evenimentele principale ale istoriei Franței, văzute de cei care puteau să-și dea o părere autorizată asupra epocii lor.

Afară trecuse bine de orele amiezii, vântul și furtuna se potoliseră și cerul se deschisese. Ardeam de nerăbdare să ajung în camera mea din Paris, să mă încui acolo și să studiez din scoarță în scoarță comoara pe care-o strângeam acum la piept ca pe cel mai prețios odor.

Am fugit până în curtea interioară, cu inima bubuin- du-mi în piept, căutând exaltat o ieșire. Zadarnic. Toate porțile erau zăvorâte. Poate zidurile îmi vor oferi scăparea, mi-am zis și am dat ocol o dată curții interioare. Degeaba, totul era înalt, mult prea înalt pentru mine și nicăieri nu exista vreo scară pe care aș fi putut să ajung pe creneluri. Pare-se că în castel nu era, totuși, atât de greu de intrat, pe cât era de ieșit.

44

Poveștile neobișnuite ale unor oameni obișnuiți
Dan Ninoiu

îmi minte îmi vine deodată ideea unei frânghii aruncate dintr-un turnuleț. Fug înapoi în sufragerie și desfac o frânghie de la una din draperiile lungi, desăvârșesc nodul de la capăt, în stilul vestului american, și ies iar afară. Cu lasso-ul încropit, arunc spre o ieșitură a zidului și reușesc, după trei încercări, să fixez frânghia de ea. Mă avânt în escaladă, cu cartea legată la

spate, dar după numai trei metri, frânghia începe să-mi ardă în palme și mă prăbușesc ca un sac de cartofi.

îmi ard obrajii, sângele îmi urcă în cap și simt că înnebunesc, realizând că sunt prins acolo ca un șobolan într-o cursă. Privesc disperat de jur-împrejur, căutând o cale de scăpare. Și-mi vine în minte, deodată, modalitatea prin care ajunsesem acolo. Mă blestem în gând. *„Oh, cât de uituc și stupid pot fi câteodată!"* Mă cert, ca să mă motivez, și încerc să-mi adun toate puterile pentru o nouă încercare.

Protejez incunabulul, devenit dintr-odată cea mai de preț comoară a vieții mele, și îmi spun că, deși nu mă pricep la navigație, trebuie să încerc să ajung în sat dinspre mare, fiindcă perspectiva de a rămâne acolo peste noapte nu era deloc îmbucurătoare.

„Hai, Maximillien, trebuie să reușești!" mă încurajez în gând și, cu incunabulul la spate, pășesc cu avânt spre fântână. Când să ridic piciorul, ca să mă cațăr pe ghizdul de piatră, mă opresc ca mușcat de șarpe. Un clipocit apropiat îmi dă de veste că apa urcase și că fântâna castelului nu mai era secată.

45

Poveștile neobișnuite ale unor oameni obișnuiți
Dan Ninoiu

Disperat, mă las să alunec pe caldarâm, sprijinindu-mi spatele de piatra rece. îmi simt brațele moi, vlăguite, sătule de atâtea lupte, de atâta tensiune și atâtea încercări nereușite, în timp ce prin fața ochilor mi se perindă imaginile terifiante trăite în ultimele câteva zeci de ore.

Deznădăjduit, mă descotorosesc de cartea devenită brusc prea grea, declarându-mi astfel dezinteresul față de istoria acestui loc gri, sinistru, o temniță despre care nu aveam niciun fel de idee cum aș putea s-o părăsesc. Nu mă mai interesa nimic din ce scria acolo, nu mai voiam să știu nimic despre istoria castelanilor, nu mai doream să aprofundez niciun fel de trecut.

Și în acel moment am realizat că totul se sfârșise.

Ochii mi-au căzut pe volumul care, în cădere, își deschisese paginile exact acolo unde Olivier Renard, ultimul conte de Montellimer și cel din urmă stăpân al castelului, își încheia povestea. Pe pagina alăturată, aceeași mână de scrib talentat adăugase, cu aceleași caractere elegante, titlul unui nou capitol: **Povestea lui Maximillien.**

Luminile castelului se aprinseră brusc. Voci vesele răzbătură din spatele ferestrelor deschise. Un valet se apropie de mine și mă înștiință, ceremonios, că are plăcerea de a-mi confirma că oaspeții au sosit și că eu, stăpânul castelului,

sunt așteptat în sala mare, la dineu...

Povestea omului picat din Lună

Nu mai țin minte când l-am întâlnit prima dată pe nea Petrică și nici cum s-a întâmplat asta, așa cum nu mai știu dacă în ziua în care l-am vizitat acasă pentru prima dată, frunzele plopilor ce mărgineau aleea care ducea spre scara unde domicilia erau verzi ori ruginii; și, de fapt, nici nu mai știu dacă ramurile subțiri ale copacilor erau îmbrăcate cu frunze, cu muguri ori erau pline de promoroacă. Știu doar că atunci când mă aflam în preajma lui nea Petrică, Timpul se expanda și curgea nedefinit; puteau trece eoni întregi din momentul în care acesta se pornea pe povestit, fiindcă toate acestea erau amănunte pe care nici pe mine, nici pe Tăvi - amândoi eram niște tinerei abia ieșiți din chinurile unei adolescențe pigmentate cu vise, dezamăgiri și nelipsita acnee juvenilă - nu ar fi putut să ne clintească de pe scaunele pe care ne așezasem cât mai comod, pentru a urmări cu gura căscată de uimire fabuloasele întâmplări pe care nea Petrică le trăise în perioada interbelică și pe care ținea

tare mult să ni le împărtășească. Ima-

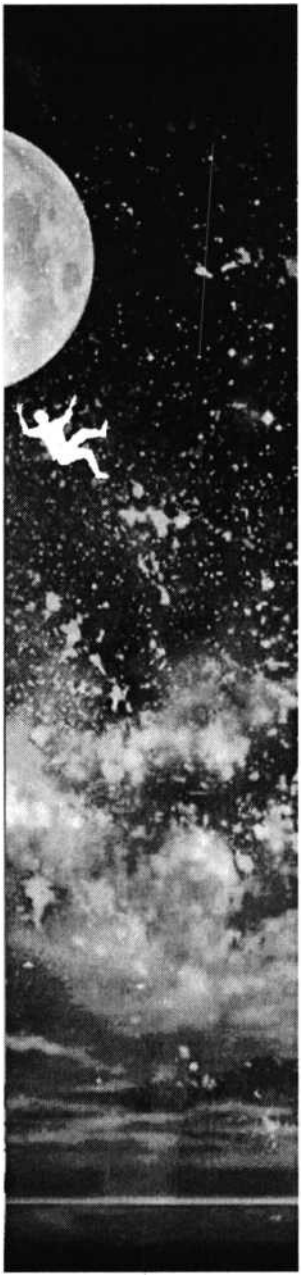

Dan Ninoiu ginile lumii aceleia, ale oamenilor care trăiseră în acea perioadă, ne treceau sub formă de cuvinte prin fața ochilor de parcă s-ar fi aflat pe o scenă, ori ca într-un film, cu actorii reînviați ai vremurilor trecute jucându-și iar și iar rolul vieții.

*

Și parcă niciodată cuvintele poveștilor sale nu erau atât de mlădioase și nu se întrepătrundeau atât de bine, încât puteau să capete forme vizuale tot mai puternice, ca în nopțile acelea lungi de vară, pline de rotocoalele fumului de țigări asemănătoare unor pânze de corăbii ce plecau să exploreze văzduhul, despicându-se și lungindu-se apoi în fuioare subțiri, alburii, topindu-și degetele iluzorii în cerul înstelat de deasupra noastră. Fiindcă, în acele vremuri, atât eu cât și prietenul meu, studenți fiind și neavând prea multi bani în buzunare, aprinsul țigărilor una după alta era cam singura activitate prin care puteam păcăli o banală sticlă de suc pentru mai mult de două ore, la terasa aceea minionă, situată la capătul unui gang îngust. Practic, puteam spune că experimentam fumatul ca un perfect alibi al trasului de timp față de îngrijitorul terasei, care nu știa cum să ne gonească mai repede de-acolo.

Si ce frumoase erau verile toride ale tinereților noastre, atunci când se închegau lumi și se stabileau destine! Oh, dar ce miasme

îmbătătoare se ridicau noaptea din grădina cu plante medicinale a Facultății de Horticultura din apropiere (cred că era la vreo trei-patru curți depărtare), și încă ce lumi fantastice ne dezvăluiau poveștile de epocă

49

Poveștile neobișnuite ale unor oameni obișnuiți

Dan Ninoiu ale lui nea Petrică! Iar noi, ca doi găgăuți de copii ce eram, le sorbeam cu nesaț până la saturație; deseori, prindeam să ne imaginăm lumile respective, simțeam cum treceam pe strada Unirii și apăsam în fugă pe goarna Fordului lui Jean Mihail, ori visam peripluri pline de imprevizibil pe insule nedescoperite încă, pierzându-ne printre imaginile trecutului și navigând pe aripa timpului, printre decenii și printre stele.

— Printre stele? făcu întrebător nea Petrică, ridicând curios sprânceana și scuturându-și pipa. Dar oare ați ajuns vreodată, măcar o singură dată, cu gândul până pe Lună ori ați poposit cumva pe vreo stea?

Gestul scuturatului pipei, apoi curățatul acesteia, precum și felul în care își îndesa tutunul în scobitura ei, m-au făcut să-mi doresc ca atunci când voi deveni un bătrân nefolositor, probabil atunci când voi depăși cu mult vârsta lui nea Petrică din acel moment, să-mi cumpăr o pipă, o cutie de tutun aromat englezesc, și să mă

retrag într-o cabană izolată de la munte; acolo să fiu înconjurat de brazi falnici, de pădurea răcoroasă și să savurez orice ciripit al unei păsări ce zburdă din creangă-n creangă. Iar de dimineață, de la răsăritul soarelui și până seara târziu, în apusul sângeriu, să stau pe verandă și să-mi scriu memoriile. Iar târziu în noapte, să mă așez pe balansoarul acela pe care-1 comandasem tâmplarului înainte să părăsesc definitiv nebunia orașului, să mă legăn molcom, cu urechile ciulite, ascultând greierii dezlănțuiți, apoi să îmi înd

50

Poveștile neobișnuite ale unor oameni obișnuiți

Dan Ninoiu adânc tutunul în pipă și să eliberez fumul în rotocoale atât de largi încât să poată cuprinde cu diametrul lor întreaga Lună.

— Eu am văzut imaginile cu Neil Armstrong, de la aselenizare, spuse Tăvi, așa încât putem spune că, odată cu el, sau mai ales prin el, întreaga omenire a păși pe Lună. Cum s-ar spune, dacă omenirea a fost pe Lună, păi atunci si noi am fost acolo.

*

— He-he, râse misterios nea Petrică. Asa o fi, măi dom- nule Tăvi, dar dacă îl extragem acum pe Neil Armstrong din ecuația matale, ia spune, ai fost cumva pe Lună au ba?

— Este de la sine înțeles că nu am fost, nea

Petrică, mai ales că nici nu avem mijloacele necesare ca să ajungem acolo, am spus eu, încercând să nu deviez discuția spre un punct inconfortabil.

— Nu avem nici pregătirea necesară, m-a completat Tăvi, și nici măcar nu ne-am născut în țara potrivită, unde am fi putut spera ca, la un moment dat, să putem aplica la un program de instruire și pregătire care să ne ajute să devenim astronauți. Nici măcar nu am ajuns în preajma lui Dumitru Prunariu, să vedem si noi cum arată în carne și oase primul român care a zburat în Cosmos, așa că, ce să mai vorbim, până la a ajunge pe Lună este cale lungă.

Nea Petrică își scutură iarăși scrumul din pipă, cu gesturile tacticoase pe care i le cunoșteam deja. Apoi o privi îndeaproape, prin ochelarii săi de apropiere, scoase batista din buzunar și frecă migălos scrumul de dinăuntru,

51

Poveștile neobișnuite ale unor oameni obișnuiți Dan Ninoiu cel care n-apucase să se scuture. Luă o înghițitură modestă din paharul de vodcă, fiindcă întotdeauna la o pipă îi plăcea să bea și o tărie, își drese glasul și șopti conspirativ către noi, privindu-ne iscoditor:

— Măi băieți, și dacă v-aș spune eu vouă un secret? Dar știți, ăsta chiar e un secret din acela

veritabil, serios; evident că nu mulți oameni îl cunosc, că doar de-aia e secret. Face parte din categoria acelor secrete care devin împovărătoare pentru cel ce ajunge să le cunoască, pentru că atunci când începe să realizeze că imposibilul nu există, bietul om clachează, înnebunește, ba chiar își ia câmpii și fuge de-acasă. în timp, dacă are noroc, ajunge să fie internat la spitalul de la parc, ori, dacă are ghinion, sfârșește în uitare, îngropat de birocrație în sanatoriul din Poiana Mare.

Ne-am uitat imul la altul, eu și Tăvi, și am zâmbit puțin. E drept, nea Petrică se afla la al doilea pahar de vodcă, cel puțin de când sosisem noi la masă. Probabil că mai băuse încă unul cu precedentul interlocutor, pe care nu-l prinseseră; însă nu părea a-și fi băut mințile până într-atât încât să se apuce să vorbească tot felul de bazaconii. Bine, poveștile sale erau frumoase, aveau parfum de epocă trecută, aveau savoare, erau extrem de vizuale, dar nu vedeam ce secret mare ar fi fost aici.

— Dacă v-aș spune că eu l-am cunoscut pe omul care a fost pe Lună și s-a întors înapoi, ceați zice voi?

Privim nedumeriți unul spre celălalt, chicotind, socotind că nea Petrică vrea să ne joace o farsă. Probabil că

Dan Ninoiu vrea să ne pună la încercare credulitatea, naivitatea și, de ce să nu recunoaștem?, ar cam fi avut si motive, mai ales mulțumită talentului său de povestitor.

— L-ai cunoscut personal, nea Petrică?

— Normal.

— I-ai strâns mâna, ai stat matale de vorbă cu el?

— Ba chiar îl ajut să se și bărbierească dimineața, măi copile....

— Aaaa, păi de ce nu ai spus așa de la început, nea Petrică? ne dumirim noi într-un târziu că omul voia să râdă de noi și nu știa de unde să înceapă, așa că izbucnim și noi în hohote sincere de râs.

— Râdeți voi degeaba acuma, măi băieți, spuse afectat, însă acesta e adevărul, nu-1 putem ascunde... Iar dacă aveți răbdare, am să vă spun mai multe, cândva... poate și acum, dacă o să stați să mă ascultați. Hai să vă povestesc, dau eu rândul ăsta de bere, asta dacă mai stati să mă ascultati si dacă nu aveți cumva altă treabă; adică, oricum treabă nu aveți, că sunteti în vacantă, si slavă Domnului că nu lu- erați nicăieri, că mâine nu trebuie să plecați la muncă.

Și făcu semn barmaniței să vină la noi la masă și îi mai comandă un rând, câte o bere pentru mine și Tăvi, și încă un pahar de vodcă pentru sine, asta spre marea dezamăgire a fetei, care

sperase până în ultima clipă că o chemasem ca să plătim și să ne retragem. Ne-am uitat în jurul nostru și am realizat că eram ultimii mușterii și țineam fetei ultima masă ocupată, iară ceasurile trecuseră de mie-

53

Poveștile neobișnuite ale unor oameni obișnuiți

Dan Ninoiu zul nopții și prezența noastră acolo o obliga să plece mai târziu acasă.

— Iar eu sunt un amărât de pensionar care a ajuns să momească cu o bere pe cineva, doar ca să-1 asculte atunci când dorește să-și depene amintirile. Nu mai stăm mult, domnișoară, i se adresă nea Petrică barmanitei, mai ales eu... vedeți, oricum dumneavoastră aveți mai mult timp de stat decât mine, mai adăugă resemnat, după care își umezi buzele în vodca limpede.

Timpul părea că se oprise brusc în loc. Nu se mai auzea niciun fel de glas al vreunei păsări de noapte ori vreun bâzâit de insecte, indiferent că ar fi fost vreun țânțar în- fometat care îți dădea ocol pe lângă urechi, ori vreun gre- ieraș rătăcit fără să știe cum pe terasă, și care se pomenise dintr-odată pătruns de arta muzicală, sub cerul înstelat care se oprise, încremenit în toată vastitatea sa.

— Eram undeva, fie la sfârșitul primăverii, fie la începutul verii anului 1935, știu că doar ce împlinisem 21 de ani și mă angajasem ca

reporter, tânăr și plin de elan, la *Gazeta,* un ziar destul de nou față de *Curentul* lui Pamfil Șeicaru, să zicem, dar avea un colectiv tânăr și o conducere ambițioasă, își începu nea Petrică povestea. Cred că era pe la începutul lui iulie, totuși, țin minte că era după Rusalii, chiar după ziua mea, după sfântul Petre, iar eu fusesem trimis să documentez și să realizez un reportaj despre obiceiurile folclorice din zona de munte a Buzăului. Era vremea în care începeau să se organizeze pelerinaje la Maglavit, pentru că lumea voia să-l cunoască pe

54

Poveștile neobișnuite ale unor oameni obișnuiți
Dan Ninoiu

Petrache Lupu, eroul unui reportaj jurnalistic îndrăzneț al celor de la *Dimineața.* Oricum, Petrache Lupu era un cioban fără știință de carte, ale cărui cunoștințe despre viață, despre religie erau cu totul limitate; cu toate astea, omul spunea că îl văzuse pe Dumnezeu și stătuse de vorbă cu El, iar jurnaliștii, în goana lor după senzațional, îi atribui- seră titulatura de sfânt. Destul de interesant cin, veți spune, și da, câtă dreptate ați avea! Doar că eu nu am gândit ca voi atunci, și am ales poalele munților Buzăului... ei bine, în câteva zile ale acelui an am ajuns să trăiesc ceva ce nu poate trăi un om obișnuit în întreaga lui viață, ori poate niciodată.

— Păi ce s-a întâmplat acolo, nea Petrică? l-am

întrebat, întrucât începutul poveștii începuse să-mi trezească interesul și doream să aflu mai multe despre desfășurarea ulterioară a evenimentelor.

— Intr-acea după-amiază m-am pus în tren din gara Băneasa și am părăsit capitala, cu destinația munții Buzăului, având intenția de a ajunge, până să se înnopteze, la un conac cald și primitor de oaspeți, acolo unde patronul ziarului, un tip pe care-l chema Drăghici, îmi aranjase să fiu instalat peste noapte. Pe întreaga durată a călătoriei nu țin minte să se fi întâmplat ceva ieșit din comun, iar drumul *a* decurs simplu și fără complicații, cu oameni care călătoreau spre treburile lor - ca și mine, de altfel - și, după două ore, m-am trezit în gara Buzăului, loc de unde am luat un alt tren ca să ajung la destinația dorită, cât mai

Dan Ninoiu aproape de culmile montane. Am coborât la stația convenită când soarele începea să se piardă pe după coline, dar încă mai aveam parte de suficientă lumină să pot zări, lângă peronul pe care coborâsem, un flăcău care s-a dovedit până la urmă că pe mine mă aștepta, cocoțat pe o șaretă care, după cum era alcătuită și după culorile vii în care era vopsită, mi s-a părut a fi deosebită față de locurile, căruțele sau

oamenii dimprejur. Mi-am aruncat valijoara în spate, m-am așezat lângă el și am pornit către ținuturile împădurite. Inserarea se întindea, drumul începea să urce și să se ascundă tot mai mult printre brazii groși și înalți, iar aerul devenea tot mai încărcat de mirosul jilav al coniferelor, al pământului reavăn. *„A plouat puțintel mai devreme",* mă lămuri companionul meu și, într-adevăr, vârfurile copacilor mai înalți abia se zăreau, ascunși printre fuioarele de aburi albiciosi.

Pe măsură ce mergeam cu șareta, mai bine zis pe măsură ce traseul nostru urca sinuos prin pădure, în curbe tot meii strânse, peisajul devenea tot mai searbăd, mai uscat; copacii se împuținau, umiditatea aerului scădea până când devenea uscat, iar grohotișul se aglomera pe marginea drumului. Treceam pe lângă pietroaie din ce în ce mai mari, ba chiar aveam impresia că drumul tăiase în două bolovani de dimensiuni uriașe doar ca să-și croiască loc spre înălțimile munților. La un moment dat, după ce am trecut printr-un fel de poartă străjuită de două pietroaie mari, în față ni se deschise o priveliște unică: un platou

montan cu culmi domoale, cu jnepeni și arbuști, cu o iarbă deasă și înaltă care se

unduia după cea mai mică adiere a vântului, iar în depărtare un conac cu două caturi, luminat de zeci de torțe, spre care ducea drumul nostru.

Odată ajuns acolo, am fost întâmpinat în pragul conacului de către gazdă, un bărbat voinic, cam pe la cincizeci de ani, care, împreună cu soția sa, s-a scuzat că nu putea fi de față întreaga sa familie, în timp ce în jurul său se roteau tăcuți o mulțime de servitori. După ce am fost condus și instalat în camera de oaspeți de un băiețel îmbrăcat într-un costum extrem de colorat și simpatic, am apucat doar să îmi schimb hainele de drum, pline de praf, și să arunc o privire de la fereastră, cât să mă familiarizez cu împrejurimile.

Torțele care ardeau în jurul curților gazdei mele aruncau limbi de lumini roșiatice, prelungi, către pădurea deloc îndepărtată, către arbuștii piperniciți de la marginea acesteia. în rest, deși cerul era senin, fără niciun crâmpei de nor care să ascundă strălucirea stelelor, totuși, peste tot și peste toate domnea senzația că afară era o noapte întunecată, fără Lună. Și, într-adevăr, am căutat peste tot și nu am găsit Luna, însă atunci n-am dat atenție acestui amănunt. Eh, mi-am zis nepăsător, și în București mai prinsesem multe nopți întunecate de vară, așa că o noapte fără Lună pe culmile munților Buzăului nu poate fi ceva neobișnuit. Nu avea să fie decât o experiență pe care cu siguranță n-aș fi ținut-o

minte, dacă evenimentele care au

Dan Ninoiu urmat ar fi avut o altă desfășurare. Ori poate că ar fi fost mai bine ca ele să nu fi existat, da' apoi, dacă stau să mă gândesc, cred că evenimentele programate s-ar fi produs indiferent de dorința mea și măcar toată povestea asta să nu mi se fi întâmplat mie.

Dar să revin la seara în care am fost găzduit la conacul acela primitor. După ce am apucat să mă schimb, am coborât în sala mare a clădirii, unde gazda amenajase cu mult bun gust un fel de recepție, o masă de întâmpinare. Poate că așa era obiceiul din acele ținuturi, poate că ținea și de tradiționala ospeție a moldovenilor, plus de-asta, mai și fusesem îndrumat spre aceste așezări. Apoi, amfitrionul era o cunoștință a directorului meu de ziar si cu siguranță că ei doi împreună aveau legături mult mai vechi, se cunoșteau de mai mult timp, ce să mai!, erau întrunite toate motivele din lume ca gazda mea să mă trateze ca pe un oaspete de seamă și să se comporte impecabil.

Ospățul a fost unul deosebit de gustos, cu specialități culinare pe care nu le mai întâlnisem, unul la care nu îmi mai fusese dat să iau parte până atunci. S-a desfășurat la lumina unor candelabre somptuoase, prinse cu mare iscusință de colțurile tavanului, iar lumina lumânărilor

groase ce ardeau făceau ca încăperea să fie luminată ca ziua. Față de momentul primirii, de data asta și-au făcut apariția și cei trei copii ai gazdei, doi puștani roșcovani de vreo doi-sprezece-treisprezece ani, gemeni, și o fată mai mare, de o frumusețe specială, care doar ce absolvise cursurile unui

liceu de la Iași și venise acasă să-și pregătească examenul de bacalaureat. Evident că, în timpul mesei, tânăra Otilia - căci așa se numea fata - îmi atrăgea mai mult privirile decât restul comesenilor, însă am încercat ca ocheadele pe care i le aruncam să fie cât mai discrete și cât mai puțin deranjante pentru cei din jur. Mai ales că ni se mai alăturaseră sora gazdei împreună cu soțul acesteia, niște persoane aparent reci, scorțoase și distante, și care nici nu se așezaseră că începuseră să mă scruteze cu priviri pline de curiozitate. Am început să mă simt puțin stingherit de insistența acestora, astfel încât în conversația cu gazda despre perioada pe care o petrecuse el în București, în urmă cu două decenii, am dat doar răspunsuri cât mai concise, încercând să maschez faptul că atenția ce mi-o acordaseră de la bun început noii veniți mă stingherea.

— *Superficialitatea este o boală națională,* își

continuă netulburat tirada stăpânul casei, încercând să-și argumenteze poziția în discuția cu cumnatul său, *de aceea noi nu putem să progresăm. Iar progresul este cheia bunăstării oricărei națiii, cum bine știți. Așa încât, între a susține cu bicisnicie o idee perimată și a avea un comportament care se opune progresului, retrograd, și a încerca lucruri noi despre care nu știi dacă sunt eronate ori juste, ci doar te-ai amăgit așteptând și neavând nici un fel de pornire în a întreprinde ceva, ei bine, aș merge pe cea de-a doua variantă.*

— *Tu nu cumva te temi, dragule,* interveni atunci soția sa, *că prin acordarea dreptului la vot femeilor, situația multor partide politice din România s-ar putea schimba radical? Că doar*

ceea ce s-a făcut mare în lumea asta, prin femei s-a făcut. Și pentru că femeile sunt mult mai deștepte decât bărbații, nu va fi departe ziua în care acestea vor conduce de facto lumea.

— *Da' de unde,* interveni atunci cumnatul gazdei. *Eu personal numesc deșteaptă o femeie care poate să sucească mintea bărbaților fără a-și întrebuința inteligența. Fiindcă acesta este rostul femeilor, și așa va rămâne și după ce noi nu vom mai fi, și evident că acesta este rolul*

bărbaților dintotdeauna, să fie subjugați de o femeie care știe cum să le sucească mintea. Pentru că, vreți sau nu vreți, dar dintotdeauna femeia a fost discordia lumii, și încă de la căderea Troiei; e drept că asta nu înseamnă că va fi discordia lumii doar când li se va da dreptul la vot, ci ar putea veni după ce li se va da dreptul de a fi alese în structurile politice.

— Chiar crezi că se va întâmpla asta, Ionele? întrebă cu un aer de naivitate soția sa.

— Draga mea, mă tem că va fi așa, îi răspunse, continuân- du-și ideea lăsată pentru câteva clipe în suspans. *Vezi tu, eu consider că femeia este numai sexualitate, mai ales în politică, în timp ce bărbatul este un asexual. Ce vreau să spun este că, dacă bărbatul politic este caracterizat ca fiind o persoană publică și își asumă politic acest demers, femeia în politică va fi o totalitate a însușirilor morfologice, fiziologice și psihologice care caracterizează viața politică însăși. Va fi un prădător extrem de vorace al vieții sociale așa cum o știm, care își va folosi toate însușirile, de multe ori chiar și imorale din punctul de vedere al bărbatului politic, însă acestea vor fi total asumate de*

către femeie, pentru a accede în funcții cât mai înalte, la lefuri cât mai grase și ușor obținute. Nu vezi lucrurile în felul ăsta, tinere? mi se adresă direct, surprinzându-mă într-unul din acele momente în care încercam să arunc pe furiș o privire spre fata stăpânului casei.

— *Știți,* am răspuns jenat, *eu nu mă descurc așa de bine cu politica, poate și pentru că nu am fost niciodată interesat de ea. Ba chiar aș spune că nu îmi doresc să o înțeleg deloc.*

— *Ei bine, asta nu am cum s-o cred, tinere,* rosti el sonor, privindu-mă cu un aer de superioritate, atitudine prin care dorea să-mi transmită că nu acceptă să fie contrazis de nimeni. *La vârsta voastră, voi, generația mai puțin matură și cu responsabilități minime, jucați totul pe o carte pe care o considerați câștigătoare și, atunci când realitatea vă va lovi, veți avea un mare soc.*

— *Dumnealui îsi dorește să devină un ziarist, însă deocam- dată nu este decât un ucenic ce-și caută drumul în publicistica bucureșteană,* îmi luă apărarea gazda. *Cu siguranță că domeniul politic al ziarului unde scrie a încredințat unei persoane cu mai multă experiență un domeniu așa de sensibil precum politica, dragă cumnate.*

— *întocmai,* le-am confirmat eu în grabă, mulțumit că mi se luase apărarea.

— *Ah, ce dezamăgire teribilă,* rosti resemnat cumnatul gazdei, după care făcu un gest de

lehamite cu mâna. *Ca să fiu sincer, mă așteptam ca tinerii din ziua de azi să fie mult mai interesați de modul în care vor trăi peste zece ori peste douăzeci*

de ani, însă e evident că așteptările mele nu au un suport fundamentat.

— îmi pare rău că v-am decepționat, am rostit.

— Nu e cazul, spuse, *oricum discuția noastră se îndepărtase de la subiectul pe care doream să-l discut cu amabila dumi- tale gazdă, așa că ne veți scuza dacă noi ne vom retrage în altă încăpere.*

— Dumnealui vine după un drum lung și obositor, abia a picat de la București, și are nevoie de odihnă, interveni amfitrionul, *dar las în grija Otiliei să facă oficiile de gazdă în locul meu.*

Ei bine, măi copii, abia atunci am început să cred că visele se pot îndeplini și că plutesc de fericire pe deasupra Pământului. Fata aceea de o frumusețe neobișnuită, la chipul căreia încercasem să privesc pe furiș în timpul mesei, avea să se ocupe și să facă pe gazda cu mine, era ceva ce nu sperasem în niciun caz că se va întâmpla. Drept pentru care, în momentul în care aceasta mi-a făcut semn să o urmez, m-am ridicat atât de ușor de parcă pierdusem brusc cel

puțin jumătate din greutate. Dar nu m-a intrigat acest minor aspect, până la urmă eu îmi dorisem să ajung cât mai repede lângă frumoasa Otilia, să încerc să-i simt mirosul pe care corpul ei tânăr îl răspândea.

M-a întrebat dacă am vreo curiozitate, întrebări de pus, dacă sunt prea obosit sau, dimpotrivă, doresc să mai zăbovesc cât să vizitez împrejurimile conacului, pe care ar fi bucuroasă să mi le arate. în mod cert, oricât de obosit aș fi fost, invitația de a face câțiva pași în natură, la lumina

62

Poveștile neobișnuite ale unor oameni obișnuiți

Dan Ninoiu torțelor din jurul proprietății, alături de silueta sa diafană, ar fi învins toate obstacolele; drept pentru care am susținut că drumul nu a fost atât de obositor si că mi-as dori » > din tot sufletul să mă familiarizeze cu locurile, cu tinutul dimprejur, mai ales că ziua a doua se anunța a fi una dificilă și destul de lungă.

Am ieșit pe o ușă lăturalnică a conacului, care se afla pe un hol ce ducea la bucătărie și despre care mi-a povestit că o folosea atunci când era copilă, ca să iasă mai repede la joacă, prin curte, fără să mai fie nevoită să treacă prin salon.

— *Vino, vreau să-ți arăt ceva special,* îmi spuse când ne aflam deja în curte, apucându-mă de mână. *Ai încredere în mine, va fi un Ceva care te va surprinde, și pot să spun că nu toată lumea*

are ocazia să vadă asa ceva.

Măi copii, nu are rost să vă spun că fetișcana aia bălaie și plină de viață îmi câștigase nu doar încrederea, dar zâmbetul ei senin îmi vrăjise privirea și îmi cucerise inima. Simțeam că dacă Pământul se învârte în jurul Soarelui, atunci înseamnă că tot Universul pe care-1 cunoșteam era esențial să se învârtă în jurul ei, și nu mi-aș fi putut imagina cum ar putea să fie altfel. Această Otilia avea un farmec al ei și o grație cu totul aparte, era precum o stea strălucitoare care ar fi putut atrage și alte universuri, dacă și-ar fi pus în gând, nu doar pe al meu; dar na, nici nu știu cum să vă povestesc ce a fost atunci, când ești tânăr este foarte ușor să fii atras de farmecul inefabil al unei femei.

63

Poveștile neobișnuite ale unor oameni obișnuiți
Dan Ninoiu

Părăsisem de ceva vreme curtea conacului, după ce luasem cu noi câte o torță, să ne lumineze drumul, și plecasem spre o colină aflată în apropiere, iar după aceasta, Otilia mă avertizase că voi trăi o mare uimire. A spus-o într-un fel pe care începeam să i-1 atribui ei, un stil pe care porneam să-l descopăr, unul drăgălaș și plin de gingășie, imuabil încă de la bun început, ce putea transforma orice poftă într-o dorință de nerefuzat.

Drumul spre colină era unul lin, drept, bine

bătătorit, fără urmele adânci lăsate de rotile căruțelor țăranilor care
își transportau marfa pe orice vreme, ori de alte mijloace de transport, așa cum întâlnisem prin orice sat românesc pe care-1 vizitasem până atunci. E drept, însă, era puțin probabil, pe acest platou montan, să avem parte de furnicarul cu care eram obișnuit prin București, așa încât m-am liniștit, eram doar eu cu Otilia în toată această pustietate. Doar noi doi în această întreagă poveste! Eh, și ce frumos mi se părea că sună!

Ajunși pe colină, am văzut în josul ei un fel de iaz mărginit de trestii, cu un ponton micuț, din lemn, care se întindea câțiva metri deasupra apei.

— *Fac prinsoare că nu știi în ce loc te afli,* încercă ea să mă tachineze delicat, tinându-mă în continuare de mână.

— *Dacă sunt în preajma dumitale, pentru mine chiar nu mai contează unde mă aflu,* i-am spus, privind-o direct în ochi și încercând să-mi lărgesc cât mai mult trecerea către sufletul ei, asta pentru a-i putea dezveli nestingherit sentimentele pe care prezența ei mi le trezea.

— *Bărbații,* râse ea cochet, *toți spuneți lucruri mari și realizați puțin. Insă dumneata cunoști măcar ce ți-ai dori de la viată?*

>

— Mi-aș dori din toată inima să fii fericită, i-am răspuns imediat, *și mi-aș dori ca eu să fiu bărbatul care să te facă fericită.*

— Vai, domnule, vă mulțumesc, dar cuvintele dumneavoas- tră mă fac să roșesc.

In acel moment, de undeva, ca dintr-o depărtare nesfârșită, a răzbătut până la noi sunetul moale al unor tălăngi, semn că nu departe de noi se afla o stână. Probabil că-1 mai auzisem și mai devreme, fără a-i da vreo mare importanță, însă adierea ușoară de peste creste aducea din vreme în vreme câte un lătrat de câine, un dangăt de falangă, un glas de bucium.

— Da, nu știai că este și o stână în apropiere? mă întrebă cu un aer intrigat, confirmându-mi că nu mă înșelase auzul. *Haide acum pe pontonul de la lac, să-ți arăt acel ceva.*

M-am lăsat condus de diafana sa prezență spre acel ponton, deasupra unor ape smolite precum cerul, dar în care se oglindeau, strălucitoare, stelele.

— Ei bine, ia privește în jos spre undele lacului, îmi ceru ea, iar eu, supus, i-am dat ascultare.

Măi copii, undeva spre fundul lacului am zărit oglindit cerul înstelat, așa cum îl știam eu când mergeam pe străzile Bucureștilor, ceva mai luminat decât în noaptea asta, si mă întrebam cum naiba de se vede mai bine si mai clar » »

Dan Ninoiu oglindit pe ape decât privindu-1 direct. Poate că este și Luna pe aici pe undeva, mi-am zis, și am scrutat iarăși cerul după astrul nopții, însă în zadar.

— *Ceea ce cauți vei găsi mai încolo,* rosti Otilia, întinzând brațul spre partea mea stângă, unde se oglindea în ape o Lună cu reflexii albastre, străbătută de câteva contururi albicioase precum capetele acesteia.

— *Ce fel de Lună e asta?* am întrebat atunci, nedumerit, *și cum se face că nu o zăresc de niciun fel pe cer?*

— *Pentru că tu ești deja pe Lună, iar acolo jos, ceea ce vezi tu, este Pământul de pe care tocmai ai sosit în seara asta, la cină.*

— *Ha,* am făcut, *îți arde să glumești acuma pe seama mea!*

— *Ba deloc,* chicoti, *aici ești pe Lună, iar acolo jos, ceea ce vezi tu, este Pământul.*

— *Atunci înseamnă că visez,* mi-am zis și am încercat să mă ciupesc de braț, ca să mă conving dacă totul e aievea. *Așa ceva nu este real, nu are cum să se întâmple.*

M-am ciupit cât am putut de tare și vreau să vă spun că durerea pe care am resimțit-o atunci a fost al naibii de puternică și de intensă. Ceva în sinea mea îmi spunea că s-ar putea ca Otilia să aibă dreptate și că, fără să îmi dau seama în ce

fel, ajunsesem undeva... Am privit spre împrejurimi, spre colinele domoale din preajma noastră, scăldate într-o lumină argintie, am privit spre cerul negru ca smoala, printre miile de stele care clipeau complice și nu mi-am putut imagina în niciun fel cum de ajunsesem atât de repede pe Lună. Știam că este imposibil de ajuns,

asta chiar dacă citisem, în copilărie, toate aventurile din cărțile lui Jules Veme... dar acum fusese prea simplu, prea...

M-am pomenit cum Otilia îmi apucă ambii obraji cu palmele ei delicate și mă sărută apăsat pe buze. Dau să gust înapoi, fiindcă nici nu apucasem să savurez momentul pe de-a-ntregul/ însă mă oprește delicat, cu un deget.

— *Ei bine, cum ți se pare acum? Visezi sau totul e real?*

— *Cu siguranță că dacă visez, e un vis din care nu mi-aș dori să mă trezesc,* am răspuns și am decis să-mi forțez norocul: *Pot să mai încerc o dată? Vreau să mă conving dacă ești reală sau doar cea mai agreabilă plăsmuire a visului meu.*

— *Ai avut ocazia să te convingi mai devreme,* îmi respinse încercarea, zâmbind.

— *Sărutarea nu trebuie să aibă brutalitatea asta alimentară pe care am simțit-o, ci îmi doresc*

să fie ușoară, delicată, să-ți semene, să pot spune că vine de la tine.

— Dumneata vrei să știi cam multe dintr-odată, tinere jurnalist, și asta fără să dai deloc atenția cuvenită locului unde te afli. Poate că ar trebui să mergem la stâna aceea din depărtare, la Cioban, să vezi îndeaproape ceea ce vedeți de jos, de pe Pământ, de fiecare dată când aveți Lună plină.

— Vrei să spui că siluetele pe care le-am denumit Ciobanul cu oile de pe Lună chiar există?

— întocmai. Și astfel vei înțelege pe deplin de ce trebuie să te consideri un privilegiat.

— Sigur, întotdeauna mi-am dorit să fiu un privilegiat, de aceea mereu mi-am dorit mai mult, am răspuns, iar atunci

67

Poveștile neobișnuite ale unor oameni obișnuiți

Dan Ninoiu mi-am întins gâtul spre ea și am vrut să o iau prin surprindere, să-i fur o nouă sărutare.

Doar că, neîndemânatic cum eram în tinerețe, tălpile mi s-au desprins de lemnul ud și am alunecat, pierzându-mi echilibrul. M-am prăbușit în apele negre ale lacului. Am simțit pe dată cum cad, cum apele mă învăluie și cum căderea mea e tot mai rapidă, mai accelerată - simțeam ceea ce

simțeam de obicei când visam în somn că pic în gol. Și după ce am fost acoperit de ape, după ce am încercat să mă zbat, să mă ridic la suprafață, la un moment dat n-am mai simțit nimic și totul s-a transformat în neant, în negură, în niciunde.

M-am trezit a doua zi, pe marginea unui drum plin de colb, cu o durere pe care o simțeam parcă în toate oasele. Lângă mine se opriseră un țăran cu consoarta, plecați cu noaptea în cap, cu sapa în spinare, să-și lucreze pământul. Mă spălau cu apă rece pe față, încercând să mă trezească. Cu chiu, cu vai, mi-am revenit și am observat că eram îmbrăcat în aceleași haine pe care le purtasem la cină, cu o seară înainte, că nu aveam cu mine geanta de drum cu care plecasem de-acasă și, poate cel mai important aspect, mă aflam pe undeva prin Gorj, pe lângă Târgu-Cărbu- nești, deși țin minte bine că plecasem spre Buzău.

După ce mi-am revenit cât de cât și am aflat de la ei pe unde sunt, am început să-i întreb pe bieții oameni cum pot să mă întorc înapoi pe Lună, dacă știu cumva drumul. M-au privit cu milă, ba, mai mult de-atât, am auzit-o pe

femeie zicând: *„Bietul copil, l-au lovit prea tare la cap și acum cine știe unde crede că se află",* și m-am dumirit dintr-odată: credeau că

fusesem victima unui jaf, că hoții îmi furaseră hainele, documentele și banii pe care-i aveam la mine.

Una peste alta, măi copii, am revenit a doua zi înapoi în București, ajutat de cei doi țărani, dar și de preotul din sat - un om cu inimă largă, care m-a primit la el în casa parohială, mi-a dat haine de schimb și mi-a plătit trenul de întoarcere -, si am mers la redacție. Acolo, directorul era foc și pară pe mine, m-a certat că nu ajunsesem unde mă trimisese el, că m-au așteptat oamenii aceia din Buzău trei zile la rând în gară, să mă ducă unde trebuia să fac reportajul, și că ar trebui să încerc să-mi bag mințile în cap și să nu mai spun nimănui povestea asta, că, vezi-Doamne!, mă plimbasem eu pe Lună și că picasem înapoi de-acolo.

Câteodată stau să mă întreb dacă ceea ce am trăit atunci a fost real, măi copii, sau dacă a fost doar un vis și dacă nu cumva chiar am fost bătut și jefuit în tren, apoi am fost lăsat de izbeliște pe marginea drumului, undeva, prin țară.

Și nea Petrică își încheie povestea aici, luă un chibrit și își aprinse tutunul pe care-1 îndesase în pipă, sorbind cu nesaț din ea. Am păstrat un mic moment de tăcere, fiindcă, trebuie să recunosc, povestea ne captivase și încă încercam să ieșim din aburii cu care imaginația ne împânzise vederea. Ochii mintii încă vedeau conacul luminat de ♦
torțe de pe Lună, în urechi ne răsuna sunetul

moale, îndepărtat al tălăngilor, iar personalitatea Otiliei plutea în aer.

69

Poveștile neobișnuite ale unor oameni obișnuiți
Dan Ninoiu

— Si nu ai mai încercat să refaci încă o dată drumul, nea Petrică? a întrebat atunci Tăvi, dând glas unei curiozități firești.

»

— Cum să nu, măi copile, însă halta aia la care coborâsem nu mai exista. Am căutat-o de nenumărate ori, nu doar o dată. Am încercat în fiecare an să ajung acolo. Am trecut și cu trenul, am trecut și cu mașina ziarului de câteva ori prin regiunea respectivă, așa cum îmi aminteam că ajunsesem acolo... ei bine, nu am găsit nicio urmă de haltă, nici urmă de drum care să ia munții pieptiș și să urce spre platoul montan; nu am găsit nimic care să semene cu lucrurile pe care le-am trăit în acea zi și în acea noapte. Se topiseră de parcă nici nu existaseră vreodată.

— Foarte ciudat, nea Petrică, am zis. Oare să fi avut matale un vis de dimensiunile astea?

— Nici acum nu știu ce să zic, răspunse el oftând. Dar eu cred că nu am visat, totul a fost prea real și prea frumos ca să fi fost doar un vis.

Orele erau deja târzii în noapte, era două și jumătate, așa că, spre marea surprindere a barmaniței, care, foarte probabil, își făcuse

planul că va înnopta la locul de muncă, nea Petrică a chemat-o să achite ultimele comenzi, după care ne-am luat frumos rămas bun și ne-am despărțit.

Timpul a trecut repede de-atunci, însă poveștile au continuat să existe, străbătând neîmbătrânite timpul. Chiar dacă, la câțiva ani de la vara aceea de neuitat, nea Petrică a părăsit această lume, sunt convins că acesta reușise,

într-un final, să găsească halta aceea și drumul printre munți care ducea direct spre Lună. Iar acolo, pentru că, până la urmă, totul trebuie să aibă un final fericit, cu siguranță că a regăsit-o, pe pontonul de pe lac, pe minunata lui Otilia, în sunetul moale al unor tălăngi îndepărtate.

Povestea unei dispariții misterioase

Sabin se născuse în București și până la douăzeci și doi de ani, întreaga sa viață avusese o desfășurare, în mare parte, în perimetrul larg al orașului natal sau în cel restrâns al satului bunicilor. Era un sătuc micuț, dar făcea parte dintr-o comună mult mai mare. Se afla cam la vreo oră de mers cu mașina sau cu trenul din București; dacă veneai cu mașina, cu zece kilometri înainte de a ajunge în micuțul orășel Titu, pe partea dreaptă se lăsa un drum îngust și tare prost, acoperit cu dale de ciment și plin de gropi, de balegi și de pietricelele desprinse din mortarul vechi, drum care punea la încercare talentul șoferilor din zonă.

Multe au fost zilele copilăriei în care Sabin lua trenul și ajungea destul de repede la țară, la bunici; însă, pe măsură ce timpul trecea, iar el creștea, devenea tot mai atașat de minunățiile și oportunitățile zilnice ale cartierului în care locuia; așa se face că tot mai rar dădea jungla

urbană pe croncănitul leneș al găinilor legat de piuitul voios al

Dan Ninoiu puișorilor abia ieșiți din ouă ori pe lătratul nervos al lui Codrin - un dulău cât toate zilele, cu lațe alb-murdare și purtător de nume de haiduc, și pe care bunicul său, cu mândrie, îl prezenta drept ciobănesc mioritic.

Abia ce împlinise frumoasa vârstă amintită mai sus și, cu concursul unchiului său, reușise să se angajeze ca lăcătuș mecanic - ucenic, ce-i drept - la întreprinderea producătoare de piese pentru tractoare, piese auto și moto, rulmenți, șuruburi si alte fierotenii din cartierul natal. Totodată, uzina mai avea și o secție specială care cerceta producerea unor mecanisme avansate tehnic, care, după asamblare, reușeau să funcționeze mult si bine rotindu-se unele pe altele fără a fi alimentate cu energie. Ros de curiozitate și nereușind să priceapă cum funcționau acele mecanisme, Sabin le-a cercetat îndeaproape într-o bună zi, ca să vadă dacă aveau vreun orificiu în care să fie ascunse baterii; însă străduința nu-i fusese răsplătită după așteptări: mecanismele funcționau în continuare fără ca vreo !
sursă de energie să le alimenteze.

Toate bune și frumoase prin uzină; doar că,

după ce meșterii și muncitorii din echipele de lucru șlefuiau echipamentele și le asigurau funcționalitatea, în fiecare zi de sâmbătă, undeva cam pe la prânz, apărea ca din neant magazionerul Pavel Popescu, le demonta și le aduna piesă cu piesă într-o cutie mare, metalică, pe care scria cu litere mari numele uzinii. Apoi o sigila, o așeza pe un cărucior și o ducea în depozitul acela mare, fără ferestre, din spa-

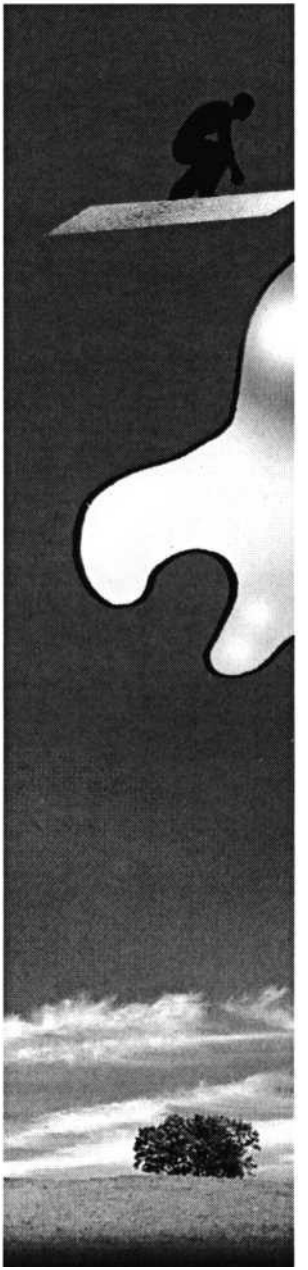

tele clădirii administrative. După ce se încheia întreg ritualul, trântea după el o ușă grea, din fier forjat, pe care o zăvora cu un lacăt mare cât toate zilele, iar cheia si-o îndesa temeinic într-unul din buzunarele din interiorul hainei.

Lui Sabin acest comportament i s-a părut ciudat, dar cum era angajat ca simplu ucenic de lăcătuș mecanic însemna că nu se pricepea atât de bine la economie, în general - bine, își încercase și el șansa la ASE, după ce reușise să promoveze bacalaureatul și să termine liceul, însă picase cu brio la matematică si de-atunci i se tăiase cheful 1
de a pune mâna pe carte. Poate pentru că la ei în uzină se produc și piese de nave spațiale, se gândi el, nave cu care ar putea omul să zboare peste o sută de ani, însă lumea științifică nu este pregătită, deocamdată, pentru impactul surprinzător și devastator cu realizările tehnologice ale industriei românești. Atunci când se angajase, auzise el câte ceva de la nea Vasi, maistrul care îl avea în grijă, cum că știa el de la alții că în halele lor își construise inventatorul Henri Coandă ultimele prototipuri ale unor aparate ciudate, circulare, care se înălțau într-o clipită la o sută de metri înălțime și stăteau acolo cât voiau ele, doar prin mișcarea de rotație centrifugă a celor trei discuri exterioare așezate concentric. Ba chiar rămăsese în legenda locului faptul că inventatorul se folosise de mai multe ori

de câmpul din spatele uzinei pentru a-și testa și experimenta invențiile cu care obținuse ultimele brevete. Se » »
spunea că alesese acel loc întrucât în spatele uzinei se afla

un câmp liber, cu iarbă mare, umbrit doar de câțiva arbuști piperniciți, iar locuința cea mai apropiată se afla undeva la doi-trei kilometri distanță și astfel putea să-și țină prototipurile cât mai departe de ochii curioși ai oamenilor de rând.

— *Iti dai seama, băi băiatule,* se întreba retoric nea Vasi, într-una din numeroasele zile în care stătea așezat la o »
masă din tablă, sub umbra unei sălcii, și degusta cu poftă conținutul rece al unei sticle de Azuga, *că noi, niște muncitori Jură prea multă știință de carte, călcăm pe pământul pe care a călcat, în urmă cu câțiva ani, cel mai mare inventator al lumii? Adică omul ăla care a inventat avionul cu reacție si a 9 9 construit prima farfurie zburătoare din lume, că și acuma se sperie de ea amercianii ăia proști și zic că e ozeneu atunci când îl văd pe cer, apoi au impresia că sunt pline de omuleți verzi care-i răpesc și îi duc pe diverse planete și alte bazaconii? Păi să nu fie ei în stare, niciunul dintre ei, să-și dea seama că erau pilotate de-alde*

Florescu, Cotovițchi ori Potcoavă, sau careva dintre ăștia care-or fi fost atunci angajați la secția de cercetare și inventică? Haida-de, că asta-i prea de tot! Păi, na, îți dai tu seama, mă țâcă, că noi suntem primii urmași ai tuturor descoperirilor marelui Henri Coandă și că, practic, suntem obligați să deslușim misterele proiectelor acestui mare inventator? Mai bine-zis, suntem cei care avem o datorie sacră față de el, față de oameni, față de țărișoara asta a noastră, și că avem obligația morală să muncim asa încât unele dintre invențiile sale să intre 9 9 în producție de serie; și-atunci o să vezi cum, într-o bună zi, o

să circulăm cu toții în propriile noastre farfurii zburătoare, ce zici? Păi si nu-i asa? Eheee! t »

Vizibil impresionat de discursul dinamic, de cunoștințele si de viziunea maistrului său, Sabin dădu si el de dușcă sticla de bere, plescăind mulțumit de răcoarea pe care-o găsise în recipient încă de la prima înghițitură. Nu era un obișnuit al localurilor si nici vreun consumator acerb de licori bahice, însă dorea să se adapteze cât mai bine mediului de lucru și colegilor; plus de-asta, era ceva magic ca în mijlocul unei luni toride de vară, așa cum era iulie de anul acesta, să te poți răcori cu o bere rece după opt ore

petrecute printre șpanuri și pilitură de fier.

Majoritatea teraselor situate în preajma marilor uzine ale Capitalei fuseseră botezate *mustării,* de o minte, fără îndoială, mult prea odihnită, deși nu aveau absolut niciun fel de legătură cu ceea ce presupunea a fi o mustărie autentică. Nu se vindea acolo niciun strop de must ori de vin - normal, pentru că se aflau la mijlocul lunii iulie - iar pastrama de oaie sau carnații aferenți fuseseră înlo- cuiți cu niște mititei de o proveniență neclară, dar care aveau succes la public. Cu toate astea, aceste *mustării* erau pline ochi cu lume pestriță încă de la orele după-amiezii; primii clienți începeau să sosească după ceasurile trei și jumătate, maxim patru, și nu se goleau decât odată cu căderea nopții. Poate că și delimitarea mustăriilor cu snopi de trestie avea asupra trecătorilor un efect vizual foarte puternic și un succes fulminant, atâta vreme cât trans-

forma trecători, muncitori din zona industrială ori locuitori ai străzilor limitrofe, din clienti ocazionali într-unii fideli.

Vara aceea părea a fi una dintre cele mai călduroase pe care și le amintea Sabin. Trecând zilnic pe lângă un ceas care îi indica ora și temperatura momentului, niciodată nu-și pusese

întrebarea dacă gradele pe care le arăta termometrul respectiv erau cele reale ori ba, și nici nu verificase vreodată cu ora pe care ceasul său electronic o arăta. Știa doar că în zona aceea a marilor uzine aerul mirosea »
mult mai puternic a sulf și a benzină decât alte locuri din București, pe care le colindase în vremea când era liceean. Putea să afirme, fără să se laude, că știa pe dinafară toate drumurile lăturalnice care făceau legătura rapidă între marile bulevarde sau între străzile importante ale fiecărui mare cartier în parte.

Cu toate astea nu prea intrase în incinta mustăriilor. De aceea se declară în sinea sa mulțumit să constate că la 1
umbra stufărișului și a trestiilor, feriti de razele ucigătoare ale soarelui de iulie, temperaturile erau cu câteva grade bune mai scăzute decât pe stradă. Feriți de fierbințeala zilei de vară și ajutați de berea rece, oamenii încingeau la umbra răcoroasă tot felul de discuții și povești stranii despre fapte ori despre personaje legendare, cum nu mai auzise vreodată.

— *Știi ceva, maistre,* se pomeni dându-și frâu liber gândurilor, cu o voce stinsă, ca și când ar fi vorbit singur, *eu am de gând să fac o prostie.*

78

Poveștile neobișnuite ale unor oameni obișnuiți
Dan Ninoiu

— *Ce zici, măi puștiule?* se zgâi la el Vasile, renunțând să ia o înghițitură sănătoasă din sticla de bere și ațintin- du-1 cu privirea.

— Ziceam așa, că tare aș vrea să fac ceva ce n-a mai făcut nimeni până acum, nea Vasi, continuă Sabin, de data asta puțin mai tare, cât să se facă auzit.

— Aha, făcu cu o expresie atoateștiutoare Vasile. *I-auzi la el... Și cam ce ai vrea tu să faci din ceea ce n-o mai fi făcut nimeni până acum, băi Sabine?*

— Păi ceva la care m-am tot gândit în ultima vreme, vreau să văd ce va ieși, continuă băiatul.

— Din ce să iasă? continua Vasile iscoditor.

— Păi din piesele pe care le producem și pe care o să le dublez, nea Vasi.

— Ce vrei să faci, mă?

— Vreau să dublez piesele pe care le facem, maistre. Săptămânal sau zilnic, asta depinde și de nea Pavel, cum ne dă de lucru, ce piese o avea omul de făcut și de împachetat, de ni le dă nouă să le prelucrăm, să le finisăm...

— Băi, țâcă, rosti atunci gânditor Vasile, *dar ce ți-a venit? De ce ții să afli lucruri care nu-ți vor folosi vreodată?*

— Așa sunt eu, bre nea Vasi, mai curios din fire. Vreau să știu la ce folosesc toate lucrurile astea pe care le producem noi în uzină, si de ce, cum vine vinerea ori sâmbăta, trece nea Pavel pe la fiecare și le strânge producția, apoi o sigilează în cutiile alea militare, verzi, și le bagă în magazie. Mă gândeam că, na, dacă noi le facem aici, înseamnă că le vindem prin alte părți;

iar oamenii ăia care le cumpără le folosesc la ceva anume, că doar nu se uită la ele... și mă gândeam că dacă lor le trebuie la ceva, nouă de ce nu ne-ar face trebuință la nimic?

— Păi nu ți-am spus eu că aici noi facem piese de rachetă, de ozeneuri, atunci când m-ai întrebat? se hlizi Vasile, hăhă- ind cu poftă pe sub mustața-i groasă.

— Haide, bre nea Vasi, că si eu te-am crezut de nu am mai putut, zâmbi Sabin. *Parcă nu știu eu că matale ești mai șugubăț din fire, că faci glume cu mine fiindcă sunt ucenic și că te porți cu mine ca și c-un copil mic?*

Și luă și el un gât zdravăn din berea rece din fața sa.

— Ți-era cam sete, puștiule, nu? zâmbi Vasile. *Poveștile usucă gâtlejul...*

— Ai o calfă destul de perspicace, băi Vasile, se amestecă inginerul Ghițescu de la masa alăturată, care auzise convorbirea lor si se simțise dator să intervină. *Dar de ce nu-i* 9 9 *spui mata băiatului că noi producem, de fapt, piese și suban- samble pentru mașini ori motoare de tot felul, și că piesele astea ale noastre sunt bune pentru motoarele automobilelor pe care or să le facă străinii atunci când își vor deschide fabricile pe-aci, pe la noi, cum au deschis francezii de la Citroen la Craiova, italienii de la*

Fiat la Timisoara.

— Sau englezii cu avioanele de-au început să le fabrice la Brașov, dom' inginer, îl completă și Simion, aflat la aceeași masă cu el. *Oare nu credeți că piesele noastre, asamblate așa cum trebuie, ajung să facă parte din motoarele de pe Rombacuri? Că altfel de ce ne-ar cere câte zece cutii pe lună?*

— Așa este, cum spui tu, Simioane, că altfel nu ar avea sens să ia atâtea lăzi de la noi, dacă nu le-ar și folosi undeva, îl aprobă Ghițescu.

— Păi și ce mi-or fi avioanele, ce mi-or fi rachetele? se întrebă Vasile, vizibil nedumerit de aceste precizări al căror rost refuza să-l înțeleagă. *Adică și unele și altele zboară, nu-i așa? De ce n-ar putea să zboare cu piesele făcute aici, la fabrica noastră?*

— Este diferență mare între zborul avioanelor și cel al navelor spațiale, Vasile, îl corectă inginerul Ghițescu, cu un aer de superior și atoateștiutor. *Vezi tu, în fizica aeronautică nu poți compara niciodată o rachetă orbitală, din aceea care poate atinge viteze apropiate de cea a sunetului și care iese dincolo de exosferă, cu un avion de pasageri care zboară jos, în tropo- sferă, la o altitudine maximă de 8-9 mii de metri și care*

dezvoltă viteze de maximum șapte-opt sute de kilometri pe oră. Sunt mari diferențele dintre ele, este ca și cum ai compara alergatul printr-un parc cu înotul.

— Dumneata trebuie să știi mai bine decât mine toate trebile »

astea, că doar de-aia ai facultate și ești inginer, răspunse încurcat Vasile.

— Hai să lămurim ceva; trebuie să cunoaștem, de la bun început, că ieșirea în spațiul interplanetar nu este chiar așa, un lucru dejoacă pe care oricine îl poate face, continuă Ghițescu. *Acolo trebuie să ai material pe care l-ai folosit la construcția aeronavei, precum și finisările aparatului, de o calitate impecabilă, loc unde trebuie să utilizezi doar aliaje fără impurități.*

81

Poveștile neobișnuite ale unor oameni obișnuiți
Dan Ninoiu

Atunci când ieși în spațiu, trebuie să ai la bord aparatură extrem de sensibilă, diferită de cea de la bordul unui avion. De asemenea, trebuie să te asiguri că totul e bine protejat, fiindcă vei fi expus în mod direct radiațiilor solare, iar în spațiu nu mai poți beneficia de protecția pe care ți-o oferă aici atmosfera. Ca să nu spun că mai sunt și alte aspecte pe care ar trebui să le avem în vedere atunci când vorbim despre aeronautică.

— Vă ascultăm, dom' inginer, că dumneavoastră știți mai multe decât noi, rosti resemnat Vasile.

— Nu doresc să intrăm într-un domeniu atât de vast încât, pentru a avea răspunsurile documentate și argumentate, trebuie să fi studiat problematica separat; ori, eu unul, recunosc că nu am urmat la facultate cursuri în acest domeniu. Ba chiar aeronautica e un obiect de studiu separat, i se aplică un regim de reguli fizice aparte, diferit de ce am învățat în facultate. Nu intenționez să trec mai deștept decât sunt, Vasile, dar pot să-ți spun că legile aerodinamicii sunt speciale și ceea ce funcționează sub plafonul de zbor de zece kilometri nu mai este valabil în cazul în care ne raportăm la o altitudine de, hai să zicem, treizeci de kilometri sau chiar mai sus de-atâta.

— Acolo orice rachetă sau navetă spațială e expusă radiațiilor solare, vântului cosmic care bate, întrucât oxigenul nu mai există, adăugă și Simion. *Vă dați seama că fuselajul oricărui obiect pe care-l trimitem pe orbită trebuie construit astfel încât să reziste la condițiile extreme ale spațiului?*

— E corect ce spune Simion, întări și inginerul Ghițescu. *Exospațiul este un loc total diferit față de ceea ce cunoaștem*

noi, și este cu mult mai periculos decât ne-am putea imagina vreodată. Sunt pericole pe care nu le cunoaște nimeni și care au luat prin surprindere toate misiunile orbitale pe care le-am avut. Așa se explică și faptul că omenirea a aselenizat acum aproape douăzeci de ani, și în zilele noastre a putut să-și plaseze pe orbită doar câțiva amărâți de sateliți.

— *Nu știu de-astea, de-ale voastre,* spuse Vasile, *că eu, unul, nu obișnuiesc să îmi pun întrebări încuietoare atunci când plec la muncă. Eu am o viață ceva mai simplă.*

— *Mă gândesc că niciun om nu a ajuns încă pe Lună,* își încercă norocul Sabin.

Ceilalți au tăcut, luați prin surprindere de concluzia tânărului Sabin.

— *Exact ăsta e lucrul care mi-a trecut și mie prin minte și pe care marile națiuni îl ascund de noi, de muritorii de rând,* murmură inginerul Ghițescu. *Și pentru că ești în asentimentul meu, copile, am de gând să te ajut cu ce îmi stă în puteri ca să realizezi lucrurile pe care ți le-ai propus.*

— *Mulțumesc,* făcu Sabin surprins, *dar eu ziceam așa...*

— *Stai liniștit, de aici, de la masa noastră, am auzit cam tot ceea ce-i spuneai lui nea Vasile și am dorit să-ți transmit că intenția ta de a*

construi un prototip alternativ din piesele rebutate nu mi se pare o nebunie chiar așa de mare. Bine, cu siguranță că demersul tău este unul riscant, însă ai neajunsul de a nu cunoaște prototipul pe care vrei să-l însăilezi, nu ai posibilitatea să ai acces la niște planuri după care să îți asamblezi piesele. Personal, eu cred că uzina noastră produce doar câteva

părți ale unor structuri gigantice, poate de sute de metri pătrați, și mai cred că alte fabrici de undeva, de aiurea de prin lume, produc celelalte piese care fac parte din acea structură gigantică de care-ți spuneam mai devreme. Dar mai cred că poți suplini neajunsurile cu puterea ta de muncă, cu entuziasmul, adică cu toate acele lucruri pe care le împărtășeam cu toții la vârsta ta, dar care, odată cu anii, ne-au dispărut... și cine știe, până la urmă poate chiar vom reuși să construim ceva care să merite efortul pe care-l vom face cu toții.

— *Nu știu ce să spun,* murmură vizibil încurcat Sabin.

— *Nici nu trebuie să spui ceva, am promis că vom încerca să te ajutăm, ei bine, începând de luni asta vom face. Tu trebuie să începi ce ai*

promis, adică să aduni elementele pe care ți le vom finisa și să încerci să le găsești locul potrivit în schemă.

— De la secția noastră vei avea zilnic câteva dubluri bine 9

finisate, întări promisiunea și Simion. *Tu trebuie să te îngrijești doar de locul unde ți le vei depozita, și nu cred că e bine ca, pe măsură ce piesele se strâng, să le ții la tine în apartament.*

— Atunci cred că le voi duce în fiecare duminică la țară, la bunici, și le voi ține în magazia cu vechituri din spatele casei.

— Foarte bine, îl aprobă Ghițescu. *E departe de București?*

— Cam o oră și ceva de mers, iau personalul spre Titu și mă dau jos înainte cu două stații.

— încerc să localizez zona; cred că ai unitatea de la Boteni prin apropiere, spuse gânditor inginerul Ghițescu.

— Da, am auzit că nu departe de sat ar fi o unitate militară, dar nu am trecut niciodată pe lângă ea și nici curios nu am fost,

admise Sabin. *Oricum, cred că se află destul de departe de satul bunicilor, plus de-asta mai este și o pădure în apropierea satului, mai sunt câteva pâraie, văi, sunt și vreo două podețe. Cum să vă*

spun, este un sat mai mic, nu are o gară a lui unde să oprească trenurile, de la gară mai merg vreo douăzeci de minute pe jos.

— Da, e un sat destul de ferit, aprobă gânditor Simion. *Nu ai putea avea probleme cu curiozitatea vecinilor?*

— Sunt oameni în vârstă, cam de seama bunicilor mei; să tot aibă în jurul a șaizeci de ani, dacă nu mai bine.

— Ce să mai, concluzionă inginerul Ghițescu, *dacă alegem să ducem piesele în satul bunicilor, trebuie să avem mare grijă. Dacă vom strânge mai multe, o să facem rost de niște benzină si te ducem unul din noi cu mașina. Fii convins că nu f t poți merge pe tren cu o plasă de pânză plină cu tot felul de piese și călătorii n-o să vadă ce duci cu tine. Plus de-asta, pe tren sunt tot felul de controale, în afară de controlori poate fi și miliția feroviară ori supracontrolul. In tren sunt prea multi ochi indiscreți, atenți la plasele altora.*

— Dacă voi avea nevoie de ajutor ca să duc piesele alea, cu siguranță că o să îl cer, domnule inginer.

— Nici nu încape vorba că vei avea nevoie de ajutor, îi răspunse îndată Ghițescu. *Crede-mă, tinere, cu toții știm că este mai înțelept să alegem discreția și să ne vedem de treabă ca și până acum; plus de-asta, cel dintre noi care va merge cu tine îți poate da oricând o mână de ajutor în asamblarea pieselor. Cred că avem și*

experiență cu asta. Iar două brațe în plus sunt

Poveștile neobișnuite ale unor oameni obișnuiți

Dan Ninoiu *mereu binevenite,* mai adăugă, încântat de sine, inginerul, și un zâmbet i se lăți pe față rostind truismul.

Sabin zâmbi și el, dând semne că înțelege și apreciază umorul inginerului Ghițescu, dar și că nu are de gând să se opună în vreun fel organizării pe care acesta voia să o facă. Până la urmă, nu avea decât de câștigat, din orice parte ar fi privit lucrurile: putea merge săptămânal la țară, să se joace cu Codrin, să-și vadă bunicii, să-i pregătească bunică-sa faimoșii ei cartofi prăjiți în untură de porc, asezonați cu ouă ochiuri, cu jumări și câteva bucăți mici de câmați trandafir, proaspăt scoase de la gamiță și aruncate dezordonat în tigaie - și înghiți în sec când se gândi la gustul inconfundabil al mâncării. Totodată, în gând i se înfiripă și ideea dacă nu cumva ar avea ceva și de pierdut.

Observând că nici celorlalți colegi de uzină nu li se păruse deloc ciudată ideea pe care le-o prezentase, ci căuta- seră soluții să-l ajute, Sabin trase concluzia că poate și aceștia, la un moment dat, cochetaseră cu o idee asemă- nătore, cu ceva timp în urmă. Doar că poate nu găsiseră în ei curajul necesar pentru a o încerca, ori poate

că nu avuseseră cu cine să o discute, sau poate, pur și simplu, înaintaseră în vârstă și deveniseră apatici, ursuzi, dezinteresați de idee și plictisiți. Doar că, în momentul de față nu trebuiau să mai privească în trecut, să afle de ce nu încercaseră nimic până atunci. Venirea lui aducea un suflu proaspăt - aici, da, Sabin le dădea dreptate - și poate că

Dan Ninoiu acesta era imboldul de care aveau nevoie pentru a duce treaba la bun sfârsit.

De data asta, însă, cu toții își puseseră în gând să nu mai renunțe, așa încât au decis să se organizeze și să împartă fiecăruia dintre participanți câte ceva de făcut.

Meșterul Simion, un maistru cu vechime, un om apreciat de toată lumea din uzină, având ochiul format și o bogată experiență de lucru, care-i permitea să cunoască foarte bine piesele produse în atelierele fabricii, lor, era persoana care trebuia să facă o selecție riguroasă a piese-lor ajunse la rebuturi, din acelea necontorizate de nimeni, piese care urmau să se piardă în muntele de deșeuri reci- clabile, ridicat semeț în spatele depozitelor. S-au întrebat, oare câte piese pe care le meștereau greșit în uzină nu erau aruncate la rebuturi, iar de acolo luau drumul topitoriilor? Cu siguranță că nimeni nu le

cunoștea numărul, fiindcă nu exista o astfel de evidentă, t

Ceilalți urmau să încerce să dea rebuturilor culese din- t

tre deșeuri o formă cât mai apropiată de cea din normativele de lucru, conform schițelor pe care inginerul Ghițescu urma să le copieze și să le pună tuturor la dispoziție. Numai că aceste finisări nu urmau să fie făcute la ban- t

curile de lucru din întreprindere, din motive lesne de înțeles. După câteva discuții, au decis să le finiseze în orele de după program, într-un miniatelier improvizat ad-hoc în garajul lui nea Vasile, care astfel putea supraveghea ca produsul final să se potrivească pe de-a-ntre-

Dan Ninoiu gul cu dimensiunile celor selectate și aranjate în cutiile din depozitul uzinei.

După o săptămână în care mai mult au discutat și și-au conturat planurile, au reușit să pună pe picioare bancul de lucru din garajul lui Vasile. Apoi au început să apară și primele piese rebutate, recuperate din recipientul de reciclare al întreprinderii. Ca să le fie mai ușor după program, deciseseră să treacă la rebuturi și piesele finisate în proporție de jumătate sau mai bine, urmând ca, după ce le aduceau la atelier, să le ajusteze părțile nefinisate, așa cum apăreau în schițele afișate la vedere, pe pereți.

In prima săptămână au reușit să recupereze și să finalizeze mai multe piese, mecanisme și ansambluri mecanice, la care se adăuga șurubăraia, piulițele și toate furniturile aferente. Le strânseseră în două sacoșe trainice de rafie, un pic folosite, ca să nu atragă nimănui atenția când ar fi fost scoase din portbagaj. Sacoșele astea erau folosite pe scară largă, multi reușind să înghesuie și să transporte cu ajutorul lor o grămadă de lucruri inutile. Țineau locul genților de voiaj care, de ani buni, deveniseră o marfă tot mai greu de procurat. Iar aici, Sabin oftă, fiindcă gândul îl duse la acea geantă de voiaj Puma pe care i-o promisese cândva drept cadou Adrian, vecinul de la etajul 7, luptător de greco-romane la club, cu condiția să-și procure din vreun turneu o alta nou-nouță.

In afară de-asta, unul din visurile imuabile ale lui Sabin era să își poată achiziționa un aparat video care să fie

 doar al lui, că de casete nu se punea problema, avea posibilitatea să închirize ce filme voia de la prietenii din cartier care din asta trăiau. Si o duceau destul de bine, câsti- gau lunar mai bine de un salariu de medic, plus că aveau marele avantaj de a-și construi propriul program. Prietenii aceștia nu erau nevoiti să se

trezească la ora sase di- *t i »*
mineața ca să meargă la serviciu, motiv pentru care Sabin îi invidia din tot sufletul. Ii invidia și pentru stilul libertin de viață pe care-1 duceau, pentru succesul lor permanent la tot felul de gagici, pentru Oltciturile pe care și le achiziționaseră. Iar el era nevoit să își rupă degetele prin uzinele patriei, să se înghesoaie alături de tot felul de persoane în autobuzele acelea ungurești, vechi de peste douăzeci de ani, iar apoi să stea la cozile acelea imense de la alimente. *„Da,* conchidea plin de amărăciune, *de multe ori viața este nedreaptă, iar balanța are talerele defecte... Ca să vezi, unora nu li se oferă niciodată acel ceva pe care-l merită. Cu ce sunt mai buni ceilalți si de ce au mai mult decât merită, ei bine, asta nu pot înțelege?"*

La finalul zilei de sâmbătă, fiind si sfârșitul unei luni de cuptor încinse, s-au strâns cu toții și au sortat piesele pe care trebuiau să le ducă, împreună cu inginerul Ghi- țescu, la țară, să le pună la loc ferit. Sabin avusese grijă să le spună din timp alor săi că vrea să plece până la țară, să-și vadă bunicii, iar părinții săi nu avuseseră niciun fel de obiecție; ba chiar îi pregătiseră și *„un mic băgăjel"* - cum încercaseră să-l aburească atunci când l-au văzut

Dan Ninoiu șocat de o altă sacoșă de rafie, suficient de voluminoasă și plină ochi cu lucruri pe care ei le considerau nefolositoare, lucruri de care voiau să scape din apartament - apoi avuseseră grijă ca, prin persoane de ei cunoscute, să își avertizeze părinții de vizita nepotului lor. Nu avuseseră nimic împotriva faptului că urma să meargă acolo cu Dacia inginerului Ghițescu, ba chiar s-au bucurat, considerând că Sabin al lor era bine văzut la locul de muncă și că această apropiere de un inginer, personaj cu greutate în cadrul oricărei uzine, nu putea decât să-i fie benefică pe viitor. Așa că avuseseră grijă să transmită rubedeniilor de la țară că ar face bine să taie o găină și să-și aștepte oaspeții cum se cuvine.

Așa se face că duminică, în jurul prânzului, de cum a intrat în curtea casei de la țară, ca să deschidă poarta pentru mașina inginerul Ghițescu, pe Sabin îl izbi în nări mirosul inconfundabil al supei din găină de țară, dreasă cu ou zdrențuit si cu leustean, asa cum numai bunică-sa știa să pregătească. Nu era un gurmand de felul lui, însă știa că o ciorbă de felul ăsta nu ar fi fost de refuzat nicicând, așa că răspunse afirmativ când fu întrebat dacă aveau să rămână la masă. *„Fiindcă altfel e păcat de toată truda bătrânei",* își încheie argumentele bunicu-său.

După care întinse mâna către inginerul

Ghițescu:

— Mihai mă numesc, dar puteți să-mi ziceți nea Nelu, direct, spuse pe un ton cordial. *Fiți bineveniți la noi, în umila noastră gospodărie! Acum, sperăm să ne faceți cinstea să rămâneți*

și dumneavoastră cu nepotul ăsta pe la noi la masă, că a trudit Tuta mea ca în zilele ei bune. A făcut o ciorbă de pasăre și o tocană de te lingi pe degete!

— Inginer Ghițescu mă numesc și cu mare bucurie rămânem, nea Nelule, rosti acesta. *Rămânem la mata la masă, însă numai după ce ne terminăm treaba și ne așezăm toate marafeturile pe care le-am cărat până aici.*

După care întrebă, arătând către șopronul din spatele casei:

— Nea Nelule, vreau să te întreb, aveți cumva vreun loc mai ferit în magazia aceea, cât să punem toate fierătaniile astea laolaltă, ca să nu fim nevoiți să le așezăm în mai multe părți? Că pe urmă ne va fi greu să le tot căutăm...

— Bineînțeles că am, dom' inginer, răspunse sprinten bunicul, *păi se poate așa ceva? Chiar dacă n-ar fi, pe loc vă liberez un colț și puteți să vă puneți acolo chiar și zece plase, nu doar una.*

— Deocamdată punem doar una, astăzi, zâmbi

subțire inginerul, dar pe viitor nu se știe câte vor mai veni...

— Asta înseamnă că o să ne vizitați mai des, împreună cu ficiorul ăsta alfie-mii, conchise el încântat. *Uite-așa s-a făcut el mare orășean și a uitat cum ne zburătăcea curcile prin ogradă până le căpia, că a fost copchil neastâmpărat rău de tot.*

— Așa făceai, Sabine? îl întrebă amuzat Ghițescu, întor- cându-se către tânăr.

— Păcatele copilăriei, ce să fac, recunoscu Sabin, apucând plasa în care maică-sa pusese acel „mic băgăjel" pentru

ai ei. *Le cam alergam, sincer să fiu, îmi închipuiam că în felul ăsta scapă de grăsime și nu mai dau de ea prin ciorbe sau musacale.*

— Asta n-am mai auzit-o până acum, chicoti amuzat Ghițescu, punând mâna pe una dintre sacoșe. *Trebuie să recunosc că aveai ceva imaginație când erai mic, nu m-aș fi gândit la asa ceva.*

Ridică sacoșa, o coborî din portbagaj, apoi se adresă bătrânului, care îi asculta încântat:

— Nea Nelule, ne deschideți și nouă magazia, să ne arătați unde putem lăsa sacoșele astea?

— Imediat, dom' inginer, cum să nu, se execută acesta și se cățără sprinten pe cele două trepte din fața ușii, pe care o deschise larg în fața vizitatorilor. *Le puteți pune acolo, după bicicleta mea, este loc suficient lângă roți, vor sta bine vârâte acolo, că oricum nu mai am vârsta la care să pornesc cu ea pe drum,* ținu el să mai adauge, încercând parcă să se dezvinovățească și punând mâna pe cea pe care-o căra nepotu-său.

— Văleu, da-i tare grea, se plânse el. *Ce-ați pus aici de cântărește atâta, păcatele mele?*

— Nimica deosebit, nea Nelule, răspunse Ghițescu. *Vrem să obținem un brevet de invenție cu un aparat propriu și vrem să-l asamblăm și să-i testăm capacitatea undeva, departe de ochii indiscreți ai lumii. Iar Sabin a fost foarte amabil ca să ne ofere această posibilitate, anume de a păstra aici piesele aparatului și a-l testa la dumneata în curte.*

92

— Bun așa, foarte bine a făcut Sabin că v-a adus aici, la mine. Aici suntem feriți de oamenii curioși, dădu nea Nelu din cap, aprobator. *Și acum mă iertați că întreb, dar despre cefei de aparat e vorba, dom' inginer? Că și eu am fost*

mecanic la viața mea, și am așa, o curiozitate... profesională.

— Eh, sunt doar simple testări pe care vrem să le aplicăm unor ansambluri noi, nea Nelule; dar nu aș dori să spun mai multe de-atât, mă-nțelegi dumneata, asta până nu vedem totul pus la punct, completă cu un aer misterios Ghițescu, încercând să-l facă pe bătrân să înțeleagă că nu îi va răspunde la alte întrebări.

— Am înțeles, de acum încolo nu vreau să mai știu nimic, se retrase bătrânul din discuție, strategic. *Vreți să veniți acum la masă?*

— Nu chiar acum, nea Nelule, că dorim să le sortăm mai întâi, îl amână inginerul cu eleganță. *Totuși, ai putea dumneata să ne aduci o pătură, o carpetă, un preș, ceva nefolosit, că vrem să le așezăm și să le ordonăm după mărimi, apoi cred că venim si noi în casă.*

— Cum să nu, acușica vi-o aduc.

După ce plecă bunicu-său și le lăsă un fel de velință pe care Sabin o recunoscu că fusese prinsă cândva, pe când era copil, pe unul din pereții odăii de la drum, se apucă, împreună cu inginerul Ghițescu, să deșerte conținutul plaselor. Piesele se răsturnară și se amestecară între ele, dându-le mari bătăi de cap când au început să le sorteze după asemănare și mărime, fiindcă mai târziu avea să le

Dan Ninoiu fie mai ușor să le îmbine. Totul urma să fie făcut așa cum văzuseră desenat în schițele pe care le aveau la atelier, iar colegii care vor veni aici vor găsi totul conform planurilor de montaj, migălos așezat și aranjat, pregătit pentru asamblare. După ce le-au așezat unele după altele, respectând principiul mărimilor, le-au acoperit și le-au tras în colțul magaziei, punând bicicleta cea veche a lui nea Nelu deasupra lor, ca un fel de pavăză.

In săptămânile care-au urmat, atât Sabin, însoțit ba de inginerul Ghițescu, ba de nea Vasile, ba de maistrul Simion, au mai adus și alte articole și mecanisme, pe care le-au aranjat în același mod. Totul a durat până la mijlocul lunii august, când, inventariind piesele și mecanismele, au constatat că au tot ce le trebuie, mai puțin două platforme ovale, cam de un metru pătrat fiecare, care să susțină și să încadreze întregul sistem de cabluri, împreună cu totalitatea mecanismelor asamblate. De asemeni, trebuiau să facă loc și pentru câteva aparate de măsură pe care inginerul Ghițescu susținea că trebuie să le încorporeze pe undeva pe-acolo, că doar din cauza asta existau acele locuri libere în schițele copiate de la Proiectare.

în atelierul improvizat de la nea Vasile au hotărât ca în săptămâna următoare să încerce să înjghebeze totul, după ce aveau să aducă și acele

platforme care le mai lipseau, pentru ca apoi să testeze funcționalitatea prototipului. Aveau suficient timp pentru teste, pentru că în acea săptămână 23 August pica sâmbătă, deci aveau ziua li-

Dan Ninoiu beră, iar cum a doua zi era duminică, le prindea numai bine să dezasambleze prototipul și să recupereze piesele. La sugestia inginerului Ghițescu, în proiect fusese cooptat și Sever, un sudor de la grupul autogen, care urma să își aducă, cu mașina personală, aparatul de sudură și un generator de curent. Existența generatorului de curent era o măsură suplimentară de prevedere, întrucât la țară întreruperile de electricitate erau frecvente și, pe de altă parte, părțile platformelor trebuiau prinse cumva; și cum în proiect îmbinările nu se făceau prin înșurubare sau prin vreo altă modalitate de prindere, era indicat să nu neglijeze acest aspect.

Sâmbăta sosi cu pași repezi, iar ei s-au pus în mișcare la primele ore ale dimineții. Aveau totul pregătit și aranjat în portbagaje încă de cu seară, iar pentru o mai bună coordonare au stabilit să se întâlnească la ora opt, la ieșirea din București, spre Chitila, pe drumul care ducea la Titu. Orașul urma să fie blocat pe partea centrală, nu doar

marile bulevarde, ci si toate străduțele adiacente care duceau către Stadionul 23 August, acolo unde se anunțase, pentru după-amiază, o coregrafie de zile mare, în care erau implicați zeci de mii de oameni, în majoritate elevi de la liceele bucureștene, echipați cu steguțe, cu pancarte și eșarfe, dar și costumați identic, să nu creeze cumva un efect vizual neplăcut tovarășului și celor din preajma lui.

Pe întreaga bucată de drum, de la ieșirea din București și până la satul bunicilor lui Sabin, n-au întâmpinat vreun

eveniment neprevăzut, totul decurgând în liniște. Autobuzele care aduceau participanții la marea manifestare de pe stadion urmau să intre în oraș după ora 10, poate chiar și mai târziu, așa încât drumul celor care alegeau să plece în provincie pentru cele două zile libere consecutive era liber și nu era supravegheat de vreun echipaj al miliției județene.

După ce au ajuns la țară, au fost întâmpinați de nea Nelu, binevoitor ca întotdeauna, dar și de însoțitorul său permanent, Codrin, superbul ciobănesc mioritic pentru care copiii satului făceau găuri în gard doar ca să-l vadă ori să-l audă lătrând. Animalul se bucura ca un copil de fiecare dată când îl vedea pe băiat împreună cu

însoțitorii săi intrând pe poartă și nu puține au fost ocaziile când aceștia au fost nevoiți să-și întrerupă lucrul, mai ales în momentele delicate când trebuiau să fie extrem de atenti t la asamblarea mecanismelor micuțe care compuneau prototipul, doar ca să-l îndepărteze ori să se joace cu el. Știau că era încă un puiandru, că abia făcuse un an și, în ciuda faptului că greutatea sa era cât a unui om normal, era foarte agil și, mai ales, foarte curios. în orice moment de neatenție, Codrin putea da iama printre piese, printre ansamblurile mecanice construite cu trudă și scrupulozitate, și toată munca lor de până atunci avea să fie irosită.

După ce-au deșertat conținutul portbagajelor, având grijă să se organizeze cât mai bine și toate angrenajele să fie la îndemână, au început să extragă din magazie, pe

rând, toate montajele realizate până atunci. Apoi au întins în curte, lângă împrejmuirea unde ar fi trebuit să stea închis Codrin, ansamblurile de piese pe care apucaseră să le monteze când le aduseseră, după care au așezat platformele cărate de la București și au conectat generatorul de curent, ca să îi dea posibilitatea lui Sever să le

sudeze conform copiilor după schițele pe care le găsiseră la Proiectare.

— *Băieți, ăsta va fi cel mai interesant 23 august pe care l-am petrecut vreodată,* îi avertiză încrezător inginerul Ghițescu, având grijă să-și ferească ochii de flacăra oxiacetilenică degajată de aparatul de sudură.

— *Să știți, dom' inginer,* îl aprobă Simion.

— *Eu sunt mândru că am ajuns în punctul ăsta, dom' inginer,* adăugă emoționat Sabin. Adică, atunci când mi-am anunțat intenția de a aduna câteva piese pentru a-mi satisface o simplă curiozitate, nici nu-mi imaginam că voi ajunge să trăiesc această clipă.

— *Bine, în urmă cu un an nici nu mă gândeam că nepotul meu va ajunge să lucreze pe undeva,* adăugă nea Nelu, prezent și el la operațiune.

— *Fii pe pace, copile,* îi răspunse Simion. *Niciunul dintre noi nu se gândea că vom trăi acest moment. Așa cum ne vezi tu acum pe noi, află că eram descurajați și aveam o grămadă de întrebări la care nu știam răspunsurile. Ai apărut tu și ne-ai dat un imbold, prin puterea exemplului personal, și atunci am realizat că trebuie să căutăm să ne perfecționăm necontenit, să*

cunoștințelor și să nu renunțăm la ceea ce credem.

— Ai dreptate, Simioane, adăugă Ghițescu. *La nivel mondial este un progres tehnologic la care trebuie să ne adaptăm, și asta înseamnă că trebuie să ne perfecționăm cunoștințele, altfel vine anul două mii peste noi și realizăm că niciunul dintre noi nu știe nici măcar să deschidă un calculator.*

— Da, așa e, aveți dreptate. De altfel, abia aștept să punem totul în funcțiune... am emoții așa de mari, de parcă de reușita acestui proiect ar depinde viitorul meu.

— Posibil să depindă viitorul tuturor, adăugă Ghițescu, *și aici nu mă refer doar la noi, ci vorbesc de viitorul omenirii, mai exact al tuturor oamenilor. îți dai seama ce fel de proiecte simple și funcționale putea să născocească mintea genialului nostru inventator Coandă, și că noi avem avantajul de a testa unul din proiectele sale? Ei bine, gândește-te că toate aceste proiecte, toate acele tipuri de mașinării care au fost testate de-a lungul vremii, poate că va veni ziua când ele vor funcționa și vor fi produse în serie... Abia atunci se va putea schimba cu totul fața omenirii, așa cum o cunoaștem noi astăzi. Lumea noastră va fi de nerecunoscut peste treizeci ori patruzeci de ani, tot ce este astăzi nou va fi atunci învechit, mașinile noastre de astăzi, cele în care circulăm, vor ajunge peste cincizeci de ani piese de muzeu, și poate că*

atunci oamenii vor avea aparate individuale de zbor, cine știe?

— Dom' inginer, nu știm ce ne poate aduce viitorul, dar știm că vine destul de curând, zâmbi Simion, fără să aibă habar că tocmai citase un celebru fizician. *De altfel, oricât ne-am*

dori noi, este cert că nu avem posibilitatea fizică de a ne întoarce în trecut; așa încât suntem obligați să avansăm.

— Paradoxul va fi că, la un moment dat, omul va avansa atât de mult încât va putea să se întoarcă în trecut, zâmbi Ghițescu.

— Da, ironia avansului tehnologic, dădu din cap Simion. *Este posibil ca progresul să ne ia prin surprindere și să nu ne mai putem adapta, însă lucrurile astea nu mai țin în totalitate de noi.*

— Băieți, eu sunt gata, se auzi vocea lui Sever, din celălalt capăt al curții, dându-le astfel de știre că puteau începe să însăileze toate elementele și piesele în interiorul cutiilor, pentru ca mai apoi să înceapă testările preliminare cu aparatura pe care o aduseseră și a proiectului pe care-l realizaseră.

— Măi băieți, făcu nea Nelu cu voce încântată, dându-și pălăria într-o parte și privind spre platforma largă pe care Sever și nea Vasile

reușiseră să o înjghebeze. *Mi se pare mie că tot ce ați realizat voi până acum, din toate piesele pe care le-ați adus și toate cele, începe să arate a ceva fain.*

Maistrul Simion și inginerul Ghițescu zâmbiră cu subînțeles, uitându-se succesiv ba spre lucrarea lui Sever, ba spre nea Nelu. Din când în când, mai aruncară câte o scrutătură și peste gard, să se asigure că nu puteau fi auziți ori văzuți de vreo persoană curioasă. Nu trebuia să știe multă lume ce făceau ei acolo, asa încât si-au luat măsu- rile de precauție necesare; important este ca acest demers să fie cunoscut de persoane în care se putea avea încre-

Dan Ninoiu dere. In acest scop, aleseseră o zi în care multi săteni erau fie pe câmp, la cules de porumb, fie plecati la oraș pentru defilare, fie erau acei orășeni care pur și simplu voiau să se bucure cât mai mult de aceste două zile libere legate, și care nu prezentau niciun pericol de indiscreție.

— *S-acuma, ia haideți s-o vedem cum se mișcă atunci când o punem la lucru, nea Nelule,* rosti nerăbdător Simion, *că doar nu suntem pionieri să obținem diplome de participare.*

— *Abia aștept să văd, dom' inginer. Măi,*

Sabine, vezi că până vă faceți voi testele alea, o să merg până în casă, că m-a chemat Tuta, și nu este bine să lașifomeia să aștepte prea mult, că oricând îți poate strica liniștea pentru toată ziua.

— *E în regulă, tataie,* răspunse Sabin. *Rămânem aici să asigurăm legăturile și apoi încercăm să îi verificăm alimentarea.*

Și imediat după ce nea Nelu îi părăsi, începură să verifice și să testeze fiecare componentă și mecanism în parte, conectându-le la aparatele de măsură pe care le aduseseră de la București, să se asigure dacă angrenajele sunt funcționale ori nu. La momentul în care erau străbătute de curentul electric, pe rând, fiecare parte a mașinăriei imaginate se punea în mișcare, de la cea dintâi piesă până la cea din urmă, fiecare rotiță din angrenaj începând să se învârtă, acționând, la rândul ei, pe cea de lângă și tot asa.

După ce au efectuat, pe rând, verificarea angrenajelor, au început să controleze cu grijă aparatul, să fie potrivit schiței desenate în grabă pe hârtia de calc, pe care o așeza-

Dan Ninoiu seră direct pe iarbă și o stabilizaseră cu câțiva bolovani luați cu împrumut de la baza gardului. Carcasa proiectului, formată din tăbliile proaspăt sudate, le permitea introducerea pe rând a fiecărei piese, având grijă să le conecteze pe fiecare în parte cu mecanismul din mijlocul

structurii, așa încât să asigure continuitatea transmiterii impulsurilor energetice dintr-un element într-altul. In curând, totul fu gata pentru încercarea finală. Cu emoție în gesturi, au conectat mașinăria la o sursă redusă de energie, câteva baterii Elba, pe care Sabin reușise să le găsească în comerț și pe care le luase cu el, pentru orice eventualitate. Își ținură respirația și apăsată comutatorul. Nu se întâmplă nimic. Nici măcar o singură piesă nu dădu vreun semn de viată, cum că ar fi dorit să se ro- tească. Așa că deconectară alimentarea și puseră eșecul pe seama calității slabe a produselor comercializate de magazinele de stat.

— Eu *cred că ar trebui să legăm firele la generatorul aparatului de sudură,* le propuse o soluție maistrul Sever, *fiindcă are mai multă putere și, în felul ăsta, sigur am izbuti să vedem dacă angrenajul este funcțional, dacă se întâmplă ceva bun cu el.*

— *Așa e, Sever,* spuse inginerul Ghițescu, *cred că e mai bine să-l conectăm la generator.*

Zis și făcut. Iar angrenajul pomi să acumuleze treptat energie electrică, iar după câteva secunde piesele acestuia începură să se miște, să se rotească, pe fundalul unui zum-

Dan Ninoiu zet care creștea în intensitate,

aidoma unui roi de albine ce vuia sub ramurile plângăcioase ale vreunui salcâm. După o scurtă perioadă, când intensitatea zumzetului își crescu decibelii, aparatul începu să se ridice ușor de la sol și să leviteze, nesigur, spre marea uimire a celor prezenți.

— *Așadar, despre așa ceva era vorba!* își duse mâna la gură inginerul Ghițescu, ca să-și acopere un chiot de bucurie. *Nu este posibil, așa ceva n-are cum să existe!*

— *Poate că transmiterea curentului printre valve, rotițe și prin piesele care se mișcă, nu face altceva decât să creeze un câmp magnetic care să-l ridice de la sol,* spuse Sabin, încercând fără succes să treacă o nuia verde și subțire între prototip și sol.

— *Dacă e câmp magnetic, atunci te asigur că nu vei putea să strecori pe-acolo nici măcar un fir de praf,* îl avertiză Simion, care avea o experiență bogată în industria energetică, după ce lucrase aproape șapte ani la Porțile de Fier, și la 1 și la 2. *Și ai face bine să-ți ferești mâna, să n-o apropii prea tare de zona magnetizată, că ți-o prinde și rămâi fără ea.*

Câștiga bine acolo, era bine văzut, ajunsese chiar și șef de echipă, însă, atunci când se pusese problema ca întreprinderea să-i ofere un apartament în Tumu-Severin, ca să-și aducă familia și să nu mai stea laolaltă cu toți neisprăviții ăia din căminele muncitorești din

Crihala, se lovise de refuzul categoric al soției de a da tumultul Capitalei pe liniștea unui orășel de provincie, fie el la malul Dunării. Degeaba încercase s-o convingă pe toate căile și

Dan Ninoiu în toate modurile, ba chiar reușise să-i aranjeze un post călduț în laboratoarele Centralei, Dana refuzase din start orice variantă, fără a dori să asculte vreunul din argumentele cu care spera s-o convingă. Evident, pus în fața unui refuz categoric, precum și a unei situații speciale în care plutea voalat un divorț costisitor, plus iminența apariției unei nedorite pensii alimentare care-i putea diminua veniturile, Simion chibzuise îndelung și alesese să vină la uzina asta de la marginea Bucureștilor, încheindu-și mai devreme decât si-ar fi dorit cariera din domeniul f
energetic. S-a dovedit a fi mișcare înțeleaptă până la un punct, fiindcă avea și neajunsuri: întorcea spatele unui viitor mai bun, dar și accesului la piața de contrabandă a produselor sârbești, care-i asigurau chestii pe care în București nu le mai avea. *„Tot răul spre bine",* a concluzionat Simion, si a decis să-si încerce sansa într-un domeniu nou, apucându-se astfel de o carieră în cercetare. Poate că nu era la fel de bănoasă precum cea pe care o părăsise, dar cu siguranță că experiența respectivă avea să fie

una în care avea să dea de tot felul de lucruri interesante.

— Nu *credeți că ar trebui să încercăm să conectăm angrenajele astea la rețeaua electrică a casei lui nea Nelu?* întrebă Sever, care-și dorea foarte mult să vadă prototipul proaspăt înjghebat rulând la puterea lui maximă, ca să se bucure de tot spectacolul pe care acesta îl avea de oferit.

— Nu *e chiar așa de rea ideea ta, Severe,* îi răspunse inginerul, *dar dacă hardughia asta a noastră este energofagă și are*

nevoie să consume foarte multă energie ca să înceapă să dea semne de viață, ne putem permite oare să lăsăm tot satul fără curent electric? Crezi că nu se va sesiza nimeni?

— *E un risc și ăsta,* îl aprobă Simion, *dar eu cred că trebuie să ni-l asumăm.*

— *Nu putem, totuși, să-i ardem siguranțele lui nea Nelu,* completă nea Vasile, *că-i facem omului probleme. Haideți să ne gândim și poate găsim o altă soluție.*

— *Mi-e teamă că singura soluție este să ne întoarcem cu prototipul înapoi la București, la uzină, ca să-l testăm acolo, dar asta ne-ar aduce doar neajunsuri,* îi răspunse Ghițescu. *Nu uitați că piesele și mecanismele le aparțin și am avea o*

grămadă de explicații de dat conducerii. Și eu m-am gândit la varianta de a trimite aici un camion să încarce platforma și să o aducă în hala de teste, dar vom purta răspunderea pentru că am scos o grămadă de piese din fabrică, schițe, planuri care nu ar fi trebuit să iasă din camera de proiectare, iar asta înseamnă dosar penal pentru furt din avutul obștesc.

— Eu cred că nu vă puteți deplasa cu el de-aici, se auzi vocea lui nea Nelu, abia revenit în mijlocul lor. Eu v-aș putea pune la dispoziție prelungitoare, triple și, în general, cam tot ce aveți nevoie ca să legați construcția asta la o sursă de curent continuu, dacă vreți să continuați cu testele, dar nu e indicat să-l vadă prea multe perechi de ochi ori să știe ce-ati realizat voi aici. **f*

— Nea Nelule, noi tocmai vorbeam că nu vrem să întreprindem nimic din ceea ce ți-ar putea aduce vreun neajuns, vreun

104 *Poveștile neobișnuite ale unor oameni obișnuiți* Dan Ninoiu *prejudiciu ori vreo stricăciune locuinței,* interveni Simion, constituindu-se ad-hoc în purtătorul de cuvânt al grupului.

— Da, exact despre asta și discutam acum, întări și Vasile. Nu *putem să îți facem așa ceva.*

— Am auzit și vă sunt sincer recunoscător pentru grijă, le răspunse nea Nelu, încercând să limiteze scuzele oaspeților săi, *însă îmi doresc să vă ajut până la capăt. Știu că ideile astea*

năstrușnice cu aparate de zbor și alte năzbâtii nu pot veni decât din capul nepotului meu, dar dacă el v-a convins că este un proiect realizabil, înseamnă că e ceva prin capul ăla al lui. Ș-apoi, pentru ca el să fie fericit și să-și vadă idealurile ori visele împlinite, eu, unul, sunt dispus să fac tot ce îmi stă în puteri. Iar acum îmi stă în puteri să vă ajut și pe voi împreună cu el; și cu ce? cu un mizilic, fiindcă nu e vorba decât de puțin curent electric. Iar eu cred că pentru dumneavoastră este mai important să vă vedeți rezultatul muncii de mai bine de o lună, să stiti dacă ați făcut bine sau nu, ce nu a fost bine, ce a mers. Ei bine, acum vom avea prilejul să facem asta; așa că, haideți dară cu mine în magazie, să luăm ce este necesar și apoi să facem drăcia aia să meargă.

— I-auziți ce zice nea Nelu, măi băieți, spuse inginerul Ghițescu, suflecându-și mânecile cămășii. *Hai să punem mâna și să-l ajutăm pe om, că doar n-o să-l lăsăm să facă toate astea de unul singur!*

în câteva minute, toate cablurile de care aveau nevoie pentru experiment fuseseră fixate în pozițiile corespun-

zătoare pentru testarea prototipului, pe care o considerau a fi hotărâtoare. Au conectat toate firele între ele, au legat căblăraia

la generator, iar apoi au privit, preț de câteva secunde, opera căreia îi dedicaseră toate gândurile în ultima lună. Și, total lipsiți de sentimentul nobil al păstrării lucrurilor așa cum erau în acea ultimă clipă, au apăsat butonul. Curentul electric străbătu prototipul până în ultima piuliță, până în ultimul șurub. Și angrenajele porniră să se miște; cu greu la început, de parcă cineva le-ar fi obligat să o facă, apoi rulând tot mai sprintene, timp de câteva minute. Inginerul Ghițescu decise să crească puterea dispozitivului și apăsă un al doilea buton.

La fel ca înainte, când fusese conectat la generator, prototipul începu să ruleze din ce în mai rapid, pe fundalul zumzetului de roi de albine, pentru ca mai apoi să se ridice ușor de la sol. Nea Nelu căscă ochii de uimire, însă maistrul Simion și inginerul Ghițescu îi întoarseră un zâmbet binevoitor, făcându-i semn cu palma să nu se grăbească, întrucât ceea ce trebuiau să vadă de-abia acum urma.

Și nu avură mult de așteptat. împins parcă de o forță nevăzută, prototipul se ridică la o jumătate de metru deasupra solului, stagnând într-o stare perfectă de imponderabilitate, imobil și silențios, impasibil la șuieratul plin de mirare al celor prezenți. Zumzetul roiului de albine încetase, iar motorașele nici măcar nu se mai auzeau torcând, așa încât cei prezenți își puseră pe dată întrebarea dacă mai funcționează. Da, toate

angrenajele și mecanismele

Dan Ninoiu se învârteau, erau funcționale, doar că nu mai emiteau ni- ciun fel de zgomot.

— *Este bine,* spuse inginerul Ghițescu, *dar acum, ce facem cu el?*

— *Ar trebui să-l decuplăm, să vedem dacă are autonomie,* lansă Sabin ideea.

Nea Nelu nu așteptă o a doua comandă. Se aplecă și trase din prelungitor ștecherul firului care făcea legătura cu aparatul.

— *Si acum?* întrebă el.

Prototipul continua să leviteze nestânjenit, la aproape o jumătate de metru deasupra pământului, iar cele două beculete minuscule cu care fusese înzestrat continuau să »
clipească sacadat.

S-au uitat îndelung la el, minunându-se că, deși nu meii avea alimentare și fusese conectat la curent preț de nici două minute, dezvolta, totuși, o autonomie de funcționare.

— *Cred că ar trebui să verificăm acum cât este de manevrabil,* spuse gânditor Simion, *altfel nu există vreun rost al acelor manete pe care le-a prevăzut proiectantul în partea din față.*

— *Și cine crezi tu că ar trebui să-i verifice... manevrabilitatea?* întrebă nea Vasile, pe un ton șugubăț.

— *Oricare dintre noi,* răspunse Simion, *oricum*

nu putem apela la altcineva, iar placa e suficient de largă și de solidă, are aproape doi metri lungime și unul lățime, un om ar avea posibilitatea să stea confortabil și să încerce fiecare buton și manetă în parte.

107

Poveștile neobișnuite ale unor oameni obișnuiți
Dan Ninoiu

— Și ne poate susține? Adică fluxul de aer dezlocuit de motoarele și angrenajele sale o fi suficient de puternic să nu cadă cu noi?

— Asta urmează să constatăm, nene, dar numai după ce verificăm, zise Sever. *Este îndeajuns de curajos vreunul dintre noi cât să se urce pe platformă? Pentru că mi-aș dori să încerc eu...*

— Stați așa, îi opri nea Nelu, *până la urmă sunteți la mine în curte, v-am ținut piesele în magazie, cred că... eu ar trebui să fiu cel care urcă pe platformă, mai ales că am fost și mecanic la o fabrică de avioane.*

— Nu permit așa ceva, nea Nelule, se opuse inginerul, *trebuie să punem pe cineva mai ușor, mai tânăr, sprinten și care să nu îngreuneze prea tare platforma, iar dacă o fi să fie ceva neașteptat, să poată sări ușor de-acolo, fără să pățească ceva.*

— Aș putea urca eu, se oferi Sabin, *până la urmă eu sunt cel mai tânăr si mai ușor dintre*

toti.

— *Eu propun altceva,* interveni iar nea Nelu în discuție. *De vreme ce nu v-ati hotărât la vreunul dintre voi, hai să vedem mai întâi dacă fluxul de aer ne va ține, înainte să apucăm să tragem de toate manetele alea de-acolo.*

— *Nea Nelule, eu zic că ne tine, ia-uite aici,* zise nea Vasile, lăsându-și puțin greutatea de pe partea dorsală pe marginea platformei, care rămase la fel de dreaptă și nu se înclină deloc, deși meșterul era un individ trupeș și mare, depășind suta de kilograme. *Vă dați seama că dacă la mine nici nu s-a clintit, pe ăștia mai subțirei, ca Sabin, nici măcar*

n-o să-i simtă. Poate că ar trebui să luati cu voi si un sac de t > cartofi, să creadă că ține pe ea un om normal.

— *Eu cred că mă tine,* interveni Sabin, așezând hotărât talpa pe platformă, *și mai cred că voi putea trage de manete cât să o urc puțin și să o cobor. Până la urmă, am făcut și eu șaptezeci de kilograme, nu mai sunt chiar atât de ușurel.*

— *Bine, atunci!* hotărî inginerul Ghițescu. *Sabin, ia planul cu manetele si...*

Brusc, în acea clipă, beculețele începură să

clipească des, rămânând apoi aprinse la putere maximă, iar angrenajele se puseră în mișcare mai abitir decât până atunci. Și din partea laterală a platformei ieșiră câteva bare de metal, care se înălțară, protector, la o jumătate de metru în jurul ocupantului. După care țâșni cu cea mai mare viteză în văzduh.

— *Ce mama dracului!!?* făcu nea Nelu. *Dom' inginer, ce se întâmplă? Unde mi-e nepotul?*

— *Ce naiba?* făcu și inginerul. O *fi călcat Sabin pe ceva, de-a urcat aparatul așa brusc?*

— *Heeeei!!!* se auzi glasul băiatului. *Cum naiba cobor de aici?*

Cerul, din senin si zâmbitor cum era cu numai câteva minute în urmă, cu un soare cald pe un fundal azuriu lipsit de nori, începu dintr-odată să-și modifice culoarea și să se acopere de nori negri, prevestitori de furtună, în timp ce vântul pomi să bată de zor, întețindu-se de la o secundă la alta.

109

Poveștile neobișnuite ale unor oameni obișnuiți
Dan Ninoiu

— *Nu-mi dau seama ce se întâmplă, nea Nelule,* zise inginerul. *Așa ceva nu era prevăzut în niciun proiect. Simioane, ce poți să-mi spui despre asta?*

In ciuda vântului, platforma rezistă nemișcată

preț de câteva secunde, până când angrenajele motoarelor începură să emită un zgomot ascuțit, metalic, ca și când s-ar fi frecat două bare una de alta. Apoi, fără nicio avertizare, se deplasă brusc pe orizontală, în timp ce țevile pornite din lateral se închiseră deasupra lui Sabin, prinzându-1 ca într-o cușcă și închizându-i orice posibilitate de a părăsi aparatul în timpul zborului.

— *Sabine, haide jos, tataie, coboară de-acolo!* strigă nea Nelu cu deznădejde în glas.

Vântul se înteți, acoperindu-le vocile, făcându-i să strige unul la altul, ca să se poată auzi. Deasupra lor, la câteva sute de metri, cerul se înnegrea, acoprindu-se de nori plumburii plini de apă, aducând vești prea puțin îmbucurătoare celor de jos. Cu toate acestea, platforma pe care se afla băiatul rămânea nemișcată, neincomodată de palele puternice de vânt.

— *Ce se întâmplă acolo cu aparatul, Simioane?* întrebă Ghi- țescu.

— *Nu-mi dau seama nici eu, dom' inginer.*

— *Dar îl poate vedea tot satul acum...*

— *Pe furtuna asta crezi că mai are timp careva să privească pe cer? Ș-apoi, la ce vânt bate, e posibil ca lumea să creadă că este vreun acoperiș luat de vijelie de undeva de prin sat...*

no

în momentul acela, printre nori se ivi o spărtură, aruncând spre pământ o rază albă, incandescentă, care lumină din plin platforma pe care se zărea silueta lui Sabin. Nu păreau a fi raze de soare, ci mai degrabă o lumină artificială; totul diferea, de la luminozitate și claritate, până la impresia de cald și bine. Era o lumină albă, metalică și rece, de parcă cineva avusese ideea de a strânge laolaltă o mulțime de neoane, pentru ca mai apoi să le aprindă în același timp pe toate, deasupra aceluiași loc.

Iar lumina începu să se retragă printre nori, ușor, trăgând cu ea cam tot ce luminase câteva clipe mai devreme, fie frunze moarte, crenguțe, orătănii, fie obiecte de tot felul, de prin curțile oamenilor, inclusiv platforma pe care se foia neliniștit Sabin. Totul, sub privirile uimite și neputincioase ale grupului din curtea lui nea'Nelu. În buza spărturii li se păru că zăresc, pentru câteva fracțiuni de secundă, o umbră ovoidală, suficient de mare, care plutea printre nori fără să scoată nici cel mai mic zgomot. Apoi lumina se subție și dispăru în înaltul cerului, ca și când n-ar fi fost.

Și vijelia se potoli brusc, iar norii negri, aducători de ploaie, se risipiră care-ncotro, lăsând vederii cerul senin și soarele cald de sfârșit de august, scăldând din nou cu razele sale grădinile și casele satului.

Muți de uimire, Ghițescu și membrii micului

grup se priviră unii pe alții, nevenindu-le să-și creadă ochilor, în- trebându-se din gesturi dacă ceea ce văzuseră fusese ade-

Dan Ninoiu vărat. Târziu remarcară că alături de ei, nea Nelu plângea în pumni după nepotul urcat în înaltul cerului și, cel mai probabil, pierdut pentru vecie.

— *Băiețelul meu,* repeta el printre sughițuri, *unde-aifi și ce-ai fi căutând tu pe-acolo?*

Inginerul Ghițescu și meșterul Vasile încercară să-l consoleze, în timp ce ceilalți porniră să-și strângă tăcuți și abătuți sculele rămase de izbeliște. Luară și generatorul, firele de legătură, triplele și toate celelalte acareturi care le aparțineau, și părăsiră cât mai discret curtea devenită dintr-odată prea tristă, apucând taciturni drumul de întoarcere spre București.

La nici un sfert de ceas distantă, două Dacii albastru- închis opriră val-vârtej la poarta bătrânului.

Fragmentarium,

în loc de Epilog

„Acest 23 august a fost o zi cu totul specială pentru locuitorii din Dâmbovița. După parada

militară care avusese loc la București, toate aeronavele s-au întors la baza militară din județ, nu departe de Otopeni. Spre seară, un obiect necunoscut, care s-a dovedit a fi un balon meteorologic, a fost reperat în aer de stația radar de la Otopeni." (România Liberă, 26 August).

☆ ☆ ☆

112

Poveștile neobișnuite ale unor oameni obișnuiți
Dan Ninoiu

„Era ziua națională și se aniversa un frumos număr de ani de la evenimentele prin care România s-a alăturat aliaților și a întors armele împotriva Germaniei hitleriste. Aeronavele M1G, IAR, AN etc. care participaseră la paradă militară de la București reveniseră și aterizaseră la bază militară și unele fuseseră deja husate. La un moment dat, stația radar de la Otopeni a întrebat, totuși, stația radar de la noi dacă se mai află vreo aeronavă în aer, deoarece ei vedeau ceva pe verticala aerodromului. S-a procedat la încă o verificare, confirmându-se prezența la sol a tuturor aparatelor." (Declarație martor Popescu Tiberiu, militar în termen, de serviciu la postul de radio-telecomu- nicații, la dosarul de cercetare nr. 124/198...)

•fa A ti

„S-a luat legătura și cu avioane civile care survolau zona. Echipajele acestora au confirmat că văd ceva ce seamănă cu un balon cu aspect metalic, dar au refuzat săfacă vreun raport oficial, motivând că nu vor să se compromită. Deși detaliile s-au raportat la Otopeni, de acolo a venit răspunsul că e mai bine ca lucrurile să fie uitate, întrucât, în Ziua Națională, nimeni nu avea nevoie de știri bombă". (Declarația registratorului de zbor Nicu- lescu Petre, Aeroportul militar din Dâmbovița).

A A A

„Cerul era senin, temperatura de 28 grade Celsius, așa că obiectul necunoscut a fost reperat și vizual. Observat prin instru-

mente optice (lunete, teodolite) avea formă ovoidală, era lung de 2-3 metri și lat de 1,5 metri, părând să fie făcut dintr-un material strălucitor asemănător aluminiului. Nu făcea zgomot, nu avea lumini proprii și nici jeturi de propulsie. Nu părea incomodat de vântul de 7-8 m/sec. Pe timpul evoluției sale au fost semnalate perturbații puternice în comunicații". (Relatarea

oficială a turnului de control al aeroportului militar din zonă, extras din dosarul întocmit de Securitatea Națională - Divizia Fenomene Paranormale).

•fr -fr ★

„Obiectul apăruse subit, fusese văzut de 4-5 radare diferite, din locații diferite, lucrând cu frecvențe diferite, și acum «pendula undeva la verticala aerodromului, spre vest, la o altitudine de 4.000-4.500 metri». Semnalul radar recepționat era comparabil cu cel de la un avion mic sau de la un elicopter. Ulterior, obiectul a coborât la 2.200 metri. Deplasându-se spre vest, a intrat după un timp în unghiul radarului din Dâmbovița. La un moment dat a fost pierdut și regăsit după 5 secunde, la altitudinea de 22.000 metri. După aceasta, aflat de acum la vreo 20 de kilometri de bază, a urcat și a coborât de vreo 7-8 ori între 2.000 și 55.000 metri, cu viteze de la zero la 12.000 km/h, efectuând mișcări în zig-zag și întoarceri în unghi ascuțit de care nicio aeronavă n-ar fi fost capabilă, datorită suprasolicitărilor.

Obiectul a fost urmărit timp de 40 de minute, fiind pierdut la înălțimea de 100 kilometri, când a dispărut în spațiu cu o vi-

teză de 1.000 km/h. Nu putea fi în niciun caz un balon, lucru confirmat și de operatorii radar, toți cu experiență de peste 10 ani în radiolocație, aleși special pentru a asista fără probleme la defilarea militară. Benzile magnetice care au înregistrat evenimentul au fost analizate atent, dar după 24 de ore au fost șterse." (Declarația Generalului S. Emil, făcută la un post de televiziune, la trecerea a zece ani de la eveniment).

☆ ☆ ☆

„în perioada iunie 198... -august 198..., inculpatul Sabin 1., împreună cu inculpatul Vasile M. și Ghițescu D., sub aparența unui experiment științific, au constituit un grup infracțional organizat la care au aderat și alți inculpați (Simian B., Sever M. și Mihai L), grup condus și coordonat, în calitate de lider, de către inculpatul Ghițescu D., și care avea drept scop sustragerea de piese și subansambluri funcționale din cadrul uzinei din București, în vederea obținerii de avantaje financiare prin punerea în vânzare către diverse societăți din străinătate.

în cadrul acestei grupări organizate, fiecare membru avea roluri bine determinate (de

ștanțator, recrutor, respectiv transportator) în înfăptuirea unui plan infracțional prestabilit și bine structurat, iar modul de operare consta în identificarea pieselor rebutate și inducerea în eroare a reprezentanților uzinei, pentru a intra ulterior în posesia unor mecanisme și piese cu valoare mare, cu anul de fabricație 198..., modelate după planurile savantului Henri Coandă, planuri pe care inculpatul

Ghițescu D. le-a copiat în detaliu și le-a pus la dispoziția grupului infracțional.

Finanțarea activității infracționale a fost realizată în cooperare de inculpații Vasile M., Ghițescu D. și Mihai I., fiecare punând la dispoziție suport logistic. încă nu s-a aflat cine urma să se ocupe de valorificarea ulterioară a subansamblelor către societățile de peste graniță.

în vederea valorificării fără drept a mecanismelor, angrenajelor și subansamblurilor sustrase de la uzina la care lucrau, aceștia au construit un prototip zburător cu care inculpatul Sabin I. s-a deplasat către cumpărătorii străini care cunoșteau proveniența ilicită a acestora, traversând astfel în mod fraudulos frontiera de

stat.

în îndeplinirea scopului infracțional al acestei grupări, în data de 23 august 198..., inculpatul Sabin L, împreună cu inculpatul Ghițescu D., l-au determinat pe inculpatul Mihai I. să conecteze prototipul zburător la rețeaua electrică a comunei, iar în urma acestei acțiuni consumul casnic al satului a crescut ,
într-un minut de 1OOO de ori față de normal, motiv pentru care organele statului au fost sesizate de serviciul anti-fraude al Uzinei de Electricitate.

în decursul testării prototipului imaginat de savantul Henri Coandă, inculpatul Sabin I. a urcat la bordul acestuia și a dispărut într-o direcție necunoscută, cercetările ulterioare de găsire a acestuia fiind încheiate la finalul lunii octombrie 198..., atunci când presupunerea că inculpatul a traversat în mod fraudulos granița a devenit credibilă.

La această activitate infracțională condusă de inculpatul Sabin I., împreună cu inculpatul Vasile M., Ghițescu D., Simion B., Sever M. și Mihai L, constituiți în grup infracțional organizat, s-a calculat un prejudiciu cauzat uzinei din București și statului român ca fiind în valoare de 206.440

lei.

Dosarul a fost trimis, spre competentă soluționare, Tribunalului București." »

117

Un împrumut neobișnuit

Era vineri, nici nu se făcuse ora 10:00 și Jax își trecuse în cont a doua cafea a dimineții. Nu se

simțea extraordi- nar de bine, era adormit și cam fără chef, așa încât număra în minte minutele care-1 despărțeau de terminarea programului și de mult-dorita odihnă. Abia aștepta să ajungă acasă și să se întindă în patul lui imens, peste salteaua umplută cu gaz cald, apoi să recupereze din plin orele de somn cu care-și era dator. Și își dorea să doarmă cel puțin până duminică seara, un deziderat propriu, fixat doar prin estimarea oboselii cronice pe care o resimțea în toate fibrele corpului.

Noaptea trecută abia dacă apucase să rupă vreo două ore de somn, poate chiar mai puțin; dar așa e când te afli la începutul unei vieți ce se anunță a fi strălucitoare: venise de puțin timp pe Atolul Phoebus, la marginea norului galactic, fiind delegat de Conducerea centrală a Băncii pentru o perioadă determinată, cât să pună acolo bazele solide ale unei dezvoltări de durată, să instruiască si să evalueze personalul angajat și să aducă Agenția pe profit cât mai repede. Avea mână liberă și multe destine care,

 într-o formă sau alta, intrau în contact cu el, depindeau de pixul său, de dispoziția sa de moment.

Cafeaua din care gustase era atât de tare încât avea senzația că i se ridică până și părul de pe cap. Asta pentru că Jax își dorise un expresso scurt, concentrat, care să-l ajute să perceapă cât

mai difuz lumina celor doi sori, care-i invadase încăperea, strecurându-i-se până în cele mai ascunse unghiuri și răftulețe. încercase să coloreze geamurile, însă standardele bancare nu-1 lăsau să le opacizeze la maximum, așa cum și-ar fi dorit, doar pentru motivul că, la nivel de Sucursală, acest lucru era considerat a fi nonprofesional. Plus că întunericul l-ar fi tras imediat la somn, iar o clipă de somn într-o agenție monitorizată central în fiecare secundă i-ar fi adus o concediere în cel mai scurt timp, cu recomandare negativă pentru întreg sistemul de creditare cunoscut.

Problema cu boabele de cafea din comerț era una obis- I »

nuită la nivelul sistemului solar în care activa, proveneau doar de la câteva planete-satelit folosite strict pentru astfel de plantații: mașinăriile le cultivau pe un sol argilos și nu arid, așa cum nu se mai găsea nicăieri în Galaxie, evident, cu respectarea strictă a tuturor recomandărilor Uniunii Galactice, așa că Jax se vedea nevoit să caute cafeaua de calitate, sălbatică, provenită din solul arid și nisipos, prin diverse magazine obscure, care aveau relații comerciale cu celelalte sisteme Galactice și pentru care nu băga mâna în foc că nu s-ar ocupa și cu marfă de contrabandă.

Poveștile neobișnuite ale unor oameni obișnuiți
Dan Ninoiu Iar acum tocmai își savura cafeaua albă-cameleon de pe Seca și prăjită pe Cellinarium, cea cu vulcanii încă activi, o cafea care îsi schimba culoarea si concentrația odată ce » » »
intra în contact cu papilele gustative ale băutorului. Iar în funcție de glicemia acestuia, pe care o detecta direct din salivă, cafeaua de pe Seca avea abilitatea de a deveni fie mai dulce, fie mai amară.

Recuperarea fizică după o noapte agitată, petrecută în compania splendidei Rosamunda, una din casierițele băncii, o femelă din rasa bajorană, ajunsă cu serviciul pe Phoebus, cam la trei generații după intrarea Bajorului în Confederație, se dovedea a fi extrem de anevoioasă. Si asta pentru că, știe toată suflarea masculină din lumile cunoscute ale Galaxiei, femelele de pe Bajor sunt extrem de afective, dar mai ales active și extrem de implicate sexual, respirând senzualitate prin toți porii și antenele corpului; odată ce aveai norocul de a fi acceptat pe teritoriul intim al vreuneia dintre ele, trebuia să te aștepți la lucruri deosebite, la satisfacerea tuturor fanteziilor sexuale pe care încă nu știai că le ai, urma să te simți dinamitat din interior si stimulat să dai ce e mai bun în tine, să devii un mascul care se autodepășește. Decontul unei astfel de aventuri, însă, avea să fie extenuarea fizică totală si o re- cuperare anevoioasă, fiindcă

rămâneai stors de vlagă ca o lămâie, în timp ce femela bajorancă devenea tot mai vioaie și veselă, corpul ei înflorea, iar ea te considera un teritoriu deja cucerit, care îi aparținea de drept; prin ur-

Dan Ninoiu mare, te acoperea cu feromonii ei, marcându-și astfel posesiunea și încercând să alunge orice altă posibilă ispită cu care te puteai intersecta ulterior.

E drept și că femeiuștile mai tinere din agenție, indiferent ce rasă erau, puseseră de ceva vreme ochii pe el, însă niciuna nu se hotărâse să facă primul pas, așa cum îl făcuse bajoranca. Le putea simți ochii iscoditori cum îl măsoară și-l descoase, din vârful firelor de păr de pe creștet și până la vârful pantofilor săi ușori, făcuți din piele rară de marsupial oprandez, le putea simți privirile cum îi alunecă peste cămașa azurie ori pe deasupra pantalonilor săi impecabili, bleumarin, veșnic la dungă și mulați pe picio- arele-i suple, scoțându-le la iveală musculatura sportivă. Iar privirile acestora, tot mai insistente, păreau că ignoră feromonii pe care bajoranca, în momentele ei de extaz, îi eliberase și care se împrăștiaseră peste tot prin cameră, așezându-i-se insesizabili pe haine, pe păr și pe corp, pă- trunzându-i adânc în

textura pielii, impregnându-se în mirosul corpului.

Soneria de pe birou începu să bâzâie insistent, hăcu- indu-i creierul cu sunetele sale ascuțite. îi venea să o »

smulgă de acolo și să o arunce pe geam, cât mai departe, până pe prima bandă pneumatică de circulație, să o facă fărâme primul vehicul ce avea să treacă pe-acolo; sunetul era de-a dreptul imposibil, plus că avea și o durere de cap surdă, difuză, care-1 făcea să se simtă insuportabil. Se gândea că, privit din afară, părea celorlalți ca fiind un

122

Poveștile neobișnuite ale unor oameni obișnuiți

Dan Ninoiu moșuleț ursuz, care își uitase grebla în grădină, după ce udase vegetația, și acum, după începerea ploii, pregeta să și-o recupereze.

— Domnule Jax, persoana pentru întrevederea stabilită la ora 10:00 a sosit și dorește să o primiți, se auzi vocea Cynthiei, fata de la recepția agenției.

— Când am stabilit eu vreo întrevedere pentru astăzi, la ora 10:00? întrebă cu glas tare Jax.

— Miercuri, înainte să plecați, atunci când am rămas eu să închid și să cuplez alarma agenției, răspunse imediat Cynthia.

Jax tăcu. Despre ziua de miercuri avea amintiri confuze, impregnate de parfumul casieriței bajorence. își amintea că stătuse peste

program alături de ea, la casierie, amețit de parfumul pe care-1 emanau toți feniculii care împodobeau încăperea - femeia se scuzase de la început că adusese mai multe ghivece, dar adăugase că îi plac florile foarte mult, că o fac să se simtă bine și dorește să-și decoreze camera în așa fel încât să se simtă în largul ei. Da, este posibil să-i fi spus Cynthiei să-i amâne toate întâlnirile pentru ziua de vineri, după ora 10, fata asta nu ar fi făcut nimic fără să-1 întrebe înainte.

— Da, îmi amintesc acum, rosti Jax cu voce monotonă și cam fără chef.

— în cazul acesta, o trimit pe doamna Haille la dumneavoastră în birou sau în sala de ședințe?

» 1

— Nu în sala de ședințe, mai bine în biroul meu. » » •

123

Poveștile neobișnuite ale unor oameni obișnuiți
Dan Ninoiu

Se cunoștea de la un parsec faptul că astăzi Jax nu se putea bucura la vederea oricărui client, și mai ales regreta din tot sufletul că fusese într-atât de neinspirat încât să-și programeze întrevederile vinerea, la ora 10, când putea foarte bine să le ducă dincolo de ora 14, cu o oră înainte de terminarea programului. Totuși, își luă inima în dinți și se duse până la toaletă, unde-și

aruncă puțină apă rece pe față, cât să se învioreze. *„Ce bine mi-ar fi prins o frapieră cu gheață!",* se gândi, după care își mai spălă încă o dată fața cu un căuș de apă rece.

în cele câteva clipe care-1 despărțeau de întâlnirea cu clienta programată, Jax își impuse să-și păstreze calmul și să-și demonstreze că poate da un randament mulțumitor, inclusiv în condiția fizică deplorabilă în care se afla.

Doamna Wilma Haille îl aștepta în holul circular din fața biroului, privind cu interes fresca ce se desfășura de-a lungul peretelui. Se poziționase la mijloc și părea că e înconjurată de un peisaj din istoria veche a Terrei, de prin secolul XIX, că se afla într-o preerie cu pâlcuri de copaci, văzută într-o zi senină de toamnă. Poate că arhitectul era un nostalgic terrian, unul care prefera să decoreze încăperile cu imagini naturale ale unei planete, ca și în cazul de față, când aproape că simțea atingerea ierbii aurii, freamătul copacilor brun-roșcați, ori putea vedea în planul secund vânători indieni călare și o turmă de bizoni păscând. Pe fundalul azuriu al cerului, păsările zburau la o

asemenea înălțime că nu le puteai vedea

semnele distincte, dar îți dădeai seama, după lungimea aripilor, că sunt niște păsări mari, de preerie, cel mai probabil niște vulturi.

Poate că era o frescă banală, însă decoratorul dorise probabil să transmită, tuturor celor care treceau prin hol, o notă de un sentimentalism aparte și, de ce nu?, poate o ironie a faptului că multi dintre cei care ajunseseră acolo își uitaseră originile, uitaseră de unde provin.

Zâmbitor, mai mult de nevoie decât din convingere, Jax apăru în cadrul ușii și o invită pe Wilma Haille, cu gesturi relaxate și de o largă curtoazie, să se așeze pe unul din scaunele odihnitoare din biroul său.

— Mă bucur să vă găsesc liber, domnule Jax, îi spuse cu o voce încântătoare oaspetele. Vă mulșumesc pentru amabilitatea de a mă primi în audiensă, aici, în somptuosul dumneavoastră birou.

Deși nu mai era la prima tinerețe, Wilma Haille păstrase multe din trăsăturile cu care întorsese multe priviri și frânsese o grămadă de inimi, cu mulți ani în urmă. La acestea se adăugaseră, cu inevitabilul concurs al timpului, experiența sa în materie de bărbați, cochetăria cu care își crea voit un discurs sâsâit, diplomația, și nu în ultimul rând gustul și eleganța care o făceau să aleagă garderoba potrivită fiecărui moment al zilei. Pe lângă un corp armonios și plin de vioiciune, Wilma Haille

rămăsese la fel de zveltă și de grațioasă ca în trecut. Ochii își păstraseră age-

rimea și, pe lângă cuceritoarea culoare a smaraldului, specifică rasei din care provenea, evidențiați de un machiaj discret care îi punea în valoare, erau încadrați de trăsături feminine frumoase și de pielea fină a unui chip plăcut și extrem de șic.

— In agenția noastră sunteți oricând binevenită, doamnă Haille, răspunse Jax, prinzând din zbor degetele pe care aceasta i le întinsese și depunând pe vârfurile lor un sărut fugar, așa cum normele de comportament ale băncii le impuneau tuturor angajaților. Aici trebuie să vă simțiți cât mai în largul dumneavoastră, întrucât confortul și mulțumirea dumneavoastră este lucru cel mai important pentru noi.

— Sunteți extrem de drăgus, domnule Jax, chicoti puțin sâsâit Wilma Haille cu suficientă cochetărie, în asa fel în- cât chicotitul său să răzbească până dincolo de geamurile cenușii și opace ale biroului și să se transmită cât mai de-parte. E o plăsere să fiu în preajma dumneavoastră, mai ales într-o zi ca asta, împresurași de mirosul acestui interesant și atrăgător parfum bajorean, cu efecte extatice,

care mă face să-mi amintesc de perioada tineresii mele. De fapt, dacă-mi permitesi, chiar și dumneavoastră, domnule Jax, suntesi un mascul extrem de interesant și de atrăgător.

— Vă mulțumesc din suflet, doamnă Haille, rosti Jax, schimbându-și pentru câteva momente culoarea feței. Vă asigur că și dumneavoastră sunteți o femeie atrăgătoare, dar ce voiam eu să vă întreb... de ce tocmai într-o zi ca asta, ce anume e special astăzi?

126

Poveștile neobișnuite ale unor oameni obișnuiți
Dan Ninoiu

— Pentru că azi am venit să-mi acordași un împrumut; dar mie îmi trebuie unul special..., cam așa, ca pentru mine, adăugă femeia, chicotind cu cohetărie, rostind rar cuvintele și făcând o mică pauză la mijlocul propoziției, pentru accentuarea efectului dramatic al ultimei propoziții.

Soneria de pe birou începu dintr-odată să sune strident, acoperindu-le discuția și întrerupându-le șirul gândurilor. Iritat, cu urechile țiuindu-i intens de la zgomotul ascuțit și cu durerea de cap începând să-i crească spre cote înalte, Jax răspunse răstit:

— Sunt ocupat acum și sunt în mijlocul unei discuții importante, știți că nu îmi place să fiu deranjat de nimeni!

— E atât de importantă încât vă răsună chiocotelile în toată agenția, până jos la casierie! se auzi în difuzor vocea supărată a Rosamundei, clocotind cuvintele de indignare ca un cazan sub presiune. Unii mai și muncim aici, nu doar stăm și zâmbim frumos la oricine ne calcă pragul!

— Oh, își însoți Wilma Haille gestul de lehamite cu un zâmbet cu subînțeles, câtă impolitese din partea angaja- silor dumneavoastră, domnule Jax!

— îmi cer scuze, doamnă Haille, rosti spășit Jax, dar aici în agenție cam toți angajații avem aceeași vârstă, și poate din cauza asta ne permitem cam multe între noi.

După care apăsă butonul care-i făcea legătura cu recepția și spuse grăbit:

— Cynthia, te rog, blochează toate apelurile din interiorul agenției, sunt într-o întâlnire extrem de importantă.

127

Poveștile neobișnuite ale unor oameni obișnuiți
Dan Ninoiu

— Am înțeles, domnule Jax.

— Bun. Mulțumesc frumos, Cynthia, zise Jax și se întinse pe scaunul său încăpător, luând un pix și jucându- se cu el, ca să scape de tensiunea momentului. Așadar, reluă el, spuneați ceva despre acordarea unui împrumut, doamnă

Haille?

— Da, domnule Jax, unul special, ca pentru mine.

— Pentru dumneavoastră va fi, într-adevăr, unul special, doamnă, rosti curtenitor Jax, încercând să-și recâștige vocea mieroasă și afectată, pentru că și dumneavoastră sunteți o persoană specială. Și, totuși, cam la ce sumă v-ați gândit că ați avea nevoie?

— Eh, domnule Jax, chicoti Wilma Haille cu cochetărie, suma de un solar cred că mi-ar fi de-ajuns...

Jax încremeni și scăpă pixul din mână, crezând că nu aude bine.

— Nu am nevoie de acest credit decât pentru o singură lună, adăugă Wilma Haille.

— Doriți doar un solar împrumut, doamnă Haille?

— Eh, da, recunosc, acum nevoile mele sunt tot mai modeste, domnule Jax, adăugă candid Wilma Haille, și nici nu îmi doresc să mă întind prea mult cu cheltuielile.

— Bine, dar vă pot oferi eu un solar de la mine, rosti Jax și scoase portofelul.

— Ah, nu, domnule Jax, eu sunt o femeie corectă și îmi doresc să retumez împrumutul, desigur, împreună cu dobânda aferentă. Pe de altă parte, nici nu mi-aș putea per-

Dan Ninoiu mite să abuzez de solicitudinea dumneavoastră, mai ales în calitatea pe care o avesi, aceea de director al agensiei.

— Dar un solar e o sumă extrem, ridicol de mică, doamnă Haille, plus de-asta, dumneavoastră împreună cu soțul aveți în conturile deschise la noi câteva sute de mii bune de solari.

— Sunt de acord, dar pentru mine contează foarte mult acest solar, este vorba de independensa mea financiară față de Bill, care este un zgârcit și nu mai pot să aștept după el ca să îi cer câsiva solari, de fiecare dată când am nevoie.

— Bine, doamnă Haille, dar numai hârtia si laserul afe- ' ' »
rent tipăririi contractului dumneavoastră de împrumut costă agenția mai bine de un solar.

— Domnule Jax, mi-asi făcut o impresie extrem de puternică la începutul discuției noastre, vă rog frumos să nu mă facesi să îmi pierd încrederea pe care o am în dumneavoastră, spuse pe un ton plângăcios Wilma Haille, reușind să-și stoarcă o lacrimă, pe care și-o șterse rapid din coltul ochilor, cu o batistă rozalie, din mătase endoriană.

Jax simți că șansele sale de a o convinge pe Wilma Haille să renunțe la această nebunie erau extrem de mici »
și în continuă scădere. Pe de o parte, ca șef al

agenției, nu putea refuza un client, meii ales când era vorba despre unul din soții Haille, ambii binecunoscuți pe întreg atolul ca fiind persoane înstărite și extrem de influente în cercurile de putere, atât locale, cât și ale mai multor sisteme. Pe de

altă parte, din capul locului trebuia să recunoască faptul că cererea Wilmei Haille era una de-a dreptul ridicolă; ce s-ar întâmpla dacă fiecare locuitor al atolului ar veni la ei la agenție și ar avea astfel de solicitări? Cu siguranță că, pe lângă faptul că ar bloca întreaga activitate, ar fi fost nevoiți să tragă obloanele băncii, întrucât multitudinea de credite dintr-acestea, neperformante, de un singur solar, ar fi diminuat din profit, până la îndatorare și funcționarea pe datorie.

Apăsă pe butonul soneriei, deblocând-o.

— Cynthia, te rog, trimite-o pe Kleo la mine în birou.

— Vă mulsumesc, domnule Jax, știam eu că mă voi putea baza pe dumneavoastră.

Ușa se deschise și o funcționară juvenianăzveltă, cu o piele azurie, un păr albastru bogat, coborât peste umeri, și cu o față copilăroasă și plăcută, își făcu apariția, ținând o mapă în mână.

— Kleo, începu Jax, o ai aici pe doamna Haille,

o clientă foarte importantă a agenției noastre. Dânsa, împreună cu soțul dumneaei, dețin mai multe depozite și conturi la vedere la noi - de acolo poți să preiei datele și să pregătești un contract de împrumut pentru suma de un solar, cu termen de retumare de o lună.

— Da, da, gânguri Wilma Haille, cu scadensa la o lună, te rog, drăguso.

— Atâta tot, domnule Jax? întrebă Kleo, pregătindu-se să părăsească biroul.

130

— Da, răspunse sec Jax, pregătindu-se să-și ia rămas- bun de la oaspetele care-i dăduse destule bătăi de cap cât pentru o zi întreagă.

— Un moment, drăguso, dacă ești amabilă și vrei să aștepsi pusin, că tot ești aici cu noi, interveni cu aceeași voce suavă Wilma Haille.

Jax simți că tot sângele i se urcă din nou la cap. Deschise gura, ca și când ar fi vrut să spună ceva, dar realiză că e la un pas de a o lua de mână pe insistenta doamnă Haille și a o arunca afară din agenție, cu toate cererile ei absurde. Din păcate pentru el, normele stricte pe care era obligat să le respecte îi interziceau astfel de practici și impuneau tuturor angajaților, mai ales celor cu funcții de conducere, afișarea unei politeți excesive față de orice client.

— Domnule Jax, cu permisiunea dumneavoastră, aș dori să constitui și o garansie a acestui contract de împrumut, pentru cazul nefericit în care aș uita să retumez împrumutul.

— Credeți-mă, doamnă, ar fi inutilă, se împotrivi din start Jax. La suma derizorie pe care o împrumutați, nici măcar un stilou nu cred că am putea să vă solicităm.

— Oh, dar nu e o problemă acest lucru, rosti amuzată Wilma Haille. Totuși, eu voiam să constitui o garansie ceva mai consistentă, înselegesi? Ceva mai valoros decât un stilou, pe care vi-l voi face cadou la următoarea mea vizită.

131

Poveștile neobișnuite ale unor oameni obișnuiți
Dan Ninoiu

— Și la ce anume v-ați gândit, scumpă doamnă?

— La așa ceva - și doamna Haille puse pe masa lui Jax un stick din care se ivi o hologramă ce reprezenta un vehicul metalizat, nou-nouț, de circulat la suprafața atolului, sclipitor, cu două uși și cu perne pneumatice de mare rafinament.

Jax se uită nedumerit și oarecum perplex la imaginea holografică, apoi privi spre Kleo, care se simțea tot mai pierdută în derularea discuției. Ar fi dat orice să i se spună cât mai repede ce

are de făcut, în loc să simtă că pierde timpul cu aceste discuții, care i se păreau lipsite de sens.

— Doamnă Haille, dar ceea ce îmi arătați aici depășește valoarea de cincizeci de mii de solari, adică, să fim serioși, nu putem să instituim o garanție pe așa ceva, în mod clar e o măsură disproporționată raportată la valoarea împrumutului.

— Face chiar sasezeci de mii, însă cu asta nu vreau decât să dovedesc că sunt o persoană de bună credinsă, domnule Jax.

— Nici nu mi-am pus vreodată o astfel de întrebare, stimată doamnă, însă ca să lăsați o astfel de garanție, pentru un astfel de împrumut, este totuși prea mult.

— Pentru că asi fost extrem de drăgus cu mine, rosti din nou, cu aceeași imbatabilă cochetărie, Wilma Haille, și pentru că vreau să vă vin în ajutor, în posibilele discusii pe care le vesi avea cu șefii dumneavoastră, atunci când aceștia vă vor cere explicasii cu privire la contractul de

împrumut; avesi posibilitatea să le justificași prin această garanție, cu mult, mult mai scumpă decât ar fi trebuit să fie ori s-ar fi gândit ei vreodată că ar putea obsine.

— Aici aveți dreptate, stimată doamnă, admise Jax, atunci când reușești să închei un contract de garanție pentru un vehicul atât de scump în comparație cu suma împrumutată, ei bine, da, ar putea fi un element extrem important care va fi așezat în portofoliul meu. Ba chiar aș putea fi premiat. Plus că m-ar ajuta în foarte puțin probabilă eventualitatea în care ar apărea la ușa agenției vreun control fiscal ori vreun audit intern. Da, da, aici aveți dreptate, rosti gânditor, făcându-se că nu observă capul casieriței bajorence cum încerca să-și găsească o poziție cât mai bună pentru a privi nestingherită înăuntru, prin deschizătura ușii. >

Jax îi făcu semn din mână să se îndepărteze, ca și cum ar fi dorit să gonească o muscă prea insistentă, având grijă să mascheze gestul, astfel încât nu fie înțeles de interlocutoarele sale. Se arătă extrem de interesat de hologramă vehiculului Wilmei Haille și își transformă gestul larg de îndepărtare într-unul admirativ, la adresa bijuteriei la care privea.

— Insistați să lăsați în garanție acest minunat vehicul? mai întrebă încă o dată Jax.

— Da, insist, domnule Jax, rosti resemnată Wilma Haille. Sper ca acest gest să-l sensibilizeze pe domnul Haille și să-l convingă să-și schimbe atitudinea față de pasiunile mele.

— în cazul acesta, Kleo, se adresă hotărât Jax juvenie- nei, îți transmit acum pe mail datele vehiculului doamnei Haille, iar după ce le primești, redactează, te rog, și un contract de garanție pentru el, în completarea contractului de creditare.

— Am înțeles, rosti funcționara. Asta este tot?

— Din punctul meu de vedere, da; doamnă Haille, mai doriți să adăugăm ceva anume?

— Nu, domnule Jax, abia aștept să semnez contractele și să mă văd cu întreaga sumă în cont.

— Ei bine, Kleo, asta e tot, răsuflă ușurat Jax, sperând din tot sufletul ca Wilma Haille să nu se răzgândească. Te aștept cât mai repede cu ambele contracte, pentru ca apoi să facem transferul sumei direct în contul doamnei.

— Și ar mai fi ceva, domnule Jax...

Vorbele Wilmei Haille căzură ca o picătură chinezească pe creierul suprasaturat al lui Jax. Se stăpâni din răsputeri să nu urle, să-și păstreze calmul și să fie cât mai politicos.

— Ce anume, doamnă?

— Nu am discutat despre cuantumul dobânzii în acest contract, știsi... Mie îmi place să fiu corectă în totalitate.

— Vom folosi dobânda standard pentru contractele de creditare acordate pe perioadă de treizeci de zile, doamnă Haille, rosti Jax, cu un glas ce se voia liniștitor. Aplicăm indicele

GALBOR și, de aici, va rezulta o dobândă de 7,7% pe an.

134

Poveștile neobișnuite ale unor oameni obișnuiți
Dan Ninoiu

— Vai, dar 7,7% este o dobândă foarte mare pentru o astfel de sumă, domnule Jax, mai ales în condițiile unei astfel de garansii, rosti Wilma Haille afectată. Cred că s-ar putea găsi o soluție cu o dobândă mai redusă, dacă dorișsi.

— Doamnă Haille, începu Jax, normele bancare nu ne permit...

— Domnule Jax, vă rog, avesi în fasa dumneavoastră o garansie de șaizeci de mii. Plus că pe depozitele noastre, ale mele si ale sosului, ne acordași o dobândă de două ori mai mică. Nu cred că dorișsi să îmi aplicași mie o dobândă la fel de mare ca și unui necunoscut, nu-i așa, domnule Jax? mai adăugă Wilma, aruncându-i niște priviri din cele la care nu se putea răspunde decât cu supunere.

Jax oftă din toți rărunchii, dându-și seama că dacă vrea neapărat să încheie cât mai repede această întrevedere, care se lungise nemăsurat de mult, trebuia să învețe să accepte să mai și piardă. Și, până la urmă, dobânda pe care o va plăti va fi una ridicolă, așa că pierderea în cazul reducerii acesteia va fi insignifiantă.

— Scumpă doamnă, își făcu el curaj atunci, vă pot reduce dobânda cu două puncte și încă puțin. Sunteți de acord să scriem în contract un cuantum de 5% pe an și să ne terminăm această cafea albă de Seca până se redactează contractele?

— Vai, dar suntesi în continuare foarte-foarte drăgus, rosti Wilma cu cochetărie, sorbind cu vârful buzelor câteva picături din ceașca așezată în fața ei.

135

Poveștile neobișnuite ale unor oameni obișnuiți
Dan Ninoiu

în mai puțin de cincisprezece minute, contractele erau gata semnate, iar Wilma Haille își lua un călduros rămas- bun de la cordialul Jax, amândoi având sentimentul că au reușit să facă o afacere bună împreună, după care acesta se ocupă ca vehiculul Wilmei să ajungă în siguranță lângă celelalte, în parcarea subterană a clădirii, într-un loc cât mai apropiat de propriul său vehicul. Iar în timp ce o dirija, Jax se și imagina cum ar fi putut arăta el la bordul unui astfel de giuvaier, un june-prim conducând un vehicul elegant și de mare preț prin întreg sistemul de ato- luri-satelit locuite, din proximitatea Micului Nor de planete. Visele i se spulberară pe loc când, după ce parcă cu grijă vehiculul Wilmei

Haille, între altele meii puțin scumpe, o observă în dreptul ușii de acces spre scările băncii pe casierița bajorancă, cum îl aștepta cu brațele încrucișate, agitându-și nervoasă antenuțele simpatice de pe corp.

între timp, Wilma Haille urcă liniștită într-un transportor public și se așeză cât mai comod în scaunul ventilat. Avea nevoie de puțină răcoare, poate chiar de o licoare care să o întremeze, după întâlnirea extrem de lungă și de tensionată la care luase parte. Desfăcu o cutie de bitter de la tonomatul transportorului, apoi își conectă transmi- tătorul la softul vehiculului, intră în lista contactelor si apăsă pe hologramа care purta fața lui Bill Haille. Aproape imediat, chipul acestuia începu să se miște, ochii să îi clipească, iar Wilma îl văzu purtând o pălărie haioasă, multicoloră, în timp ce în spatele său se vedeau o mulțime de

 ființe, dintr-o multitudine de rase, trecând preocupate în toate direcțiile.

— Bună, iubitule! îl salută Wilma cu voioșie, uitând brusc de graiul sâsâit pe care-1 folosise în timpul întrevederii cu Jax. Văd că te-ai pregătit de plecare. Ai ajuns la spațioport, deja?

— Bună, draga mea, răspunse Bill. Da, sunt aici și am dus deja bagajele la cala de îmbarcare. Tu ce-ai făcut?

— Până la urmă, am reușit să găsesc un loc de

încredere unde să las vehiculul, dragule. Și apropo, nici măcar nu ne costă mult, plătim doar a cincisprezecea parte dintr-un solar pentru treizeci de zile.

— Ooo, asta chiar e o veste nemaipomenită. O să-mi povestești cum ai făcut asta în concediu, acum trebuie să ajungi aici, să ne îmbarcăm.

— în cincisprezece minute sunt acolo, dragule. Comandă-mi o cafea, dar vezi că am nevoie de una bună, nu de poșirca aia de pe Seca, pentru săraci, pe care am fost nevoită s-o beau până acum.

— Sigur, te aștept cu cafeaua caldă. Hai, draga mea, ai grijă să vii direct la cafe-lounge-ul de la etajul pasarelei VIII. Aici ne si îmbarcăm.

»

— Te pup, dragule, mai spuse Wilma și încheie conversația, după care își puse căștile și setă o piesă lentă de la Hooverphonic, care o liniștea de fiecare dată.

După ce își încheie conversația cu Wilma, Bill Haille se uită după chelnerița din cafe-lounge și îi comandă o

cafea Lavazza mare, de proveniență teriană, cu condiția să fie măcinată pe loc; știa că e o extravaganță, că prețul era unul piperat, însă nu

merita oare Wilma tot ce era mai bun, mai ales după ce reușise să găsească un loc de parcare în orașul ăsta supraaglomerat de vehicule, cu parcări puține și atât de costisitoare?

Se întoarse satisfăcut către cuplul cu care împărțea ocazional aceeași masă și le zise triumfător:

— Cum vă spuneam mai devreme, drăgusilor, Wilma mea are diplomasia ei... Oriunde s-ar duse, totul se re- solvă!

Scornituri spăimântătoare

de Constantin D. Pavel

"O carte horror cu povești aproape adevărate!"
"După ce am citit această carte, am ascuns-o cu mare teamă în spatele cărților din bibliotecă. Pur și simplu, vederea ei mă îngrozea de-a dreptul!"

O carte care te poartă, într-un stil pe alocuri jurnalistic și jovial, până la granițele întunecate ale groazei celei mai pure.

Culese de autor cu mare atenție, din diverse zone ale țării, „scorniturile spăimântătoare" pe care le vei descoperi între coperțile acestui volumaș te vor familiariza cu folclorul horror pur românesc, ce a înfricoșat zeci de generații de conaționali, strânși în serile de iarnă la gura sobelor, în șezători înspăimântătoare!

Vei întâlni strigoi, fantome, draci, iele, chiar și extratereștri sau ființe care, altfel, nu pot fi în niciun fel explicate. Și toate poveștile au la bază un sâmbure de adevăr...

Titlu: *Scornituri spăimântătoare*
Autor: *Constantin D. Pavel*
Nr. pag.: *128*
Colecția Science-Fiction: # 4
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

A doua Lună a Pământului

de Mircea Liviu Goga

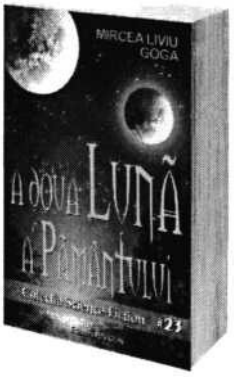

"Vrei o carte care să te țină cu sufletul la gură de la prima la ultima pagină? Asta este!"

...Ce ascunde misterioasa Vale a lui Martin?

De ce Emanuel, un băiat de doar 11 ani, e ales să fie printre puținii care pot pătrunde acolo?

Ce pun la cale Zeii neștiuți, ascunși printre muritorii de rând, în satul acela fără nume?

Iar Valentina... de unde apare, ce este și ce o leagă, de fapt, de Emanuel?...

întâmplări stranii, desfășurate de-a lungul unei povești ini- țiatice, scrisă ca dintr-o suflare, în care lumea miturilor e împletită strâns cu lumea reală.

O poveste scrisă pentru spiritele celor care știu să rămână copii până la adânci bătrâneți.

O poveste pe care, cu siguranță, o vei ține minte pentru tot restul vieții!

Titlu: *A doua Lună a Pământului*
Autor: *Mircea Liviu Goga*
Nr. pag.: *320*
Colecția Science-Fiction: #23
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

Progradia

de Florin Purluca

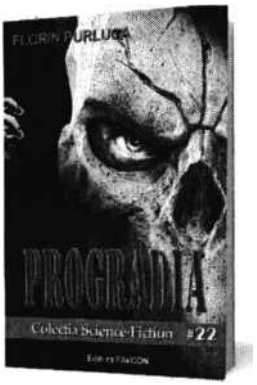

"O incursiune pe tărâmul fricii,
unde nu știi când și nici de unde
va răsări pericolul.
Știi, însă, cu siguranță,
că va răsări! Și asta te
înspăimântă cel mai tare!"

"In spate, pe macadamul spălat de lumina amorțită a felinarelor și de ploaia proaspăt mântuită, se desena o siluetă. Creștea, pe măsură ce tălpile bocancilor cu fier în bot pocneau pietrele.

Și avea un cuțit. Nu puteai pricepe în ce fel se scurgea lama. Dar acolo unde nu erau pete mari de rugină, zăboveau încă bucăți din lumina stelelor. Nu știai dacă era lung, lat sau ascuțit ca un brici. Dar puteai ști prea bine că n-arăta deloc prietenos.

Bărbatul în negru, cu pumnul încordat peste plăselele cuțitului, înainta și mârâia. Un sunet ca al unui animal feroce, concentrat să-și descopere prada..."

Titlu: *Progradia*
Autor *Florin Purluca*
Nr. pag.: *144*
Colecția Science-Fiction: #22
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

Rangkook

de Constantin D. Pavel

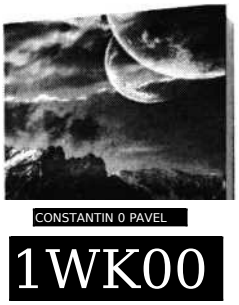

"Genul de poveste plină de mister de la un capăt la altul!"

"Un personaj principal de care te îndrăgostești și abia aștepți să-i savurezi fiecare aventură în Zona Colonizată."

Cea dintâi nuvelă din seria Aventurilor detectivului spațial Ray Garren deCase, *Rangkook* te incită, te înfierbântă și te face să-ți dorești să călătorești printre stele.

în această carte, celebrul detectiv special este chemat să rezolve misterul dispariților unor turiști, pe una dintre cele mai luxuriante și impresionante planete, pe care tronează cel mai înalt munte din sistemul ei planetar, Rangkook. Descoperirile pe care le face detectivul îl vor conduce alături de frumoasa Lolla, către aventuri cu totul și cu totul fabuloase!

Titlu: *Rangkook*
Autor: *Constantin D. Pavel*
Nr. pag.: *128*
Colecția Science-Fiction: #5
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

Praf

de Florin Purluca

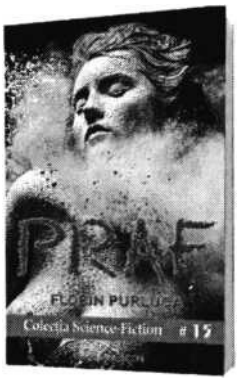

"O poveste postapocaliptică scrisă cu o măiestrie desăvârșită!"
>

"Un personaj de care te îndrăgostești din primele pagini și o atmosferă creată atât de veridic încât simți
>
că ești acolo, în lumea în care praful este atoatestăpânitor!"

"...s-a întâmplat într-un început de decembrie, într-o vreme în care co piii tânjeau a zăpezi și aroma Crăciunului, iar oamenii mari a gust de concedii și șuncă fiartă. A început să cadă agale, nestingherit de nimeni și nimic, praful cenușiu, moale și sfărâmi- cios, greu deloc și grațios ca puful de gâscă. La început au râs, au chicotit că nu știu care sfânt s-a pus pe grătărit fripturi grase și unsuroase. Dar gluma n-a ținut decât o vreme, pentru că praful cădea - și tot cădea, de nu se mai oprea - inexorabil, învelind lumea într-o plapumă de funingine."

Titlu: *Praf*
Autor: *Florin Purluca*
Nr. pag.: *144*
Colecția Science-Fiction: #15
Comandați-o la: *www.pavcon.ro / 0727.77.80.06*

CUPRINS

Povestea lui Maximillien.....5

Povestea omului picat din Lună.....47

Povestea unei dispariții misterioase. 72

Povestea unui împrumut neobișnuit118